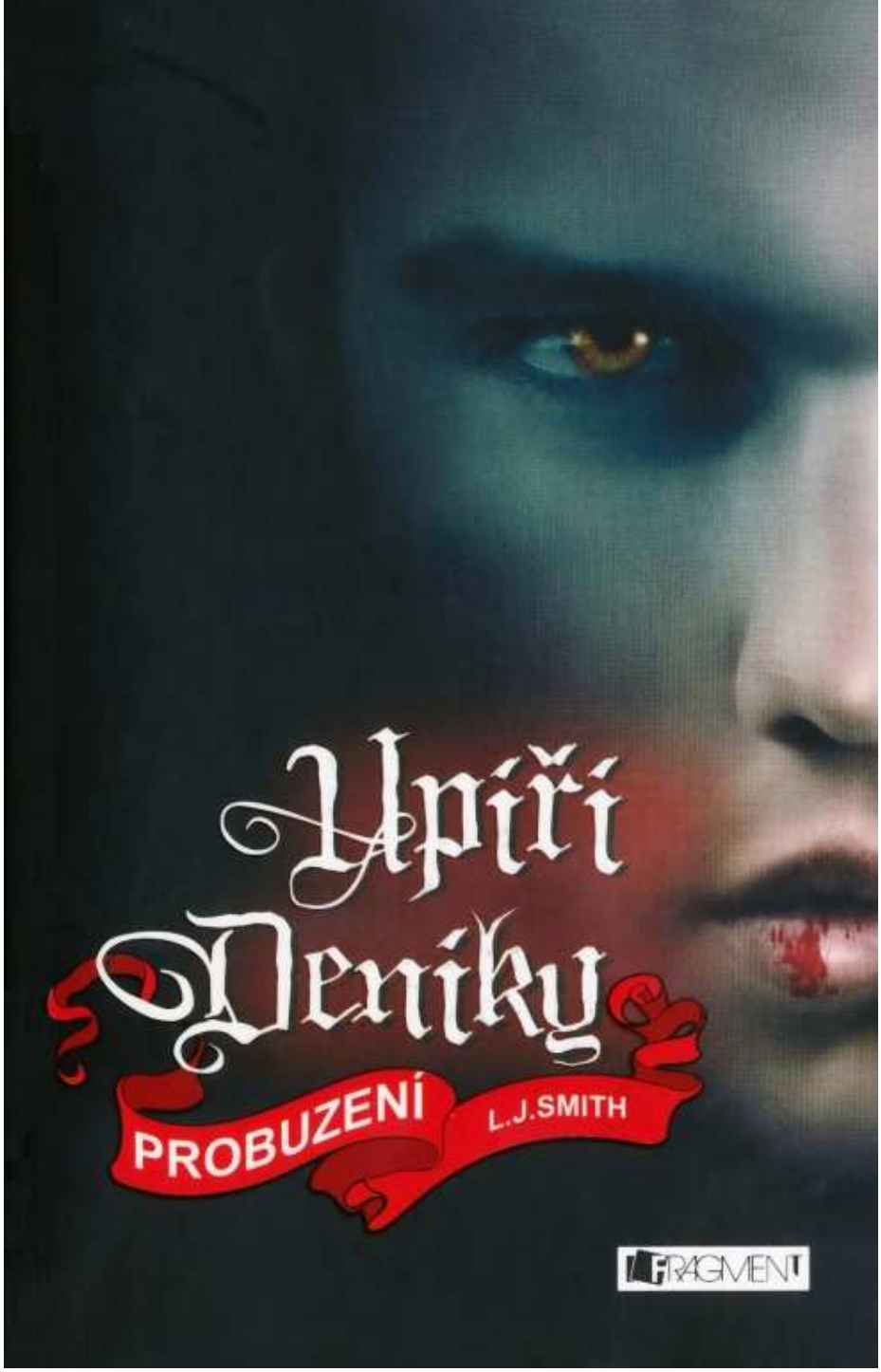
Upíří deníky
PROBUZENÍ
L.J.SMITH
FRAGMENT

Hudba začala hrát pomalý tanec. Pořád ještě na ni zíral, vpíjel se do ní pohledem. Jeho zelené oči potemněly a zdivočely touhou. Najednou měla pocit, že ji každým okamžikem prudce přitiskne k sobě a tvrdě políbí, aniž by řekl jediné slovo. „Chtěla by sis zatančit?“ zeptal se jemně. Hraju si s ohněm, s něčím, čemu nerozumím, napadlo ji najednou. A v tom si uvědomila, že je vyděšená. Srdce se jí prudce rozbušilo. Měla pocit, jako by ty zelené oči promlouvaly k něčemu v ní, co je skryto hluboko pod povrchem – a tato část jejího já na ni nyní křičela „nebezpečí!“ A jakýsi instinkt, starší než celá civilizace, ji nabádal k útěku, ba přímo k úprku.

Ani se nepohnula.

FRAGMENT

Mé drahé kamarádce a sestře Judy

Zvláštní dík patří Anne Smithové,
Peggy Bokulicové, Anne Marii Smithové
a Lauře Pennyové za informace o Virginii,
a také Jackovi a Sue Checkovým
za přiblížení místních lidových tradic.

1.

4. září

~~Dneska se stane něco hrozného~~. Vlastně nevím, proč jsem to napsala. Je to nesmysl. Nemám žádný důvod být rozrušená, naopak, mám všechny důvody být šťastná, ale…

Ale je 5.30 ráno a já jsem už vzhůru a mám strach. Snažím se pořád přesvědčit samu sebe, že jsem jen rozhozená časovým posunem mezi Francií a zdejším místem. Ale to nevysvětluje, proč se cítím tak vyděšená. Tak ztracená.

Předevčírem, když jsme jely s tetou Judith a s Margaret autem z letiště, jsem měla tak divný pocit. Když jsme zahnuly do naší ulice, najednou mě napadlo: „Máma s tátou nás doma čekají. Vsadím se, že budou na verandě nebo v obýváku, kde nás budou vyhlížet z okna. Muselo se jim po mě hrozně stýskat."

Já vím, zní to naprosto bláznivě.

Ale dokonce i když jsem už zahlédla náš dům a prázdnou verandu, pořád jsem měla stejný pocit. Vyběhla jsem po schodech, zkusila dveře a zaklepala klepadlem. A když teta Judith odemkla, vrazila jsem dovnitř a pak jsem jen stála v hale, naslouchala zvukům domu a očekávala, že uslyším maminku, jak jde dolů po schodech, nebo tátu, jak na mě volá z pracovny.

V tu chvíli za mnou teta Judith ztěžka upustila kufr na podlahu, zhluboka si vzdychla a prohlásila: „Tak

jsme doma.“ A Margaret se zasmála. Zavalil mě nejhroznější pocit, jaký jsem kdy zažila. V životě jsem se necítila tak naprosto a úplně ztracená.

Doma. Jsem doma. Proč jen to zní jako lež?

Narodila jsem se tady, ve Fell’s Church. A vždycky jsem bydlela v tomhle domě, vždycky. Tohle je můj starý pokoj, stále stejný, s propáleným kobercem, jak jsme se s Caroline v páté třídě pokoušely tajně propašovat cigarety a málem se udusily. Kdybych se podívala z okna, uvidím starou kdouli, kam přede dvěma lety vylezli Matt a jeho kamarádi, aby rozproudili zábavu na mých narozeninách. Tohle je moje postel, moje židle, můj prádelník.

Ale zrovna teď mi to všechno připadá cizí, jako bych sem nepatřila. To já se sem nehodím. A nejhorší je, že mám pocit, že někde existuje místo, kam patřím, jen ho nemůžu najít.

Včera jsem byla příliš unavená, než abych se vydala do Orientation. Meredith mi vyzvedla rozvrh, ale necítila jsem se na to, se s ní vybavovat po telefonu. Teta Judith říkala všem, kdo volali, že mám pásmovou nemoc a potřebuji se dospat. Ale při večeři se na mě tak divně dívala…

Ale dneska už se se všemi budu muset vidět. Máme sraz na parkovišti před školou. Snad proto jsem vyděšená? Bojím se snad jich?

Elena Gilbertová přestala psát. Zírala na poslední řádek, který vyšel z jejího pera, a zavrtěla hlavou. Pero se zarazilo nad malou knížečkou v modrých sametových deskách. Pak vztyčila hlavu a mrštila perem i knížečkou do velikého arkýřového okna, do kterého neškodně udeřily a spadly na čalouněnou sedačku pod ním.

Je to všechno tak směšné.

Odkdy se ona, Elena Gilbertová, obává setkávat s lidmi? Odkdy se bojí vůbec *něčeho?* Vstala a rozzlobeně nacpala ruce do rukávů červeného hedvábného kimona. Ani nepohlédla do viktoriánského zrcadla nad prádelníkem z třešňového dřeva; věděla, co by v něm viděla. Elenu Gilbertovou. Rozvážnou, blond a štíhlou holku, která vždy udává módní trend. Studentku vyššího ročníku střední školy. Tu, kterou všichni kluci chtěli a kterou se všechny holky přály stát. A která teď měla na tváři nezvykle zamračený výraz a stažená ústa.

Horká koupel a trocha kávy, to mě určitě uklidní, pomyslela si. Ranní rituál koupání a oblékání byl uklidňující. Loudala se s ním a přerovnávala si své nové oblečení, které si přivezla z Paříže. Nakonec si vybrala bledě růžovou halenku a k tomu bílé plátěné šortky, takže vypadala jako malinový pohár se zmrzlinou. K nakousnutí, pomyslela si, když uviděla v zrcadle dívku s potutelným úsměvem. Ranní obavy se rozplynuly a byly ty tam.

„Eleno! Kde jsi? Přijdeš pozdě do školy!“ ozval se vzdálený hlas odněkud zdola.

Elena si ještě jednou přejela kartáčem své hedvábné vlasy a stáhla je tmavě růžovou stuhou. Pak popadla batůžek a seběhla po schodech.

V kuchyni se její čtyřletá sestřička Margaret cpala cereáliemi a teta Judith něco vařila na sporáku. Teta Judith byla ten typ ženy, který vždy působí poněkud zmateně. Měla úzký přívětivý obličej a jemné světlé vlasy neupraveně vyčesané dozadu. Elena ji letmo políbila na tvář.

„Dobré ránko všem. Mrzí mě to, ale nestíhám se nasnídat.“

„Ale Eleno, nemůžeš přece odejít bez snídaně. Potřebuješ bílkoviny…“

„Dám si před školou koblihu,“ prohlásila Elena energicky. Lípla pusu Margaret na slámové vlasy a otočila se k odchodu.

„Ale Eleno…“

„A asi půjdu po škole domů k Bonnie nebo Meredith, takže na mě nečekej s večeří. Ahoj!“

„Eleno…“

Elena už byla u hlavních dveří, zavřela za sebou tetiny protesty a vyšla na verandu.

A zarazila se.

Všechny ty nepříjemné pocity z časného rána ji opět přemohly. Nervozita a strach. A pocit jistoty, že se stane něco strašného.

Maple Street byla opuštěná. Vysoké viktoriánské budovy působily cize a tiše, jako by snad byly uvnitř prázdné… jako domy v opuštěné filmové scéně. Vypadaly, jako by byly bez lidí, ale plné podivných, nepřátelských číhajících stvoření.

To je ono; *něco* ji pozoruje. Obloha nad hlavou nebyla modrá, ale mléčně neprůhledná jako veliká mísa obrácená dnem vzhůru. Elena si byla jistá, že se na ni upírají něčí oči.

Zahlédla něco temného ve větvích staré kdouloně před domem.

Byl to havran, stejně nehybný jako žlutě zbarvené listy okolo něj. To on se na ni díval.

Pokoušela si namluvit, že je to směšné, ale byl to ten největší havran, kterého v životě viděla. Mohutný a uhlazený. Na jeho černém peří si pohrávala duha. Viděla jasně každý detail: lačné tmavé paráty, ostrý zobák, jediné třpytivé černé oko.

Byl tak nehybný, že by to klidně mohl být voskový model sedícího ptáka. Avšak, jak se na něj dívala, cítila, že se pomalu červená, horko jí stoupalo ve vlnách po krku až do tváří. Protože on… se na ni *díval.* Díval se na ni stejně, jako se na ni dívali kluci, když měla na sobě plavky nebo průsvitnou blůzku. Jako kdyby ji svlékal očima…

Než si uvědomila, co vlastně dělá, upustila batoh a zvedla ze silnice kámen. „Vypadni odsud!“ vykřikla a slyšela zuřivý hněv ve svém hlase. „No tak, padej *pryč*!“ Spolu s posledním slovem po něm mrštila kámen.

Zašustilo listí, ale havran se vznesl nezraněný. Měl obrovská křídla, která nadělala hluk za celé hejno havranů. Elena se přikrčila a zpanikařila, jak přeletěl přímo nad její hlavou a vzduch zvířený jeho křídly jí pocuchal vlasy.

On však opět prudce vzlétl a zakroužil, černá silueta oproti mléčně bílé obloze. A pak s jediným řezavým zvoláním zamířil k nejbližšímu lesu.

Elena se pomalu narovnala, vzpamatovala se a rozhlédla se kolem. Nemohla uvěřit tomu, co právě udělala. Ale teď, když byl pták pryč, jí všechno připadalo už zase tak obyčejné. Jemný větřík šustil listy. Elena se zhluboka nadechla. V ulici se otevřely jedny dveře a rozesmáté děti se vyhrnuly ven.

Usmála se na ně a znovu si oddechla. Úleva ji zaplavila jako sluneční paprsky. Jak jen mohla být tak hloupá? Vždyť je krásný den, plný příslibů, a nic zlého se určitě nestane.

Nic – jen to, že přijde pozdě do školy. Celá parta na ni bude na parkovišti čekat.

Vždycky můžu říct, že jsem házela kameny na šmíráka, pomyslela si a skoro se zahihňala. No, *to* by jim alespoň poskytlo materiál k drbání.

Aniž by se znovu ohlédla na kdouloň, vydala se co nejrychleji ulicí.

Havran proletěl vrcholkem mohutného dubu a Stefan instinktivně zvedl hlavu k nebi. Když viděl, že to je jenom pták, uklidnil se.

Sklopil oči k ochablé bílé věci ve svých rukou a pocítil, jak se mu obličej stáhnul dojetím. Neměl v úmyslu ho zabít. Ulovil by něco většího než králíka, kdyby si uvědomil, jak velký má hlad. Ale to bylo právě to, co ho děsilo: nikdy nevěděl, jak silný ten hlad bude. Měl štěstí, že tentokrát zabil jen králíka.

Stál pod věkovitými duby, slunce se prodíralo jejich listy dolů na jeho kučeravou hlavu. Stefan Salvatore ve svých džínách a tričku vypadal jako úplně obyčejný středoškolský student.

To ale nebyl.

Hluboko do lesů, kde ho nikdo nemohl vidět, tam se chodil krmit. Nyní si horlivě olizoval rty, aby snad na nich nezůstala ani kapka. Nechtěl riskovat. I tak bude dost náročné, aby mu tato komedie vyšla.

Na okamžik znovu zapochyboval, zda to nemá prostě vzdát. Možná by se měl vrátit nazpět do Itálie, zpátky do svého úkrytu. Co ho jen přimělo věřit, že by se opět mohl radovat ze slunečního svitu?

Ale byl už unavený ze života ve stínech. Byl unaven temnotou a tvory, kteří v ní přežívali. A nejvíce ze všeho byl unaven samotou.

Nebyl si přesně jistý, proč si vybral zrovna Fell’s Church ve Virginii. Podle jeho měřítek to bylo mladé město; nejstarší budovy byly postaveny před pouhým

jedním a půl stoletím. Avšak vzpomínky a duchové občanské války tu stále ještě přežívali, stejně skuteční jako supermarkety a stánky s rychlým občerstvením.

Stefan oceňoval úctu k minulosti. Byl přesvědčen, že by si lidi ve Fell's Church mohl oblíbit. A možná – jenom možná – by mezi nimi mohl najít své místo.

Samozřejmě, že ho nikdy nepřijmou úplně. Hořký úsměv nad tou myšlenkou mu zkřivil rty. Už věděl, že v *toto* je zbytečné doufat. Nikdy nenalezne místo, kde by byl přijat naprosto, kde by mohl být skutečně sám sebou.

Pokud se nerozhodne připojit se ke stínům…

Odrazil tuto myšlenku. Zřekl se temnoty; stíny ponechal za sebou. Zahladil všechna ta minulá léta a začíná znovu – zrovna dnes.

Stefan si uvědomil, že stále ještě drží králíka. Jemně ho položil na lůžko z uschlého dubového listí. Někde daleko, příliš daleko, než aby to mohly slyšet lidské uši, zaslechl lišku.

Jen pojď, sestro lovkyně, pomyslel si smutně. Čeká tě snídaně.

Přehodil si bundu přes rameno a všimnul si havrana, který ho předtím vyrušil. Stále ještě seděl na dubu a vypadalo to, že ho pozoruje. Měl z toho špatný pocit.

Začal k němu vysílat zkoumavou myšlenku, aby ptáka prověřil, ale včas se zarazil. Pamatuj na svůj slib, připomněl si. Nepoužívat Síly, dokud to nebude absolutně nutné.

Pohyboval se neslyšně mezi mrtvými listy a uschlými větvičkami a zamířil k okraji lesa. Měl tam zaparkované auto. Jednou se ohlédl a všimnul si, že havran opustil větev a snesl se ke králíkovi.

Ve způsobu, jakým rozprostřel křídla nad ochablým bílým tělem, bylo něco zlověstného a triumfálního. Stefanovi se sevřelo hrdlo a téměř vyrazil zpět, aby ptáka odehnal. Ale co, má přeci stejné právo jíst jako ta liška, řekl si.

A stejné právo jako má on.

Pokud na toho ptáka narazí ještě jednou, pohlédne do jeho mysli, rozhodl se. Pro tuto chvíli však od něj odtrhnul zrak a pospíchal dále lesem, čelist zaťatou. Nechtěl přijít pozdě do Střední školy Roberta E. Leea.

2.

Elenu obklopili spolužáci v ten okamžik, kdy vstoupila na parkoviště střední školy. Všichni tam byli, celá parta, kterou neviděla od konce července, a čtyři nebo pět dalších nohsledů, kteří doufali, že si získají na popularitě, když se budou držet s nimi.

Přijímala od svých přátel jedno objetí na uvítanou za druhým.

Caroline vyrostla alespoň o tři centimetry a byla ještě svůdnější a podobnější modelce z *Vogue* než dříve. Přívětivě pozdravila Elenu a pak opět ustoupila, zelené oči úzké jako oči kočky.

Bonnie naopak vůbec nevyrostla – když ji objala pažemi, sahaly Eleně vlnité rusé vlasy sotva po bradu. Moment… *vlnité* vlasy? zamyslela se Elena. Podržela malou dívku kousek od sebe.

„Bonnie! Co sis to udělala s vlasama?“

„Líbí se ti to? Myslím, že takhle vypadám vyšší.“ Bonnie si načechrala již tak načepýřené vlny a usmála se. Hnědé oči jí jiskřily vzrušením a malý srdcovitý obličejík zářil.

Elena pokročila dál. „Meredith, ty ses vůbec nezměnila.“

Tohle objetí bylo z obou stran opravdu vřelé. Po Meredith se jí stýskalo nejvíc ze všech, pomyslela si Elena, když se dívala na vysokou dívku. Meredith nikdy nenosila make-up; ale se svou dokonalou olivovou pletí a hustými černými řasami ani žádný

nepotřebovala. Teď právě měla jedno elegantní obočí zvednuté a prohlížela si Elenu.

„No, tobě o pár odstínů zesvětlely vlasy od sluníčka… Ale jak to, že nejsi vůbec opálená? Myslela jsem, že sis užívala na francouzské Riviéře.“

„Přece víš, že se nikdy neopálím.“ Elena natáhla ruce, aby to mohla sama posoudit. Pleť byla bezchybná jako porcelán, ale téměř stejně světlá a průsvitná jako Bonniina.

„Moment, to mi připomíná,“ vmísila se Bonnie a popadla Elenu za jednu ruku. „Že neuhodnete, co jsem se v létě naučila od svojí sestřenice?“ Než stihl kdokoli zareagovat, pyšně jim oznámila: „Čtení z ruky!“

Ozvaly se povzdechy a trochu smíchu.

„Jen se smějte,“ prohlásila nevzrušeně Bonnie. „Moje sestřenice říká, že jsem médium. A teď mě nechte, podívám se…“

Zírala Eleně do dlaně.

„Pospěš si, přijdem pozdě,“ popoháněla ji poněkud netrpělivě Elena.

„Dobře, dobře. Tak tady je tvoje čára života – nebo je to čára srdce?“ Ve skupince se někdo zahihňal. „Ticho, zaměřuji se do všehomíra. Aha… aha…“ Najednou Bonnie zbledla, jakoby se vyděsila. Hnědé oči se jí rozšířily, ale zdálo se, že už nezírá Eleně do dlaně. Vypadalo to, jako by se dívala *skrze* ni – na něco děsivého.

„Setkáš se s vysokým tmavým cizincem,“ mumlala Meredith zezadu. Dívky se rozchichotaly.

„Tmavý ano, a cizinec také… ale ne vysoký.“ Promluvila Bonnie slabým a vzdáleným hlasem.

„Ačkoli,“ pokračovala po chvíli se zmateným výrazem, „kdysi *býval* vysoký.“ Pohlédla ohromeně na

Elenu. „Ale to přece není možné… že ne?“ Pustila Eleninu ruku, téměř ji odhodila. „Nechci vidět víc.“

„Tak jo, je po představení. Půjdem,“ vyzvala Elena ostatní mírně podrážděně. Vždycky byla přesvědčená, že paranormální triky jsou právě jen… triky. Tak proč je tak podrážděná? Jen proto, že ráno málem zpanikařila sama…

Děvčata vyrazila ke škole, ale zvuk perfektně vyladěného motoru je zarazil.

„No ne,“ zírala Caroline. „To je ale fáro.“

„To je ale poršák,“ opravila ji Meredith suše.

Elegantní černé 911 Turbo provrnělo parkovištěm a hledalo si místo líně jako panter, který si hledá kořist.

Když vůz zastavil, otevřely se dveře a zahlédly řidiče.

„Panebože,“ zašeptala Caroline.

„Tyyyjo,“ vydechla Bonnie.

Z místa, kde Elena stála, viděla, že má štíhlou svalnatou postavu. Vybledlé džíny, které ze sebe pravděpodobně musí večer sloupnout, těsné tričko a koženou bundu neobvyklého střihu. Měl vlnité vlasy – a tmavé.

Nicméně nebyl vysoký, jen průměrné výšky.

Elena vydechla.

„Kdo *je* ten maskovaný muž?“ zeptala se Meredith. Ta poznámka byla výstižná – tmavé sluneční brýle tomu klukovi úplně zakrývaly oči a clonily mu tvář jako maska.

„Ten maskovaný je *cizinec*,“ řekl kdosi jiný a zaznělo štěbetání hlasů.

„Vidíte tu bundu? Je italská, jako z Říma.“

„Jak to víš? V životě jsi nebyla dál než v Romě v okrese New York!“

„A jéje, Elena má zase ten výraz. Ten lovecký výraz.“

„Malej, tmavej a hezkej – radši by sis měla dát bacha.“

„Není malej, je akorát!“

Z brebentění ostatních najednou zazněl hlas Caroline. „Ale no tak, Eleno. Vždyť už máš Matta. Co víc bys ještě chtěla? Co bys tak mohla dělat jiného se dvěma než s jedním?“

„To samé – jenom o něco déle,“ unyle protáhla Meredith a skupina propukla v smích.

Cizinec zamkl své auto a zamířil ke škole. Elena zamířila nenuceně k němu, ostatní dívky těsně za ní jako semknutá smečka. Na okamžik se v ní vzedmula vlna podráždění. Copak nemůže jít vůbec *nikam* bez tohohle procesí v patách? Ale Meredith zachytila její pohled a ona sama se usmála navzdory své náladě.

„*Vznešenost zavazuje*,“ upozornila ji Meredith jemně.

„Cože?“

„Pokud chceš být královnou školy, musíš se umět vyrovnat s následky.“

Elena se nad tím zamračila, když vstupovaly do budovy. Před nimi se prostírala dlouhá chodba. Postavu v džínech a kožené bundě zahlédly mizet ve dveřích kanceláře na konci chodby. Když Elena kráčela směrem ke kanceláři, zvolnila krok, nakonec zastavila, aby se zamyslela nad oznámeními na korkové nástěnce vedle dveří. Bylo tam také veliké okno, skrz které byl vidět celý vnitřní prostor kanceláře.

Ostatní dívky otevřeně zíraly oknem a chichotaly se. „Skvělej pohled zezadu.“ Tohle je *rozhodně* bunda od Armaniho. „Myslíš, že je fakt z ciziny?“

Elena natahovala uši, aby zaslechla jméno toho kluka. Vypadalo to, že vzniknul nějaký problém: sekretářka studijního oddělení paní Clarková nahlížela do seznamu a vrtěla hlavou. On něco řekl a paní Clarková rozhodila rukama v typickém gestu ‚Co můžu dělat?' Ještě jednou projela prstem seznam a přesvědčivě zavrtěla hlavou. To se už začal obracet k odchodu, pak se ale otočil zpátky. Paní Clarková k němu vzhlédla a její výraz se změnil.

Ten kluk měl nyní své sluneční brýle v ruce. Paní Clarková vypadala něčím překvapená; Elena viděla, jak několikrát zamrkala. Rty se jí několikrát otevřely a zase zavřely, jako by se pokoušela něco říct.

Elena si přála zahlédnout víc než jen temeno jeho hlavy. Paní Clarková teď listovala v hromadách papíru a vypadala zmateně. Nakonec našla jakýsi formulář a něco na něj zapisovala, pak ho otočila a posunula k němu.

On ho asi podepsal a vrátil jí ho. Paní Clarková na něj okamžik zírala, pak zalistovala další hromadou papírů a nakonec mu podala cosi, co vypadalo jako rozvrh hodin. Ani na okamžik z něho nespustila oči, když si papír bral, pokývnul a otočil se ke dveřím.

Elena byla nyní už nepříčetná zvědavostí. Co se tam uvnitř asi právě odehrálo? A jak asi vypadá tvář neznámého? Ale když se vynořil z kanceláře, už si opět rovnal sluneční brýle na obličeji. Projela jí vlna zklamání.

Přesto však mohla zahlédnout alespoň zbytek jeho tváře, když se zastavil ve dveřích. Tmavé vlnité vlasy rámovaly tak jemné rysy obličeje, že mohly být klidně převzaty ze staré římské mince či medailonu. Vysoké lícní kosti, rovný klasický nos… a ústa, kvůli kterým byste celou noc neusnuli, pomyslela si Elena. Horní ret

byl krásně tvarovaný, poněkud citlivý a velmi smyslný. Brebentění dívek v hale ustalo, jakoby někdo otočil vypínačem.

Většina z nich se nyní točila k procházejícímu zády a dívaly se kamkoli jinam, jen ne na něj. Elena zůstala na svém místě u okna a mírně pohodila hlavou. Uvolnila si stuhu z vlasů a nechala je volně padat na ramena.

Ten kluk ale zamířil halou, aniž se rozhlédl vlevo nebo vpravo. Jakmile byl z doslechu, rozšuměla se vlna povzdechů a šepotu.

Elena neslyšela ani jedno.

Prošel přímo okolo mě, pomyslela si zmateně. Přímo kolem, a bez jediného pohledu.

Matně si uvědomila, že zvoní. Meredith ji tahala za paži.

„Cože?“

„Říkám, že tady je tvůj rozvrh. Máme teď trigonometrii ve druhém patře. Tak se hni!“

Elena se nechala od Meredith, postrkovat chodbou, nahoru po schodech a do třídy. Automaticky vklouzla na prázdné místo a upřela oči na profesorku vpředu, aniž by ji doopravdy viděla. Stále ještě nepřekonala šok.

Prošel těsně kolem. Bez jediného pohledu. Nedokázala si vzpomenout, před jak dlouhou dobou nějaký kluk tohle udělal naposledy. Všichni se alespoň podívali. Někteří hvízdli. Někteří ustali v hovoru. A někteří prostě jen zírali.

A to Eleně vždycky vyhovovalo.

Ostatně, co je důležitější, než kluci? Jsou měřítkem, jak jste populární, jak jste krásné. A můžou být užiteční na spoustu věcí. Někdy jsou vzrušující, ale

většinou to nevydrží dlouho. A někdy jsou hrozní už od začátku.

Většina kluků, zamyslela se Elena, se chová jako štěňata. Když je máte, jsou roztomilá, ale postradatelná. Jen velmi málo z nich může být něčím víc, opravdovými přáteli. Jako Matt.

Ach, Matt. Loni doufala, že on je ten, kterého hledala, díky kterému by cítila… no, něco víc. Víc, než krátký pocit triumfu z dobytí cíle nebo pýchu z předvádění nového úlovku před ostatními dívkami. A k Mattovi opravdu začala *cítit* silnou náklonnost. Ale během léta, kdy měla čas přemýšlet, si uvědomila, že to je náklonnost jako mezi sourozenci nebo příbuznými.

Paní Halpernová rozdávala učebnice trigonometrie. Elena si mechanicky vzala svou a vepsala dovnitř svoje jméno, stále zabraná v myšlenkách.

Měla Matta ráda víc, než všechny ostatní kluky, které znala. A právě proto mu musela říct, že to skončilo.

Nevěděla, jak by mu to měla napsat. Už vůbec nevěděla, jak by mu to měla říci. Ne snad proto, že by se bála, že bude dělat scény; jen že by to nepochopil. Ani ona sama si pořádně nerozuměla.

Bylo to, jako kdyby vždycky sahala po… něčem víc. A pokaždé, když si myslela, že už toho dosáhla, zjistila, že to neexistuje. S Mattem, ani s žádným jiným z těch, které získala.

A tak tedy musela začínat vždy znovu od začátku. Naštěstí byl stále po ruce čerstvý materiál. Žádný jí ještě nedokázal odolat a žádný ji nikdy neignoroval. Až dosud.

Až dosud. Při vzpomínce na tu chvíli v hale zjistila, že zatíná prsty do psacího pera. Stále nemohla uvěřit, že kolem ní prošel, jako by byla vzduch.

Zazvonilo a všichni se vyhrnuli ze třídy, ale Elena zaváhala mezi dveřmi. Kousla se do rtu a propátrala očima proud studentů, kteří se valili halou. Pak si všimla jedné dívky patřící k oněm nohsledům z parkoviště.

„Frances! Pojď sem.“

Frances nedočkavě přiběhla a tuctový obličejík se jí rozjasnil.

„Poslyš, Frances, pamatuješ si toho kluka z rána?“

„S tím poršákem a, ehm, dalšíma kvalitama? Na toho nejde zapomenout…“

„No a já chci rozvrh jeho třídy. Zkus ho sehnat v kanceláři, pokud to dokážeš, nebo si ho zkopíruj od něj, pokud budeš muset. Ale sežeň ho!“

Frances chvíli vypadala překvapeně, pak se zazubila a přikývla. „Dobře Eleno, zkusím to. Pokud se mi to povede, potkáme se u oběda.“

„Díky.“ Elena pozorovala, jak dívka odchází.

„Víš, že seš fakt blázen?“ ozval se jí u ucha Mereditin hlas.

„Co bych měla z toho, že jsem královnou školy, kdybych ten titul občas nemohla využít?“ opáčila klidně Elena. „Co mám teď?“

„Máš ekonomii. Na, vem si ten rozvrh k sobě.“ Meredith jí strčila rozvrh do ruky. „Musím letět na chemii. Tak zatím!“

Ekonomie i zbytek dopoledne utekl jako v mlze. Elena doufala, že nového studenta ještě zahlédne, ale nebyl na žádné z jejích hodin. Na jedné z nich *byl* Matt a ona ucítila bodnutí bolesti, když jeho modré oči s úsměvem vyhledaly její pohled.

Když odzvonila poslední hodina, vyrazila do jídelny a kývala na pozdrav vlevo i vpravo. Před jídelnou čekala Caroline, uvolněně se opírala o zeď – bradu vzhůru, vypnutou hruď a vysunuté boky. Bavila se s dvěma spolužáky, kteří ztichli a šťouchali jeden do druhého, když ji zahlédli přicházet.

„Čau," pozdravila stručně kluky a oslovila Caroline: „Jdeš se najíst?"

Caroline rychle přejela Elenu pohledem a odhrnula si kaštanové vlasy z tváře: „Cože, u *královského* stolu?" divila se.

Eleně tím vyrazila dech. Byly s Caroline kamarádky už od školky a vždycky spolu soutěžily dobrosrdečně. Ale v poslední době se s Caroline něco stalo. Začala jejich soutěžení brát čím dál vážněji. A nyní Elenu překvapila hořkost v kamarádčině hlase.

„No, sotva se dá říct, že ty bys nepatřila ke šlechtě," pokoušela se odlehčit situaci.

„V tom máš naprostou pravdu," prohlásila Caroline a obrátila k Eleně celou tvář. Ty zelené kočičí oči byly zúžené a zastřené a Elena byla v šoku, když viděla, kolik nepřátelství se v jejím pohledu skrývá. Kluci se nejistě usmáli a vytratili se.

Vypadalo to, že Caroline si toho ani nevšimla. „Hodně věcí se změnilo, když jsi byla v létě pryč, Eleno," pokračovala. „A možná, že tvůj čas na trůnu se chýlí ke konci."

Elena cítila, jak se červená. Snažila se, aby její hlas zněl klidně. „Možná," odpověděla. „Ale na tvém místě bych si ještě nekupovala žezlo, Caroline." Otočila se a vešla do jídelny.

Když zahlédla Meredith a Bonnie a s nimi Frances, byla to pro ni úleva. Červeň z tváří ustoupila, vybrala

si jídlo a připojila se k nim. Nedovolí, aby ji Caroline rozhodila; nebude na ni vůbec myslet.

„Mám to," prohlásila Frances a mávala kusem papíru, hned, jak si Elena sedla.

„A já mám pár dobrejch drbů," dělala se důležitá Bonnie. „Eleno, tohle si poslechni. Chodí se mnou na biologii a sedím proti němu přes uličku. Jmenuje se Stefan, Stefan Salvatore, a je z Itálie. Bydlí u staré paní Flowersové na kraji města." Povzdychla si. „On je *tak* romantický. Caroline upustila knihy a on jí je zvednul."

Elena se zatvářila otráveně. „Caroline na to jde pěkně těžkopádně. Co se ještě dělo?"

„No, to je asi všechno. Vlastně s ní ani pořádně nepromluvil. Je strrrašně tajemný, víš? Paní Endicottová, moje profesorka biologie, se ho pokoušela donutit, aby odložil ty brýle, ale neudělal to. Prý je má ze zdravotních důvodů?"

„A z jakých zdravotních důvodů?"

„To *já* nevím. Třeba má nějakou smrtelnou nemoc a jeho dny jsou sečtené. Nebylo by to romantické?"

„Strašně," prohlásila Meredith.

Elena si prohlížela kus papíru od Frances a kousala se do rtu. „Má se mnou sedmou hodinu, evropské dějiny. Chodíte na to ještě někdo?"

„Já jo," řekla Bonnie. „A myslím, že Caroline taky. Jo a možná i Matt; včera něco říkal o tom, že má štěstí, že dostal pana Tannera."

Paráda, pomyslela si Elena, vzala vidličku a nabrala si bramborovou kaši. Vypadá to, že sedmá hodina bude *výjimečně* zajímavá.

Stefan byl rád, že vyučování je skoro u konce. Toužil vypadnout z těch přeplněných tříd a chodeb, alespoň na pár minut.

Tolik myslí. Tlak tolika myšlenkových vzorců, tolika vnitřních hlasů, které ho všude obklopovaly, mu způsoboval závrať. Strašně dávno nebyl v takovém davu lidí jako tady.

Zvláště jedna mysl vystupovala nad ostatní. Byla mezi těmi, kdo ho pozorovali, když šel hlavní chodbou. Nevěděl, jak vypadá, ale měla silnou osobnost. Byl si naprosto jistý, že ji pozná.

Zatím alespoň přežil první den té šarády. Použil Síly jen dvakrát, a to ještě střídmě. Ale byl unavený a, jak si smutně přiznal, hladový. Ten králík mu nestačil.

Ale o to se postará později. Našel třídu, kde měl mít poslední hodinu, a posadil se. A okamžitě opět pocítil přítomnost oné silné mysli.

Zářila na okraji jeho vědomí jako jasné světlo pulzující životem. A poprvé také dokázal určit, které dívce patří. Seděla přímo před ním.

Když si to uvědomil, dívka se otočila a on uviděl její tvář. Měl co dělat, aby v šoku nezalapal po dechu.

Katherine! Ne, samozřejmě, že to nemůže být ona. Katherine je mrtvá; nikdo to neví lépe, než on.

Přesto to je zázračná podoba. Ty bledě zlaté vlasy, tak světlé, že se téměř třpytí. Krémová pleť, která mu vždy připomínala labutě nebo snad alabastr, která se na tvářích mírně červenala. A ty oči… Katherine měla takovou barvu očí, kterou nikdy předtím neviděl; tmavší než modř oblohy, bohatá jako lapis lazuli v její čelence vykládané drahokamy. A tato dívka měla její oči.

A dívaly se přímo do těch jeho, když se usmála.

Rychle uhnul očima od toho úsměvu. Ze všeho nejméně si přál přemýšlet o Katherine. Nechtěl se dívat na tuto dívku, která mu ji připomínala, a nechtěl už cítit její přítomnost. Nespouštěl oči ze své lavice a blokoval svou mysl, jak nejsilněji dokázal. Konečně se pomalu otočila zpět.

Byla dotčená. I přes všechny bloky to poznal. A bylo mu to jedno. Vlastně byl rád, doufal, že ji to bude držet dál od něj. Jinak k ní necítil vůbec nic.

Tohle si stále opakoval, když tak seděl a poslouchal šumění učitelova hlasu, který mu plynul kolem uší, aniž by ho skutečně slyšel. Ale cítil jemnou vůni jakéhosi parfému – asi fialky, pomyslel si. A její štíhlý bílý krk se skláněl nad knihou, světlé vlasy se kolem něj vlnily z obou stran dolů.

S pocitem vzteku a marnosti si uvědomil svůdný pocit v zubech – spíš jako šimrání nebo svrbění, než bolest. Byl to hlad, ten příznačný hlad. Takový, kterému se nehodlal podvolovat.

Profesor pobíhal po místnosti jako fretka a kladl otázky. Stefan záměrně upřel pozornost na tohoto muže. Nejprve byl zmatený, protože ačkoli nikdo ze studentů neznal odpověď, otázky stále pokračovaly. Ale pak si uvědomil, že to je profesorův úmysl. Zahanbit studenty tím, co všechno nevědí.

Teď si právě vyhlédl další oběť, malou dívku, zrzku s obličejem do srdíčka. Stefan znechuceně přihlížel, jak ji profesor sužuje otázkami. Když se od ní odvrátil, aby oslovil celou třídu, vypadala naprosto zničeně.

„Vidíte, co mám na mysli? Jste přesvědčení, že jste naprosto skvělí; už jste v nejvyšším ročníku, budete maturovat. Takže mi dovolte, abych vás upozornil, že někteří z vás nejsou připravení ani k maturitě v

mateřské školce. Jako tahle!“ Ukázal na rusovlasou dívku. „Nemá ponětí o francouzské revoluci. Myslí si, že Marie Antoinetta byla hvězdou němého filmu.“

Studenti kolem Stefana se začali znepokojeně vrtět. Četl v jejich myslích zlost a ponížení. A strach. Všichni se báli toho malého hubeného muže s očima jako lasička, dokonce i svalovci větší než on.

„No dobře, zkusíme jiné období.“ Profesor se obrátil zpět ke stejné dívce, kterou trápil předtím. „V období renesance…“ Odmlčel se. „Víte doufám, co je renesance, že ano? Je to období mezi třináctým a sedmnáctým stoletím, kdy Evropa znovu objevila skvělé myšlenky starého Řecka a Říma. Období, které zrodilo tolik velkých evropských umělců a myslitelů.“ Když dívka zmateně přikývla, pokračoval: „Co asi během renesance dělali studenti vašeho věku ve školách? No? Nějaké návrhy? Co byste hádala?“

Dívka ztěžka polkla. S chabým úsměvem prohlásila: „Hráli fotbal?“

Třída se rozesmála a profesorův obličej potemněl. „To sotva!“ vyštěknul a třída ztichla. „Vy si myslíte, že snad žertuji? Ve vašem věku již studenti byli zběhlí v několika cizích jazycích. Také ovládali logiku, matematiku, astronomii, filosofii a gramatiku. Byli připraveni pokračovat na universitě, kde se všechny kurzy vyučovaly v latině. Fotbal by byl absolutně ta poslední věc na…“

„Promiňte.“

Tichý hlas zarazil učitele uprostřed kázání. Všichni zírali na Stefana.

„Cože? Co jste to řekl?“

„Řekl jsem promiňte,“ zopakoval Stefan, sundal si brýle a postavil se. „Ale mýlíte se. Studenti v období renesance byli vedeni, aby se zapojovali do herních

aktivit. Učili se, že ve zdravém těle sídlí zdravý duch. A opravdu hrávali týmové sporty, jako je tenis, kriket a dokonce i fotbal.“ Otočil se k rusovlásce a usmál se, ona se vděčně usmála v odpověď. Ještě dodal: „Ale nejdůležitější věc, které byli vyučováni, byly dobré mravy a zdvořilost. Jsem si jistý, že to stojí i ve vaší knize.“

Studenti se zubili. Profesor zrudl ve tváři jako rak a prskal. Ale Stefan se mu nadále díval do očí a po další minutě to byl profesor, kdo první uhnul pohledem.

Zazvonilo.

Stefan si rychle nasadil brýle a posbíral si knížky. Už na sebe upozornil víc, než měl, a nechtěl se znovu dívat na tu blonďatou dívku. A kromě toho se odsud potřeboval dostat rychle pryč; už v žaludku cítil onen známý pálivý pocit.

Když došel ke dveřím, kdosi zavolal. „Hej! Oni opravdu tenkrát hráli fotbal?“

Nedokázal si pomoci a zazubil se přes rameno. „Ale jo. Občas i s několika hlavama, které usekli válečným zajatcům.“

Elena se dívala, jak odchází. Záměrně se od ní odvrátil. Úmyslně ji ignoroval, a to před Caroline, která je sledovala jako ostříž. V očích ji pálily slzy, ale v té chvíli jí v mysli žhnula jediná myšlenka.

Musí ho mít, i kdyby ji to mělo stát život. I kdyby je to mělo oba zabít, bude ho mít.

3.

První ranní úsvit začal probouzet nový den. Stefan to pozoroval z okna svého pokoje v penzionu. Pronajal si tento pokoj speciálně kvůli padacím dveřím ve stropě, které vedly na ochoz na střeše. Právě teď byly ty dveře otevřené a studený vlhký vítr fučel dolů kolem žebříku. Stefan byl již úplně oblečený, ale ne proto, že by vstával brzo. Vůbec nešel spát.

Zrovna se vrátil z lesů. Několik útržků vlhkého listí mu ulpělo na botách. Úzkostlivě je očistil. Včerejší poznámky studentů mu neunikly, věděl, že čuměli na jeho oblečení. Vždycky se oblékal co nejlépe, nejen z marnivosti, ale protože mu to tak přišlo správné. Jeho školitel to často zdůrazňoval: *Aristokrat by se měl oblékat tak, jak přísluší jeho stavu. Pokud to nedělá, dává tím najevo, že pohrdá ostatními.* Každý má na světě své místo a jeho místo kdysi bývalo mezi šlechtou. Kdysi.

Proč na takových věcech lpí? Samozřejmě, měl si uvědomit, že pokud bude hrát roli studenta, připomene mu to jeho vlastní studentská léta. Teď se mu vzpomínky vracely silně a jedna za druhou, jakoby listoval stránkami časopisu. Jeden obraz mu nyní živě vyvstal před očima: obličej jeho otce, když Damon oznámil, že odchází z univerzity. Jeho výraz nikdy nezapomene. V životě neviděl otce tak rozzlobeného…

„Co tím myslíš, že se tam nevrátíš?“ Giuseppe byl obvykle spravedlivý muž, ale byl vznětlivý a jeho starší syn v něm probouzel jeho prudkou povahu.

Právě teď si jeho syn poklepával na rty šafránově žlutým kapesníkem. „Doufal jsem, že dokonce i ty porozumíš takhle jednoduché větě, otče. Mám ti ji zopakovat latinsky?“

„Damone…,“ tvrdě ho zarazil Stefan, poděšen takovým výrazem neúcty. Ale otec ho přerušil.

„Chceš mi říct, že já, Giuseppe, Conte di Salvatore, budu muset pohlédnout do tváře svým přátelům s vědomím, že můj syn je *scioparto*? Budižkničemu? Flákač, který Florencii nepřispěje ničím užitečným?“ Jak v něm stoupal vztek, sloužící se začali vytrácet.

Damon ani nemrknul. „Zřejmě ano. Pokud nazýváš přáteli ty, kdo ti podlézají v naději, že jim půjčíš peníze.“

„*Sporco parasito*!“ zařval Giuseppe a vyskočil ze židle. „Copak nestačí, že pobytem na škole plýtváš svým časem a mými penězi? Ale ano, vím vše o tvých hazardních hrách, soubojích i ženách. A také vím, že kdyby nebylo tvého sekretáře a těch, kdo tě doučují, propadl bys v každém kurzu. Ale nyní mě chceš zostudit úplně. Ale proč? Proč?“ Popadl svou obrovskou rukou Damona za bradu. „Aby ses mohl vrátit ke svému lovu a sokolničení?“

Stefan musel bratrovi uznat k dobru, že ani nemrknul. Jen tak stál, téměř se rozvaloval v otcově sevření, každým coulem aristokrat – od elegantně prosté čapky na tmavé hlavě, přes hermelínem lemovaný plášť, až po měkké kožené boty. Jeho horní ret vyjadřoval naprostou aroganci.

Tentokrát jsi zašel příliš daleko, pomyslel si Stefan, když sledoval oba muže zaklesnuté do sebe pohledem.

Ani ty s využitím veškerého svého šarmu tentokrát nedokážeš z tohohle vybruslit.

Ale právě v tu chvíli se ozval lehký krok ve dveřích pracovny. Stefan se otočil. Oslnily ho oči barvy lapisu lazuli orámované dlouhými zlatými řasami. Byla to Katherine. Její otec, baron von Schwartzchild ji přivezl ze studených držav německých princů na italský venkov v naději, že jí to pomůže zotavit se z dlouhé nemoci. A od toho dne, kdy přijela, se pro Stefana všechno změnilo.

„Velmi se omlouvám. Nechtěla jsem rušit.“ Měla jasný a čistý hlas. Učinila jemný pohyb, jako by chtěla odejít.

„Ne, nechoď prosím. Jen zůstaň,“ vyzval ji rychle Stefan. Toužil říci více, vzít ji za ruku… ale neodvažoval se. Ne v otcově přítomnosti. Vše, co mohl dělat, bylo hledět do těch očí modrých jako drahokamy, které se na něj upíraly.

„Ano, zůstaň,“ přitakal Giuseppe a Stefan si povšimnul, že otcův rozezlený výraz poněkud změknul a že pustil Damona. Pokročil vpřed a narovnal si těžké záhyby svého dlouhého pláště lemovaného kožešinou. „Tvůj otec by se dnes měl vrátit z obchodní cesty do města a bude jistě potěšen, až tě uvidí. Ale máš bledé líce, malá Katherine. Doufám, že nejsi opět nemocná?“

„Přece víte, že jsem bledá vždy, pane. Nepoužívám růž jako vaše smělé italské dívky.“

„Ty to nepotřebuješ,“ vyhrknul Stefan, než se stihl zarazit, a Katherine se na něj usmála. Byla tak krásná. Ucítil známou bolest v hrudi.

Jeho otec pokračoval: „A tak málo tě přes den vídám. Málokdy nás poctíš svou přítomností před soumrakem.“

„Věnuji se studiu a meditacím ve svých pokojích, pane," odpověděla Katherine tiše a sklopila zrak. Stefan věděl, že to není pravda, ale neřekl nic; nikdy by nevyzradil Katherinino tajemství. Opět pohlédla na jeho otce. „Ale teď jsem zde, pane."

„Ano, ano, to je pravda. A musím dohlédnout na to, abychom dnes večer přichystali speciální pohoštění u příležitosti návratu tvého otce. Damone – promluvíme si později." Když Giuseppe pokynul sloužícímu a rázně vyšel z místnosti, Stefan se potěšeně obrátil ke Katherine. Jen zřídkakdy mohli spolu hovořit bez přítomnosti otce či Gudren, její flegmatické německé děvečky.

Ale Stefan si všiml něčeho, co na něj zapůsobilo jako rána do žaludku. Katherine se usmívala – jemným tajným úsměvem, který tak často sdíleli spolu. Ale nedívala se na něj. Dívala se na Damona.

V tu chvíli Stefan svého bratra nenáviděl. Nenáviděl jeho tmavou krásu a půvab a smyslnost, která k němu vábila ženy jako můry plamen. V ten okamžik toužil Damona udeřit, rozmlátit jeho krásu na kusy. A místo toho musel jen stát a přihlížet, jak Katherine zvolna kráčí k bratrovi, krok za krokem, a její zlaté brokátové šaty šustí po dlážděné podlaze.

A přestože se díval, Damon podal Katherine ruku a usmál se krutým triumfálním úsměvem…

Stefan se prudce odvrátil od okna.

Proč otvírat staré rány? Avšak i v té chvíli, kdy si to pomyslel, držel v dlani zlatý řetízek, který nosil pod šaty. Mezi palcem a ukazováčkem pohladil prstýnek, který na něm visel, a pak ho podržel proti světlu.

Malý kroužek byl dokonale vypracován ze zlata a ani pět století nezkalilo jeho třpyt. Byl osazen jediným

kamenem, lapisem velikosti nehtu na malíčku. Stefan na něj pohlédl, pak přenesl pohled na těžký stříbrný prsten, rovněž osazený lapisem, který se třpytil na jeho vlastní ruce. A v hrudi opět pocítil známou bolest.

Nemohl zapomenout na minulost – a ani si to nepřál. Navzdory všemu, co se odehrálo, s láskou uchovával vzpomínku na Katherine. Ale existuje jedna vzpomínka, kterou nesmí vyvolat, jedna stránka knihy, kterou nesmí otočit. Kdyby musel ještě jednou prožít tu hrůzu, tu… sprostotu… zešílel by z toho. Jako zešílel ten den, ten poslední den, kdy vyhledal své vlastní zatracení…

Stefan se opřel o okno, přitiskl čelo k chladivému povrchu. Jeho školitel měl ještě jedno oblíbené rčení: *Zlo nikdy nedojde klidu. Může triumfovat, ale nikdy nedojde klidu.*

Proč vlastně přišel do Fell's Church?

Doufal, že zde nalezne klid, ale to nebylo možné. Nikdy nebude přijat, protože byl zlý a nedokázal změnit, čím se stal.

Elena se to ráno probudila ještě dříve, než obvykle. Slyšela, jak teta Judith lomozí ve svém pokoji a chystá se do koupelny. Margaret stále tvrdě spala, stočená v postýlce jako koťátko. Elena se potichounku proplížila kolem polootevřených dveří pokoje své sestry a pokračovala dolů do haly, aby se dostala z domu.

To ráno byl vzduch čerstvý a čistý; kdouloň obývali jen obyčejné sojky a vrabčáci. Elena, která šla spát s pulsujícím bolením hlavy, pozvedla obličej k čisté vymetené obloze a zhluboka se nadechla.

Cítila se podstatně lépe, než včera. Slíbila, že se před školou setká s Mattem, a ačkoli se na to nijak netěšila, byla si jistá, že to bude v pořádku.

Matt bydlel jen dvě ulice od školy. Byl to jednoduchý hrázděný dům, stejný jako ostatní v ulici, akorát závěs na verandě byl o něco ošumělejší a barva se trochu víc loupala. Matt už čekal před domem, a když ho zahlédla, na okamžik jí poskočilo srdce, jako tomu bývalo dřív.

Opravdu vypadal dobře. O tom nebylo pochyb. Ne tím omračujícím, téměř znepokojivým způsobem jako… jako někteří lidé, ale takovým zdravým americkým způsobem. Matt Honeycutt byl ryzí Američan. Světlé vlasy měl na fotbalovou sezónu zastřižené nakrátko a kůži měl dohněda opálenou, jak pomáhal rodičům s prací na farmě. Z modrých očí čišela poctivost a upřímnost. A zrovna dnes, když rozpřáhl paže, aby ji něžně objal, byly ty oči trochu smutné.

„Chceš jít dovnitř?“

„Ne, pojďme se jen tak projít,“ navrhla Elena. Šli těsně vedle sebe, ale nedotýkali se. Ulice byla lemovaná javory a ořešáky, vzduch byl ještě po ránu klidný. Elena se dívala na své nohy, jak dopadají na vlhký chodník, a náhle pocítila nejistotu. Nakonec nevěděla, jak začít.

„Pořád jsi mi ještě nevyprávěla o Francii,“ poznamenal.

„Bylo tam nádherně,“ řekla Elena a pohlédla na něj úkosem. Také hleděl do chodníku. „Všechno tam bylo nádherné,“ pokračovala a pokoušela se hlasem vyjádřit alespoň nějaké nadšení. „Lidé, jídlo, prostě všechno. Bylo to skutečně…“ Hlas se jí vytratil a nervózně se zasmála.

„Ano já vím, skvělé,“ dokončil místo ní. Zastavil a jen tam stál a hleděl na svoje ošoupané tenisky. Elena je poznávala ještě od loňska. Mattova rodina finančně

sotva přežívala; možná si nové boty nemohl dovolit. Vzhlédla a viděla, jak se ony modré oči upírají na její tvář.

„Víš, vypadáš zrovna teď naprosto nádherně," řekl.

Elena vystrašeně otevřela ústa, ale on pokračoval: „A myslím, že mi chceš něco říct." Zatímco se na něj dívala, usmál se raněným úsměvem. Pak opět rozpřáhl paže.

„Ach *Matte,*" vzdychla a pevně ho objala. Pak couvla a pohlédla mu do tváře. „Matte, ty jsi ten nejmilejší kluk, kterého jsem zatím potkala. Nezasloužím si tě."

„Aha, tak proto mi dáváš kopačky," řekl Matt, když se vydali dál. „Protože jsem pro tebe moc dobrý. Měl jsem si to uvědomit dřív."

Šťouchla ho do paže. „Ne, proto ne. A nedávám ti kopačky. Budem prostě kamarádi, ano?"

„No jasně. To je skvělý."

„Protože jsem si uvědomila, že přesně to jsme." Zastavila a opět k němu vzhlédla. „Jsme dobří přátelé. Buď k sobě teď upřímný, Matte, copak to necítíš taky tak?"

Pohlédl na ni a obrátil oči v sloup. „Mám se odvolat na Pátý dodatek[1]?" Když Elena posmutněla, ještě dodal: „A nemá to vůbec nic společného s tím novým klukem, že jo?"

„Ne," Elena nepostřehnutelně zaváhala a rychle dodala: „Ještě jsem se s ním nepotkala. Ani ho neznám."

„Ale chceš ho poznat. Ne, neříkej to." Jemně ji položil paži kolem ramen a otočil ji. „Pojď, půjdem do

[1] Pozn. překladatele: svědek nesmí být nucen vypovídat sám proti sobě.

školy. Pokud nám zbude čas, možná ti i koupím koblihu.“

Jak šli, něco zapraskalo v ořešáku nad nimi. Matt hvízdnul a ukázal vzhůru: „Podívej! To je ten největší havran, co jsem kdy viděl.“

Elena vzhlédla, ale už byl pryč.

Škola byla toho dne sotva příhodné místo, kde by Elena mohla přezkoumat svůj plán.

Když se to ráno vzbudila, už věděla, co udělá. Během dne shromáždila o Stefanu Salvatorovi co nejvíce informací. To nebylo nijak těžké, protože ve škole o něm všichni mluvili.

Bylo všeobecně známo, že měl včera jakousi rozepři se sekretářkou studijního oddělení. A dnes byl předvolán do kanceláře ředitele. Šlo o jeho papíry. Ale ředitel ho poslal zpět do třídy (prý poté, co volal mezistátně do Říma – nebo snad do Washingtonu?) a nyní to vypadalo, že se vše urovnalo. Alespoň oficiálně.

Když Elena to odpoledne přišla na hodinu evropských dějin, pozdravil ji dlouhý hvizd z haly. Lelkovali tam Dick Carter a Tyler Smallwood – párek prvotřídních hňupů, pomyslela si a ignorovala hvízdání i jejich upřené pohledy. Mysleli si o sobě, že když hraje jeden v útoku a druhý v obraně ve studentském fotbalovém týmu, dělá to z nich sportovní hvězdy. Raději je sledovala, když sama okouněla v chodbě. Přetáhla si rty rtěnkou a upravovala si make-up. Dala Bonnie speciální pokyny a plán se měl začít realizovat v okamžiku, kdy se objeví Stefan. Zrcátko u pudřenky jí poskytovalo výborný přehled o dění v hale za ní.

A přesto nějak přehlédla jeho příchod. Náhle se zjevil vedle ní, a když ji míjel, sklapla pudřenku. Měla

v úmyslu ho zastavit, ale než se jí to podařilo, něco se přihodilo. Stefan strnul – nebo alespoň najednou zostražitěl. V tu chvíli se Dick a Tyler postavili před dveře učebny dějepisu a zablokovali vstup.

Prvotřídní pitomci, pomyslela si opět Elena. Vztekle na ně zírala přes Stefanovo rameno.

Vychutnávali si hru, hrbili se ve vchodu a předstírali, že Stefana vůbec nevidí.

„Pardon.“ Použil stejný tón jako včera na profesora historie. Tichý a nezaujatý.

Dick a Tyler pohlédli jeden na druhého a pak se rozhlédli, jakoby zaslechli hlasy ze záhrobí.

„Pardóóón?“ parodoval Tyler fistulí. „Pardon – kartón – seladon?“ oba se rozesmáli.

Elena si všimla, jak se pod tričkem před jejíma očima napjaly svaly. Bylo to naprosto nefér; oba byli vyšší než Stefan a Tyler byl téměř dvakrát tak široký.

„Je tu nějaký problém?“ Elena byla stejně překvapená jako oba kluci, když za sebou uslyšela další hlas. Ohlédla se a uviděla Matta. V modrých očích měl tvrdý výraz.

Elena se kousla do rtů, aby se neusmála, když Tyler a Dick pomalu a neochotně uhýbali z cesty. Matt je kámoš, pomyslela si. Ale teď vcházel kámoš Matt do třídy vedle Stefana a jí nezbylo, než je následovat s výhledem na zadní stranu dvou triček. Když se usadili, vklouzla do lavice za Stefanem, odkud ho mohla pozorovat, aniž by si toho všimnul. Její plán bude muset počkat, až bude po hodině.

Matt zacinkal drobnýma v kapse, což znamenalo, že chce něco říct.

„Hm, hele,“ začal nakonec neohrabaně. „Víš, ti kluci…“

Stefan se hořce zasmál. „Kdo jsem já, abych je soudil?“ V jeho hlase bylo víc citu, než Elena zaslechla předtím, dokonce i v tu chvíli, kdy mluvil k panu Tannerovi. A ten cit byl syrový smutek. „Ostatně, proč bych tu měl být vítán?“ zakončil, téměř sám pro sebe.

„A proč bys neměl?“ zíral na Stefana Matt a odhodlaně zaťal čelist. „Poslyš,“ začal. „Včera jsi mluvil o fotbale. No a náš nejlepší útočník si včera odpoledne natrhnul sval, takže potřebujeme náhradu. Konkurz je dneska odpoledne. Nechceš přijít?“

„Já?“ Stefan byl zaskočen. „Ale… já nevím, jestli to dokážu.“

„Umíš běhat?“

„Cože?“ Stefan se napůl pootočil k Mattovi a Elena si povšimla slabého náznaku úsměvu na jeho rtech. „Jasně.“

„A umíš chytat?“

„Jasně.“

„To je všechno, co útočník musí umět. Já sám jsem taky v útoku. Pokud dokážeš chytit můj hod a utéct s míčem, dokážeš hrát.“

„Aha.“ Stefan se téměř usmíval a ačkoli Matt se tvářil vážně, jeho modré oči se smály. Elena si překvapeně uvědomila, že žárlí. Mezi těmi kluky zavládla taková spřízněnost, že ji to naprosto vyřazovalo z jejich společnosti.

Ale v příštím okamžiku Stefanův úsměv zmizel. Odtažitě prohlásil: „Děkuju ti… ale nejde to. Mám jiné povinnosti.“

V tu chvíli dorazily Bonnie a Caroline a začala hodina.

Během Tannerova výkladu o Evropě si Elena opakovala. „Ahoj, jsem Elena Gilbertová. Jsem v uvítací komisi nejvyššího ročníku a vybrali mě, abych

tě provedla po škole. Určitě nechceš, abych měla problémy, že jsem nesplnila úkol, že?“ Poslední větu řekne s rozšířeným tklivým pohledem – ale jen v tom případě, že by se snad chtěl vymluvit. Bylo to dokonale prosté. Nedokáže odolat dívkám v nesnázích.

V polovině hodiny jí dívka sedící vedle ní podala psaníčko. Elena ho otevřela a poznala Bonniino kulaté dětské písmo. Psalo se tam: „Zdržovala jsem C, jak nejdýl to šlo. Co se stalo? Pomohlo to???“

Elena vzhlédla a uviděla Bonnie, jak se otáčí ze svého místa v první řadě. Elena ukázala na psaníčko, zavrtěla hlavou a němě naznačila *po škole*.

Zdálo se to jako celé století, než jim Tanner udělil závěrečné pokyny k referátům a propustil je. Všichni vyrazili najednou. Tak do toho, pomyslela si Elena a s bušícím srdcem vstoupila Stefanovi přímo do cesty a zablokovala tím uličku, takže nemohl projít okolo ní.

Přesně jako Dick a Tyler, pomyslela si a potlačila chuť se hystericky rozesmát. Vzhlédla a zjistila, že má oči přesně v úrovni jeho úst.

V hlavě se jí zatmělo. Cože to měla říct? Otevřela pusu a nějakým zázrakem se připravená slova vyřinula ven: „Čau, já jsem Elena Gilbertová, jsem v uvítací komisi nejvyššího ročníku a vybrali mě…“

„Promiň, nemám čas.“ Celou minutu nedokázala uvěřit tomu, co řekl, že jí ani nedal možnost dokončit větu. Její ústa automaticky hovořila dál.

„… vybrali mě, abych tě provedla po škole…“

„Je mi líto, ale nemůžu. Musím spěchat na – na fotbalový konkurz.“ Stefan se otočil k Mattovi, který postával opodál a tvářil se překvapeně. „Říkals hned po škole, že ano?“

„Ano,“ potvrdil Matt pomalu. „Ale…“

„Takže bych sebou měl asi hodit. Možná bys mi mohl ukázat, kudy se tam jde.“

Matt bezmocně pohlédl na Elenu a pak pokrčil rameny. „No… jasně. Tak pojď.“ Když odcházeli, tak se ohlédnul. Stefan ne.

Elena zjistila, že se nachází v kroužku zaujatých přihlížejících, včetně Caroline, která se otevřeně ušklebovala. Elena se cítila zcela ochromeně a v krku jí narostl veliký knedlík. Nedokáže tu vydržet ani o vteřinu déle. Otočila se a co nejrychleji opustila místnost.

4.

Než Elena došla ke své skřínce, ochromení přešlo a knedlík v krku se pokoušel rozpustit v slzách. Ale nebude brečet ve škole, opakovala si, *nebude*. Poté, co si zamkla skříňku, vydala se k hlavním dveřím.

Už podruhé šla ze školy domů hned po vyučování a sama. Teta Judith bude v šoku. Ale když Elena dorazila domů, zjistila, že auto tety Judith nestojí na příjezdové cestě; určitě vyrazily s Margaret na trh. Dům byl tichý a klidný, když Elena vstupovala dovnitř.

Byla za ten klid vděčná, chtěla teď být sama. Ale na druhou stranu přesně nevěděla, co si má se sebou počít. Teď, když konečně *mohla* plakat, zjistila, že slzy odmítají přijít. Nechala batůžek sklouznout na zem v hale a pomalu odešla do obýváku.

Byl to hezký a působivý pokoj, jediná místnost v domě kromě Elenina pokoje, který zůstal zachován z původní stavby. Původní dům byl vystavěn někdy před rokem 1861 a téměř celý shořel za občanské války. Zachránit se dal jen tento pokoj s ozdobným krbem orámovaným tvarovanou římsou a veliká ložnice nad ním. Pradědeček jejího otce postavil nový dům a od té doby zde Gilbertovi žili.

Elena se otočila, aby se mohla podívat ven z jednoho z velikých oken sahajících od stropu k podlaze. Sklo bylo tak staré, že bylo ještě mohutné a zvlněné, takže se všechno venku jevilo zkresleně a

poněkud opile. Vzpomněla si, jak jí otec poprvé ukazoval ta vlnitá stará okna – to byla mladší, než je Margaret teď.

Knedlík v krku se objevil znovu, ale žádné slzy nenásledovaly. Všechno se v jejím nitru pralo. Netoužila po společnosti, a přesto cítila bolestnou osamělost. Chtěla přemýšlet, ale když se o to teď pokoušela, myšlenky se jí vyhýbaly jako myšky prchající před sněžnou sovou.

Sněžná sova… lovící pták… pojídač masa… havran, plynuly jí myšlenky hlavou. „Největší havran, kterého jsem kdy viděl," říkal přece Matt.

V očích ji opět pálilo. Chudák Matt. Ranila ho, ale přesto k ní byl tak milý. Dokonce byl milý i ke Stefanovi.

Stefan. Její srdce jednou hlasitě udeřilo a dvě horké slzy jí skanuly z očí. Konečně mohla plakat. Plakala zlostí, pokořením a marností – a čím ještě?

Co dnes opravdu ztratila? Co opravdu cítí k tomuto cizinci, k tomuto Stefanu Salvatorovi? Byl pro ni výzvou, to ano, a tím byl odlišný, zajímavý. Stefan byl exotický… a vzrušující.

Je to legrační, tohle přece občas říkali kluci o *ní.* A později se dozvěděla od nich, nebo od jejich kamarádů či sester, jak strašně byli nervózní, než s ní šli na rande. Jak se jim potily dlaně a svíral žaludek. Elena se těmito historkami vždycky bavila. Z žádného kluka, kterého zatím poznala, nebyla nervózní.

Ale když dneska mluvila se Stefanem, zrychlil se jí puls a roztřásla kolena. A měla vlhké dlaně. A žaludek se jí nesvíral, ale přímo svíjel v křečích.

Zajímá jí ten kluk, protože je kvůli němu nervózní? To není zrovna dobrý důvod, Eleno, řekla si. Vlastně je to docela blbý důvod.

Ale jsou tu taky ta jeho ústa. Jemně tvarovaná ústa, která ji roztřásají úplně jinými pocity než nervozitou. A ty vlasy temné jako půlnoc – prsty ji přímo svrběly chutí ponořit se do těch hebkých vln. To pružné svalnaté tělo, dlouhé nohy… a ten *hlas.* A byl to ten hlas, kvůli kterému se včera definitivně rozhodla, že ho musí získat za každou cenu. Když mluvil s panem Tannerem, měl hlas klidný a přezíravý, ale právě proto podivně podmanivý. Zajímalo ji, zda se také umí proměnit na půlnočně temný, jak by asi vyslovil její jméno, šeptal její jméno…

„Eleno!“

Elena vyskočila, vytržená ze zasnění. Ale to ji nevolal Stefan Salvatore, jen teta Judith otevírající vchodové dveře.

„Eleno? Eleno!“ To byla Margaret pronikavým a pisklavým hláskem. „Jsi doma?“

Trápení se jí opět vzedmulo v hrudi. Rozhlédla se po kuchyni. Zrovna teď nedokáže čelit tetiným ustaraným otázkám, ani Margaretinu nevinnému nadšení. Ne s vlhkými řasami a novými slzami, které hrozí každým okamžikem vytrysknout zpoza víček. Bleskově se rozhodla a tiše vyklouzla zadními dveřmi, zatímco přední dveře zaklaply.

Jakmile se ocitla na dvorku, zaváhala. Nechtěla natrefit na nikoho známého. Ale kam by mohla jít, aby byla sama?

Odpověď se vynořila téměř okamžitě. Samozřejmě. Půjde se podívat za mámou a tátou.

Byla to dost dlouhá procházka, téměř až na kraj města – ale v posledních třech letech se pro Elenu stala důvěrně známou. Přešla přes Wickery Bridge a vystoupala do kopce podél polorozpadlého kostela a pak dolů do malého údolíčka pod ním.

Tato část hřbitova byla pěkně udržovaná; to jen stará část poněkud zarostla. Tady byla tráva úpravně zastřižená a kytice květin vytvářely vodotrysky barev. Elena se posadila vedle velikého náhrobního kamene s vytesaným nápisem Gilbert.

„Čau mami, čau tati," zašeptala. Sklonila se a položila na hrob květy rudých netýkavek, které natrhala cestou ke hřbitovu. Pak stočila nohy pod sebe a prostě zůstala sedět.

Po té autonehodě sem chodila často. Margaret byl v té době jenom jeden rok, takže si je nepamatovala. Ale Elena ano. Teď nechávala svou mysl toulat se vzpomínkami a znovu cítila, jak se jí svírá hrdlo. Slzy tentokrát přišly snadněji. Pořád jí tolik chyběli. Máma, tak mladá a krásná, i táta, kterému tak často úsměv kreslil vrásky kolem očí.

Samozřejmě má štěstí, že je tu teta Judith. Ne každá teta by se vzdala svého zaměstnání a odstěhovala se zpět na maloměsto, aby se postarala o dvě osiřelé neteře. A Robert, tetin snoubenec, byl pro Margaret spíš jako nevlastní otec než jako budoucí strýček.

Ale Elena se na rodiče pamatovala. Občas, těsně po pohřbu, sem chodila na ně křičet vzteky, jak jen mohli být tak hloupí a nechat se zabít. V té době ještě tetu Judith moc dobře neznala a měla pocit, že najednou nikam nepatří.

A kam patřím teď, přemýšlela. Nejsnadnější odpověď byla sem, do Fell's Church, kde prožila celý svůj život. Ale v poslední době jí snadné odpovědi začaly připadat nesprávné. Měla pocit, že někde na ni čeká něco víc, nějaké místo, které okamžitě pozná a nazve domovem.

Dopadl na ni stín a ona poplašeně vzhlédla. Na okamžik jí dvě postavy nad ní připadaly cizí, neznámé a neurčitě hrozivé. Ztuhla jako přikovaná.

„Eleno," oslovila ji menší postava úzkostlivě a dal ruce v bok, „občas mám o tebe vážně starost."

Elena zamrkala a krátce se zasmála. Byly to Bonnie a Meredith. „Co musí člověk udělat, aby našel trochu soukromí?" řekla, když se usadily k ní.

„Říct nám, abychom šly pryč," navrhla Meredith, ale Elena jen pokrčila rameny. Meredith a Bonnie sem často přicházely ji hledat v těch těžkých měsících po nehodě. Náhle za to byla ráda a byla jim oběma vděčná. Pokud snad nepatřila nikam jinam, určitě patřila ke kamarádkám, kterým na ní záleží. Nevadilo jí, jestli uvidí, že brečela. Přijala zmačkaný kapesník, který ji nabídla Bonnie, a otřela si oči. Chvíli jen tak společně potichu seděly a dívaly se, jak vítr pohupuje skupinou dubů na kraji hřbitova.

„Je mi líto, co se ti stalo," řekla nakonec Bonnie měkkým hlasem. „Bylo to vážně hrozné."

„A tvoje druhé jméno je Takt," prohlásila Meredith. „Nemohlo to přece být tak hrozné, Eleno."

„Nebyly jste u toho," Elena se při té vzpomínce znovu začervenala. „Bylo to hrozné. Ale už je mi to jedno," dodala vzdorně. „S ním jsem skončila. Už ho nechci."

„Eleno!"

„Opravdu ne, Bonnie. Zjevně si myslí, že je pro Američanky moc dobrej. Takže si ty svoje sluneční brejle klidně může…"

Dívky se rozřehtaly. Elena se vysmrkala a zavrtěla hlavou. „Tak," oslovila Bonnie a záměrně změnila téma, „alespoň že Tanner měl dneska lepší náladu."

Bonnie se zatvářila zmučeně. „Víš, že mě napsal jako první na přednes referátu? Ale je mi to jedno, budu psát o druidech a…“

„O čem?“

„O druidech. Podivnejch starobylejch chlápcích, co ve starý Anglii postavili Stonehenge a dělali kouzla a takový věci. Moji předkové od nich pocházejí a proto jsem médium.“

Meredith si odfrkla, ale Elena se zamračila na stéblo trávy, které kroutila mezi prsty. „Bonnie, opravdu jsi včera v mojí dlani něco viděla?“ zeptala se najednou.

Bonnie zaváhala. „Já ti nevím,“ řekla nakonec. „Já – v tu chvíli, jsem si to *myslela.* Ale občas mám moc divokou fantazii.“

„Věděla, že budeš tady,“ pronesla neočekávaně Meredith. „Chtěla jsem se mrknout do bistra, ale Bonnie řekla: ‚Je na hřbitově.‘“

„Fakt?“ Bonnie vypadala trochu překvapeně, ale spokojeně. „No tak tady to vidíte. Moje babička v Edinburghu má dar jasnovidectví a já ho mám taky. Vždycky se vyskytuje ob generaci.“

„Jo a jsi potomek druidů,“ prohlásila Meredith slavnostně.

„No fakt je to pravda! Ve Skotsku dbají na staré tradice. Nevěřili byste tomu, co všechno moje babička dokáže. Umí zjistit, koho si vezmete a kdy umřete. Mně řekla, že umřu brzo.“

„Bonnie!“

„No fakt. Budu v rakvi ještě mladá a krásná. Nemyslíte, že je to romantické?“

„Ne, to teda ne. Myslím, že je to nechutné,“ prohlásila Elena. Stíny se prodlužovaly a vítr začínal být studený.

„No a koho si teda vezmeš, Bonnie?“ vyptávala se hbitě Meredith.

„To nevím. Babička mi prozradila rituál, jak to zjistit, ale já jsem ho nikdy nevyzkoušela. Samozřejmě,“ Bonnie zaujala kultivovanou pózu, „musí být šíleně bohatý a naprosto úžasný. Například jako náš tajemný tmavý cizinec. Zvlášť, když ho nikdo jiný nechce.“ Vrhla na Elenu šibalský pohled.

Elena návnadu nespolkla. „A co Tyler Smallwood?“ zamumlala bezelstně. „Je jisté, že jeho otec je bohatý dost.“

„A ani nevypadá zle,“ souhlasila Meredith vážně. „Teda samozřejmě, pokud miluješ zvířata. Takové veliké bílé zubisko.“

Dívky na sebe pohlédly a současně vyprskly smíchy. Bonnie hodila na Meredith hrst trávy, ta ji smetla a hodila na ni zpátky pampelišku. Někde uprostřed všeho toho blbnutí si Elena uvědomila, že bude v pořádku. Už byla zase sama sebou, ne ztracená, ani cizí, ale Elena Gilbertová, královna Střední školy Roberta E. Leea.

Stáhla si čelenku broskvové barvy a rozprostřela si uvolněné vlasy.

„Právě jsem se rozhodla, o čem budu psát referát já,“ oznámila a přivřenýma očima pozorovala, jak si Bonnie vyčesává prsty trávu z vlasů.

„O čem?“ zeptala se Meredith.

Elena zvedla bradu a pohlédla na zarudlou oblohu nad kopcem. Přemýšlivě se nadechla a dopřála si chvilku napětí. A pak klidně oznámila: „O italské renesanci.“

Bonnie a Meredith na ni zůstaly zírat, pak na sebe pohlédly a znovu se rozřehtaly.

„Aha,“ prohlásila Meredith, když se vzpamatovaly. „Takže šelma se vrací ke kořisti.“

Elena se na ni divoce zašklebila. Otřesené sebevědomí se jí vrátilo. A ačkoli tomu sama přesně nerozuměla, byla si jistá jednou věcí: nenechá Stefana Salvatora uniknout živého.

„Tak jo,“ řekla rázně. „A teď vy dvě poslouchejte. Nikdo jiný se o tomhle nesmí dozvědět, jinak by se mi smála celá škola. A Caroline by se zbláznila radostí nad vším, co by mě mohlo zesměšnit. Ale já ho opravdu pořád chci a taky ho budu mít. Ještě nevím jak, ale budu. Ale dokud nevymyslím plán, dáme mu studenou sprchu.“

„Cože, *my*?“

„Ano, *my*. Nemůžeš ho dostat, Bonnie, je můj. A musím si být jistá, že vám můžu naprosto věřit.“

„Hej, počkej chvilku,“ zarazila ji Meredith se zábleskem v oku. Odepnula si z blůzky smaltovanou brož, natáhla palec a rychle do něj bodla. „Bonnie, dej mi ruku.“

„Proč?“ vyzvídala Bonnie a podezřívavě pozorovala brož.

„Protože tě chci požádat o ruku. No proč asi, ty hloupá?“

„Ale… ale… no dobře. Au!“

„A teď ty, Eleno.“ Meredith píchla i do Elenina palce a pak ho zmáčkla, aby vytlačila kapičku krve. „A teď,“ pokračovala a dívala se na ně tmavýma jiskřícíma očima, „všechny přitiskneme palce k sobě a budeme přísahat. Zvlášť ty, Bonnie. Přísahej, že to všechno uchováš v tajnosti a uděláš všechno, o co tě Elena požádá ohledně Stefana.“

„Podívej, přísahat na krev je nebezpečné,“ protestovala vážně Bonnie. „Znamená to, že musíš

svoji přísahu dodržet bez ohledu na to, co se stane – bez ohledu na *cokoli,* Meredith.“

„Já vím,“ řekla Meredith nekompromisně. „A právě proto tě o to žádám. Pamatuju se, jak to bylo s Michaelem Martinem.“

Bonnie udělala obličej. „To už je dávno a stejně jsme se hned rozešli a … no dobře. Přísahám.“ Zavřela oči a odrecitovala: „Přísahám, že to všechno uchovám v tajnosti a udělám všechno, o co mě Elena požádá ohledně Stefana.“

Meredith zopakovala přísahu. A Elena hleděla na jejich bledé palce spojené v nastávajícím soumraku, zhluboka se nadechla a tiše řekla: „A já přísahám, že nepřestanu, dokud nebude můj.“

Studený vítr zavanul hřbitovem, rozevlál dívkám vlasy a sčesal k zemi pár suchých listů. Bonnie zalapala po dechu a ucukla. Všechny se rozhlédly okolo a nervózně se hihňaly.

„Je už tma,“ zjistila Elena překvapeně.

„Radši bychom měly jít domů,“ navrhla Meredith, připnula si brož zpátky a vstala. Bonnie se také postavila a strčila si palec do pusy.

„Tak ahoj,“ řekla tiše Elena směrem k náhrobku. Červené květy byly už sotva vidět. Zvedla svou broskvovou čelenku, která ležela vedle nich, otočila se a kývla na Bonnie a Meredith. „Tak pojďme.“

Tiše vyrazily do kopce ke zřícenině kostela. Přísaha na krev v nich vyvolávala slavnostní pocit, a když procházely kolem kostela, Bonnie se zachvěla. Když slunce zapadlo, teplota prudce klesla a zvedal se vítr. Každý pohyb větru zašustil v trávě a prastará dubiska setřásla další listy.

„Je mi pěkná zima," řekla Elena. Na chvíli se zastavila u temného otvoru, kde kdysi bývaly dveře kostela, a zahleděla se do krajiny pod nimi.

Měsíc ještě nevyšel, takže jen stěží rozeznávala starý hřbitov a za ním Wickery Bridge. Starý hřbitov pocházel z časů občanské války a mnoho náhrobků tam neslo jména vojáků. Vypadal zanedbaně; ostružiny a různý plevel zarůstaly hroby, břečťan se plazil po rozpadající se žule. Elena to místo nikdy neměla ráda.

„Vypadá jinak, že jo? Teda, když je tma, myslím," řekla nejistě. Nevěděla, jak přesně vyjádřit, co má na mysli… že to není místo pro živé.

„Mohly bychom jít tou delší cestou," řekla Meredith. „Ale to by bylo dalších dvacet minut chůze."

„Mě nevadí jít tudy," řekla Bonnie a ztěžka polkla. „Vždycky jsem říkala, že bych chtěla být pohřbená na starém hřbitově."

„Mohly byste přestat mluvit o pohřbívání?" vyštěkla Elena a vyrazila dolů z kopce. Ale čím dál scházela úzkou pěšinou, tím nepříjemnější měla pocit. Zpomalila, až ji Bonnie a Meredith dohnaly. Když se přiblížily k prvnímu náhrobku, srdce jí začalo zrychleně bít. Pokoušela se to ignorovat, ale chlupy se jí ježily ostražitostí. Mezi závany větru se každý zvuk zdál hrozně intenzívní – křupání podrážek na listím poseté pěšině bylo ohlušující.

Zřícenina kostela nyní za nimi tvořila temnou siluetu. Pěšinka vedla mezi lišejníkem pokrytými náhrobky, mnohé byly vyšší než Meredith. Je dost velký, aby se za ním něco schovávalo, pomyslela si Elena stísněně. Některé z náhrobků byly samy o sobě skličující – jako ten s andělem, který vypadal jako opravdové děťátko, až na to, že mu odpadla hlavička a byla pečlivě uložená vedle jeho těla. Široké žulové oči

byly prázdné. Elena od nich nedokázala odtrhnout zrak a srdce jí už zas splašeně tlouklo.

„Proč jsme zastavily?“ zeptala se Meredith.

„Já jen… promiň,“ zamumlala Elena, ale když se přiměla otočit, okamžitě strnula.

„Bonnie?“ zavolala. „Bonnie, co se děje?“

Bonnie hleděla přímo doprostřed hřbitova, ústa pootevřená a oči stejně široké a prázdné jako u toho anděla. Elenou projela vlna strachu. „Bonnie, nech toho. Přestaň, vůbec to není legrace.“

Bonnie neodpověděla.

„Bonnie!“ oslovila ji Meredith. Pohlédly s Elenou na sebe a Elena si najednou uvědomila, že musí pryč. Otočila se, aby vyrazila po pěšině, ale vtom se za ní ozval podivný hlas, takže se s trhnutím otočila zpět.

„Eleno,“ řekl hlas. Nebyl to Bonniin hlas, ale přicházel z Bonniiných úst. Bonnie vypadala jako bledá postava v temnotách a stále zírala do nitra hřbitova. Na tváři měla naprosto prázdný výraz.

„Eleno,“ ozval se hlas znovu a Bonniina hlava se otočila k ní, „někdo na tebe čeká.“

Elena se už nikdy nedozvěděla, co se přesně zběhlo v následujících pár minutách. Zdálo se, že se něco pohnulo mezi tmavými přihrblými náhrobky, přemisťovalo se to a zvedalo. Elena zavřískla, Meredith vykřikla a obě se daly na úprk, Bonnie běžela s nimi a také křičela.

Elena utíkala po úzké pěšině, zakopávala o kameny a drny trávy. Bonnie za ní lapala po dechu a Meredith, klidná a cynická Meredith divoce funěla. V dubu nad nimi se náhle ozval praskot a Elena zjistila, že dokáže běžet ještě rychleji.

„Něco tam za námi je,“ vykřikla pronikavě Bonnie. „Panebože, co se to děje?“

„Musíme se dostat k mostu,“ lapala Elena po dechu, plíce v jednom ohni. Nevěděla proč, ale byla si naprosto jistá, že to musí zvládnout až tam. „Nezastavuj Bonnie! A neohlížej se!“ Popadla druhou dívku za rukáv a táhla ji za sebou.

„Já to nezvládnu,“ vzlykala Bonnie a držela se za bok, její tempo ochabovalo.

„Ale zvládneš,“ zavrčela Elena a nutila ji k dalšímu pohybu. „Dělej, *dělej*!“

Zahlédla vepředu stříbrný třpyt vody. Mezi duby se objevila mezera a hned za ní most.

Eleně se třásly nohy a dech jí hvízdal v hrdle, ale nedovolila si zvolnit tempo. Už viděla dřevěné plaňky na mostě. Most byl dvacet stop daleko, pak deset, nakonec pět.

„Zvládly jsme to,“ hekala Meredith, když její kroky dusaly po dřevě.

„Nezastavuj, běž až na druhou stranu!“

Most skřípěl, jak po něm potácivě přebíhaly na druhou stranu, jejich kroky se nesly ozvěnou nad vodou. Když skočily na pytle s odpadky na druhé straně, Elena konečně pustila Bonniin rukáv a dovolila konečně svým nohám klopýtavě zastavit.

Meredith se předklonila, ruce na stehnech a zhluboka dýchala. Bonnie plakala.

„Co to bylo? Panebože, co to jen mohlo být?“ ptala se. „Jde to pořád po nás?“

„Myslela jsem, že expert jsi ty,“ odpověděla Meredith nejistě. „Pro boha živého, Eleno, vypadneme odsud.“

„Ne, teď už je to dobrý,“ zašeptala Elena. Měla také v očích slzy a celá se třásla, ale horký pocit pronásledování vzadu na krku už zmizel. Mezi *tím* a

jimi se rozprostírala řeka. „Sem nás to nemůže následovat," řekla.

Meredith na ni zírala, pak na druhý břeh stíněný duby a pak na Bonnie. Navlhčila si rty a krátce se zasmála: „Jasně. Nemůže nás to sledovat. Ale stejně pojďme domu, jo? Pokud se vám teda nechce strávit noc tady venku."

Elenu rozechvěl jakýsi nepojmenovatelný pocit. „Ne, dneska v noci ne, díky," prohlásila. Položila ruku kolem ramen Bonnie, která stále ještě funěla. „Je to dobrý Bonnie, už jsme v bezpečí. Tak pojď."

Meredith opět pohlédla přes říčku. „Víš, nevidím tam vůbec nic," řekla už klidnějším hlasem. „Možná za námi vůbec nic nebylo, možná jsme jen zpanikařily a vyděsily se navzájem. S malou pomocí zde přítomné druidské kněžky."

Elena neřekla nic. Vydaly se na cestu a držely se na špinavé silnici blízko u sebe. Ale přemýšlela. Hodně přemýšlela.

5.

Úplněk stál přímo nad hlavou, když se Stefan vrátil zpátky do penziónu. Měl závrať, skoro se motal – jednak únavou a jednak z nadbytku krve, kterou si vzal. Už dlouho se tak mohutně nenakrmil. Ale výron divokých Sil u starého hřbitova ho zastihl uprostřed jeho deliria a otřásl jeho již tak slabou sebekontrolou. Stále si nebyl jistý, odkud se Síly vzaly. Sledoval lidské dívky ze svého místa ve stínu, když se najednou Síly vyřinuly zpoza nich a zahnaly je na úprk. Zmítal jím na jednu stranu strach, že dívky skončí v řece, a na druhou stranu touha prozkoumat onu Sílu a nalézt její zdroj. Nakonec se rozhodl následovat *ji,* nedokázal riskovat, že přijde k úrazu.

Něco černého odletělo k lesům, když lidské dívky našly útočiště na mostě, ale ani Stefanovy noční smysly nedokázaly rozeznat, co to bylo. Sledoval, jak *ona* a její kamarádky vyrazily směrem k městu. A pak se obrátil ke hřbitovu.

Ten byl nyní prázdný, očištěný od všeho, co tam předtím bylo. Na zemi ležel tenký proužek hedvábí, který by běžným očím připadal ve tmě šedivý. Ale on viděl jeho skutečnou barvu, promnul ho mezi prsty, pomalu ho zvedl a dotknul se ho rty. Cítil vůni jejích vlasů.

Zaplavily ho vzpomínky. Bylo to dost zlé, když byla mimo dohled, klidná záře její mysli jen dráždila jeho vědomí. Ale být s ní v jedné místnosti ve škole, vnímat za sebou její přítomnost a cítit opojnou vůni

jejího parfému všude kolem sebe – to bylo téměř víc, než dokázal snést.

Slyšel každé její jemné nadechnutí, cítil, jak k němu vyzařuje její teplo, vnímal každý úder jejího srdce. A nakonec si ke své hrůze uvědomil, že se poddává. Jazykem přejížděl sem a tam po dravčích zubech a vychutnával bolestnou rozkoš, která tam narůstala… a vítal ji. Úmyslně nasál její vůni a dovolil svým představám, aby zaplavily jeho vědomí, představoval si to až do konce. Jak jemný by byl její krk a jak by se ho jeho rty dotýkaly nejprve stejně jemně, pomalu by ho zasypával polibky až k bujné prohlubenince hrdla. Jak by se s tím místem mazlil, s místem, kde puls bije tak silně proti jemné pleti. A jak by se jeho rty konečně rozdělily, stáhly by se z touhou bolavých zubů nyní ostrých jako malé dýky a pak…

Ne. Se škubnutím se probral z tranzu, jeho vlastní puls divoce pádil a tělo se prudce třáslo. Hodina skončila, všude kolem zavládlo hemžení a mohl jen doufat, že mu nikdo nevěnoval příliš pozornosti.

Když na něj promluvila, nedokázal uvěřit, že jí musí čelit, zatímco mu v žilách klokotá láva a celá horní čelist ho pálí. Na okamžik dostal strach, že se jeho sebekontrola zhroutí, že ji uchvátí za ramena a vezme si ji před nimi přede všemi. Neměl ani ponětí, jak se mu podařilo onu chvíli překonat, jen že o pár vteřin později usměrňoval svou energii prostřednictvím přísného cvičení s matným vědomím, že nesmí použít Síly. Nebylo to důležité, i bez ní byl v každém ohledu na vyšší úrovni než všichni okolo, kteří s ním soupeřili na fotbalovém hřišti. Měl bystřejší zrak, rychlejší reflexy a silnější svaly. Ucítil, jak ho po zádech poklepala Mattova ruka, a jeho hlas mu zahlaholil v uších: „Gratuluju! Vítej do týmu!“

Stefan pohlédl do jeho poctivé usměvavé, tváře a přemohla ho hanba. Kdybys věděl, čím jsem se stal, neusmíval by ses na mě, pomyslel si zarputile. Vyhrál jsem ten tvůj konkurz podvodem. A dívka, kterou miluješ – a ty ji miluješ, že ano? – zrovna teď okupuje moje myšlenky.

A v jeho myšlenkách zůstala navzdory veškerým jeho snahám si ji alespoň pro to odpoledne zakázat. Slepě bloumal směrem ke hřbitovu váben silou z lesů, které nerozuměl. Jakmile tam došel, pozoroval ji a bojoval sám se sebou, bojoval se svou potřebou, dokud vlna Sil nezahnala ji i její kamarádky na útěk. A pak přišel domů – ale až poté, co se nakrmil. Poté, co nad sebou ztratil kontrolu.

Nepamatoval si přesně, jak k tomu došlo, jak to mohl dopustit. Začal to ten výron Sil, probudil ty věci v něm, které je lépe nechat spát. Potřebu lovit. Žádostivost pronásledovat, cítit strach pronásledovaného a primitivní triumf nad kořistí. Uplynuly už celé roky – staletí – od doby, kdy naposledy pocítil potřebu s takovou silou. V žilách mu začal pulsovat oheň. Všechny jeho myšlenky se zbarvily doruda; nedokázal už myslet na nic jiného než na horkou měděnou příchuť krve a její primární vitalitu.

Vzrušení stále pulsovalo jeho žilami, učinil jeden či dva kroky za dívkami. Co se *mohlo* stát, kdyby neucítil pach onoho starého muže, na to raději ani nemyslel. Ale když došel na konec mostu, zachytily jeho nozdry ostrý, výrazný pach lidského masa.

Lidská *krev*. Nejzákladnější elixír, zakázané víno. Opojnější než jakýkoli likér, žhnoucí esence samotného života. A on byl už tak unavený bojem sám se sebou.

Na břehu pod mostem zahlédl pohyb, halda starých hadrů se zavrtěla. V příštím okamžiku Stefan přistál elegantně jako kočka vedle ní. Jeho ruka vystřelila a odhodila hadry, čímž odhalila scvrklý pomrkávající obličej na vychrtlém krku. Stáhl rty dozadu.

A pak už byly slyšet jen zvuky krmení.

Nyní, když klopýtal po schodišti v penzionu, se pokoušel na to nemyslet… a nemyslet na ni, na dívku, která ho vábila svým teplem, svým životem. *Ona* byla tou kořistí, po které skutečně toužil, ale musí tomu učinit přítrž, odteď musí zadusit všechny takové myšlenky v zárodku. Kvůli sobě i kvůli ní. On je tou nejhorší noční můrou, která ji mohla potkat, a ona o tom vůbec neví.

„Kdo je tam? Jsi to ty, chlapče?“ skřípavý hlas se ostře ozýval zezdola. Jedny ze dveří ve druhém patře se otevřely a vykoukla šedivá hlava.

„Ano, *signora* – paní Flowersová. Je mi líto, jestli jsem vás vyrušil.“

„Ale, to by chtělo víc, než jenom rozvrzanou podlahu, aby mě to vyrušilo. Zamknul jste za sebou dveře?“

„Ano, *signora.* Jste… v bezpečí.“

„Tak to je všechno v pořádku. Potřebujeme být bezpečně zamčení. Člověk nikdy neví, co se venku v těch lesích potlouká, že?“ Rychle pohlédl na usměvavý obličejík oblemovaný pramínky šedivých vlasů a tmavé pronikavé oči. Skrývalo se v nich snad nějaké tajemství?

„Dobrou noc, *signora*.“

„Dobrou noc, chlapče.“ Zavřela dveře.

Ve svém pokoji padnul na postel, ležel a zíral na nízký zešikmený strop.

Obvykle spal v noci neklidně, nebyl to jeho přirozený čas k spánku. Ale dnes večer byl unavený. Čelit slunečnímu svitu vyžadovalo tolik energie a těžká jídla jen prohlubovala jeho otupělost. Brzy již neviděl nabílený strop nad sebou, ačkoli se jeho oči nezavřely.

Náhodné útržky vzpomínek mu vířily myslí. Katherine, tak líbezná ten večer u fontány, kdy jí měsíční svit postříbřoval světlé vlasy. Jak byl pyšný na to, že sedí vedle ní, že sdílí její tajemství…

„Copak nemůžeš nikdy vycházet za světla?“

„Mohu – tedy alespoň dokud nosím tohle,“ pozvedla svou malou bílou ručku a měsíční svit se zablýskal na lapisovém prstýnku. „Ale slunce mě příliš vyčerpává. Nikdy jsem nebyla příliš silná.“

Stefan na ni pohlédl, vnímal křehkost jejích rysů i její štíhlou postavu. Byla téměř tak nehmotná jako foukané sklo. Ne, opravdu nikdy nebyla silná.

„Jako dítě jsem byla často nemocná,“ řekla jemně, oči upřené na hru vodních praménků ve fontáně. „Naposledy doktor řekl, že zemřu. Pamatuji si, jak otec plakal a jak jsem ležela ve své veliké posteli a byla jsem příliš slabá, než abych se dokázala pohnout. Dokonce samotné dýchání mě stálo příliš mnoho úsilí. Byla jsem hrozně smutná, že musím opustit tento svět, a byla mi taková zima, tak hrozná zima.“ Otřásla se a pak se usmála.

„Ale co se tedy stalo?“

„Probudila jsem se uprostřed noci a uviděla Gudren, moji děvečku, jak se naklání nad mou postelí. Pak ustoupila stranou a já jsem zahlédla muže, kterého přivedla s sebou. Byla jsem vyděšená. Jmenoval se Klaus a slyšela jsem, že o něm lidé ve vesnici říkali, že

je zlý. Volala jsem na Gudren, aby mě zachránila, ale ona tam jen stála a dívala se. Když přiložil ústa na moje hrdlo, myslela jsem si, že mě chce zabít.“

Zaváhala. Stefan na ni zíral s hrůzou a lítostí, ale ona se na něj povzbudivě usmála. „Nakonec to nebylo tak hrozné. Nejdřív to trochu bolelo, ale rychle to přešlo. A pak už to byl vlastně příjemný pocit. Když mi pak nabídnul svou vlastní krev, abych se napila, cítila jsem se silnější, než mnoho měsíců předtím. A pak jsme společně čekali na úsvit. Když přišel doktor, nemohl uvěřit, že jsem se dokázala posadit na posteli a promluvit. Tatínek říkal, že je to zázrak, a znovu plakal, tentokrát radostí.“ Její obličej posmutněl. „Budu muset tatínka brzy opustit. Jednoho dne si uvědomí, že od toho dne, kdy jsem se uzdravila, jsem nezestárla ani o den.“

„A to nikdy nezestárneš?“

„Ne. To je právě ten zázrak, Stefane!“ Vzhlédla k němu s dětskou radostí. „Budu mladá navěky a nikdy neumřu! Dovedeš si něco takového představit?“

Nedokázal si ji představit jinou, než jaká byla právě v tu chvíli: líbeznou, nevinnou, dokonalou. „Ale – nepřišlo ti to zpočátku děsivé?“

„Zpočátku… trochu ano. Ale Gudren mi ukázala, co dělat. To ona mi řekla, abych si nechala udělat tenhle prsten s kamenem, který mě bude chránit před sluncem. Dokud jsem ležela v posteli, nosila mi horké silné kořeněné nápoje. Později začala přinášet malá zvířata, která chytil její syn do pastí.“

„Ale ne… lidi?“

Rozesmála se. „Samozřejmě, že ne. Všechno, co potřebuji na jednu noc, mohu získat z holubice. Gudren říká, že pokud chci být mocná, měla bych pít lidskou krev, protože životní síla lidí je nejmocnější.

Také Klaus mě k tomu nabádal; chtěl si se mnou opět vyměnit krev. Ale já říkám Gudren, že nechci moc. A co se týče Klause…“ Zmlkla a sklopila zrak, takže se husté řasy dotkly její tváře. Pokračovala velmi tichým hlasem: „Myslím si, že to je věc, která by se neměla dělat lehkovážně. Vezmu si lidskou krev jen tehdy, až naleznu svého druha, toho, kdo bude po mém boku po celou věčnost.“ Vážně na něj pohlédla.

Stefan se na ni usmál, cítil se lehce a překypoval pýchou. Nedokázal skrýt štěstí, které ho v tu chvíli zaplavilo.

Ale to bylo předtím, než se jeho bratr Damon vrátil z university. Než se Damon vrátil a spatřil Katherininy lapisově modré oči.

Stefan ve své posteli zasténal. Temnota ho pohltila do svých spárů a nové obrazy se draly do jeho mysli.

Byly to roztříštěné vzpomínky na minulost, které netvořily souvislou sekvenci. Viděl je spíše jako výjevy krátce ozářené zášlehy blesku. Bratrova tvář zkroucená v masku nelidského hněvu. Katherininy modré oči, které jiskří a tančí, když se točila ve svých nových bílých šatech. Záblesk bílé za citroníkem. Tíha meče v jeho ruce a Giuseppův hlas křičící odněkud zdálky. Citroník. Nesmí jít za ten citroník. Opět uviděl Damonovu tvář, ale tentokrát se jeho bratr divoce smál. Smál se dál a dál, zvuk, jako když se drtí rozbité sklo. A citroník byl teď blíž…

„Damone – Katherine – *ne*!“

Strnule se posadil na posteli.

Třesoucími se prsty si prohrábnul vlasy a počkal, až se mu uklidní dech.

Příšerný sen. Už dlouho ho netrápily takové sny; skutečně dlouho, většinou sny nemíval. Posledních

několik vteřin se mu přehrávalo v hlavě znovu a znovu, opět viděl ten citroník a slyšel bratrův smích.

Ozýval se v jeho mysli až *příliš* jasně. Náhle, aniž by si byl vědom záměrného popudu k pohybu, se vymrštil k otevřenému oknu. Noční vzduch mu chladil tváře a on se zahleděl do stříbrné tmy.

„*Damone*?“ Vyslal tuto tázavou myšlenku na vlně Síly. Pak upadl do naprosté nehybnosti a naslouchal všemi smysly.

Necítil nic, ani náznak odpovědi. Poblíž se vznesl pár nočních ptáků. Ve městě spalo mnoho myslí; v lesích noční zvířata konala svá tajná poslání.

Povzdychnul si a otočil se zpět do pokoje. Možná se s tím smíchem mýlil; možná se dokonce mýlil i ohledně hrozby hřbitova. Fell’s Church byl nehybný a mírumilovný a on by je měl následovat. Potřeboval spánek.

5. z*áří (vlastně časné 6. září – asi 1 hodina v noci) Milý deníčku,*

měla bych se brzy vrátit do postele. Před pouhými několika minutami jsem se probudila s pocitem, že někdo křičí, ale dům je tichý. Dnes večer se stalo tolik podivných věcí, že mám asi podrážděné nervy.

Alespoň jsem se vybudila s tím, že už přesně vím, co udělám se Stefanem. Celá ta věc prostě vyklíčila v mé mysli. Plán B, fáze první započne zítra.

Frances zářily oči a tváře jí hořely, když přistoupila ke třem dívkám u stolu.

„Čau Eleno, tohle prostě musíš slyšet!“

Elena se na ni usmála – zdvořile, ale ne příliš důvěrně. Frances sklonila svoji hnědou hlavu: „Teda –

můžu si k vám přisednout? Zrovna jsem se doslechla žhavý novinky o Stefanu Salvatorovi.“

„Posaď se,“ vyzvala ji Elena vlídně. „Ale,“ dodala a mazala si housku máslem, „nejsme na ty novinky až tak zvědavé.“

„Že ne?“ zírala Frances. Pohlédla na Meredith a pak na Bonnie. „To si snad děláte srandu, ne?“

„Ale vůbec ne.“ Meredith napíchla zelenou fazolku a přemýšlivě na ni hleděla. „Dneska máme v hlavě jiné věci.“

„Přesně,“ potvrdila Bonnie. „Stefan – to jsou včerejší zprávy, znáš to. Je pasé.“ Sklonila se a promnula si kotník.

Frances se prosebně podívala na Elenu: „Ale já jsem myslela, že o něm chceš vědět všechno.“

„Zvědavost,“ prohlásila Elena. „Koneckonců je to návštěva a já jsem ho chtěla přivítat ve Fell’s Church. Ale samozřejmě musím být věrná Jean-Claudeovi.“

„Jean-Claudeovi?“

„Jean-Claudeovi,“ potvrdila Meredith, nakrčila obočí a povzdechla si.

„Jean-Claudeovi,“ opakovala rezolutně Bonnie ozvěnou.

Elena jemně, palcem a ukazováčkem, vytáhla z batůžku fotografii. „Tady je, jak stojí před chatou, kde jsme bydleli. Hned potom mi utrhnul kytku a řekl… no,“ tajemně se usmála, „to bych asi neměla opakovat.“

Frances zírala na fotku. Byl na ní dobronzova opálený mladý muž bez trička, který postával před ibiškovým keřem a plaše se usmíval. „Je starší než ty, že jo?“ zeptala se s respektem.

„Jednadvacet. Samozřejmě, že by to…,“ ohlédla se přes rameno a naklonila se blíž „… moje teta naprosto

neschvalovala, takže to před ní tajíme, dokud neodmaturuju. Musíme si psát tajně.“

„To je hrozně romantické,“ vydechla Frances. „Neřeknu to živé duši, slibuju. Ale ohledně Stefana…“

Elena jí věnovala nadřazený úsměv. „Pokud musím jíst kontinentální stravu, dávám pokaždé přednost francouzské před italskou.“ Obrátila se k Meredith. „Že ano?“

„Hmmm, ano, *pokaždé*.“ Meredith a Elena se na sebe spiklenecky usmály a pak se otočila k Frances. „Čemu bys dala přednost ty?“

„Ale ano,“ vyhrkla Frances chvatně, „já taky pokaždé.“ Sama se spiklenecky usmála, několikrát pokývla, vstala a odešla.

Když byla pryč, řekla Bonnie s lítostí: „Tohle mě zabije. Eleno, já určitě umřu, pokud se ty drby nedozvím.“

„Jo tohle? To ti můžu říct,“ odpověděla klidně Elena. „Chtěla říct, že po škole jdou drby o tom, že Stefan Salvatore je z protinarkotického.“

„Cože?“ Bonnie zůstala zírat a pak vybuchla smíchy.

„Ale to je přece směšné. Kterej práskač by se takhle oblík a ještě si k tomu nasadil sluneční brejle? Vždyť dělá, co může, aby k sobě připoutal pozornost…“ vytratil se jí hlas a hnědé oči rozšířily. „Ale možná proto to dělá, kdo by podezříval někoho takového? Navíc bydlí sám a je hrozně tajnůstkářský… Eleno! Co když je to pravda?“

„Není to pravda,“ prohlásila Meredith.

„Jak to víš?“

„Protože já jsem to roznesla.“ Při pohledu na Bonniin výraz se zašklebila a dodala: „Elena to chtěla.“

„Ahaaa," Bonnie obdivně pohlédla na Elenu. „Ty jsi ale prohnaná. Můžu roznést, že je smrtelně nemocný?"

„Ne, to nemůžeš. Nechci, aby se kolem něj rojily falešné Florence Nightingaleové a chtěly ho držet za ručičku. Ale můžeš roznést cokoli tě napadne o Jean-Claudeovi."

Bonnie zvedla fotku. „Kdo to je doopravdy?"

„Zahradník, byl blázen do těch ibišků. A taky byl ženatý a měl dvě děti."

„To je škoda," pronesla Bonnie vážně. „Ale chtělas po Frances, aby o něm nikomu neříkala…"

„Přesně," Elena mrkla na hodinky. „Což znamená, že do, řekněme, dvou hodin, to bude vědět celá škola."

Po škole šla děvčata k Bonnie domů. U vchodových dveří je uvítal pronikavý štěkot, a když Bonnie dveře otevřela, velmi starý a velmi tlustý pekinéz se pokusil utéct.

Jmenoval se Jang-ce a byl tak rozmazlený, že ho nikdo kromě Bonniiny matky nemohl vystát. Když kolem něj Elena procházela, štípnul ji do kotníku.

Obývák byl zšeřelý a přecpaný, všude spousty poněkud přeplácaného nábytku a na oknech visely těžké závěsy. Byla tam Bonniina sestra Mary, zrovna si sundávala sesterský čepec z vlnitých zrzavých vlasů. Byla jen o dva roky starší než Bonnie a pracovala na klinice ve Fell's Church.

„Ahoj Bonnie," řekla. „Jsem ráda, že jsi doma. Čau Eleno, čau Meredith."

Elena a Meredith taky řekly čau. „Co se děje? Vypadáš utahaně," zeptala se Bonnie.

Mary položila čepec na konferenční stolek a odpověděla otázkou: „Kde přesně jsi říkala, že jste spolu byly, když jsi včera večer přišla tak rozrušená?“

„Dole na… prostě dole u Wickery Bridge.“

„To jsem si myslela.“ Mary se zhluboka nadechla. „A teď mě dobře poslouchej, Bonnie McCulloughová. Už *nikdy* tam nepůjdeš, a zvlášť ne sama a v noci. Je to jasné?“

„Ale proč ne?“ zeptala se Bonnie, úplně vyvedená z míry.

„Protože minulé noci tam byl někdo napaden, proto. A víš, kde ho našli? *Přímo na břehu pod Wickery Bridge.*“

Elena a Meredith na ni nevěřícně zíraly. Bonnie sevřela Eleně paži. „Někdo byl napaden pod mostem? Ale kdo to byl? Co se tam stalo?“

„Já nevím. Dneska ráno si jeden ze hřbitovních dělníků všimnul, jak tam leží. Asi to byl nějaký bezdomovec a zřejmě pod mostem spal, když byl napaden. Ale když ho přivezli, byl napůl mrtvý a ještě nenabyl vědomí. Asi umře.“

Elena ztěžka polkla. „A co přesně myslíš tím, že byl napaden?“

„Tím myslím,“ vyjádřila se Mary přesně, „že měl rozervané hrdlo. Ztratil neuvěřitelné množství krve. Nejdřív si lékaři mysleli, že to udělalo zvíře, ale dr. Lowen teď tvrdí, že to byl člověk. A policie si myslí, že ten, kdo to udělal, se může skrývat na hřbitově.“ Mary přísně pohlédla do očí jedné dívce po druhé. „Takže, pokud jste *byly* u toho mostu – nebo na hřbitově, Eleno Gilbertová – ta osoba tam mohla být s vámi. Je to jasné?“

„Už nás nemusíš strašit,“ řekla Bonnie slabě. „Je nám to naprosto jasné, Mary.“

„No dobře, tak jo.“ Mary poklesla ramena a začala si unaveně mnout svaly za krkem. „Musím si na chvíli lehnout. Jsem trochu podrážděná.“ Odešla z pokoje.

Děvčata na sebe pohlédla.

„Mohlo se to stát jedné z nás,“ řekla Meredith tiše. „Zvlášť tobě, Eleno. Šla jsi tam sama.“

Eleně vstaly chloupky na kůži, měla stejný bolestně ostražitý pocit jako předtím na starém hřbitově. Jakoby cítila chlad větru a viděla řady vysokých náhrobků všude kolem. Sluneční svit a střední škola se nikdy nezdály tak neuvěřitelně daleko.

„Bonnie,“ řekla pomalu, „tys tam někoho viděla? To jsi měla na mysli, když jsi říkala, že na mě někdo čeká?“

V zšeřelém pokoji na ni Bonnie bezvýrazně pohlédla: „O čem to mluvíš? Nic takového jsem neřekla.“

„Ale ano, řekla.“

„Ne, nic takového jsem neříkala.“

„Bonnie,“ domlouvala jí Meredith. „Obě jsme tě slyšely. Zírala jsi na ty náhrobky a pak jsi řekla Eleně…“

„Vůbec nevím, o čem to tu mluvíte, neříkala jsem vůbec *nic*.“ Bonnie se tvářila naštvaně, ale v očích měla slzy. „Už o tom nechci mluvit.“

Elena a Meredith na sebe bezradně pohlédly. Venku černý mrak zakryl slunce.

6.

26. září

Milý deníčku,
je mi líto, že jsem tak dlouho nic nenapsala a vlastně ani nedokážu vysvětlit proč – s výjimkou toho, že se děje tolik věcí, o kterých mám strach mluvit, třeba i jen s tebou.

Nejdřív se stala ta nejděsivější věc. Ten den, co jsme byly s Bonnie a Meredith na hřbitově, byl tam napaden starý muž a skoro ho zabili. Policie stále ještě nenašla toho, kdo to udělal. Lidi si myslí, že ten starý pán je blázen, protože když se probral, začal šíleně vyvádět a křičet o očích ve tmě, o dubových stromech a takových věcech. Ale já si dobře pamatuju, co se nám ten večer stalo a lámu si tím hlavu. Děsí mě to.

Všichni byli chvíli vyděšení a všechny děti musely po setmění zůstávat doma nebo chodit jen ve skupinkách. Ale teď už je to tři týdny a k dalším útokům nedošlo, takže veškerý rozruch pomalu utichá. Teta Judith tvrdí, že to musel udělat nějaký další pobuda. Tátu Tylera Smallwooda dokonce napadlo, jestli si to ten stařík neudělal sám – to bych teda chtěla vidět, jak by si někdo mohl prokousnout vlastní hrdlo.

Ale hlavně jsem se zaobírala Plánem B. Zatím to jde výborně. Dostala jsem od ‚Jean-Claudea' několik dopisů a kytici rudých růží (Mereditin strejda má květinářství) a zdá se, že všichni zapomněli, že jsem se zajímala o Stefana. Takže moje postavení je opět

zabezpečeno. Dokonce ani Caroline už nedělá žádné potíže.

Vlastně ani nevím, co teď Caroline dělá, a je mi to jedno. Už ji nevídám na obědě ani po škole; vypadá to, že na svoji starou partu naprosto kašle.

V současné době mě zajímá jenom jediná věc. Stefan.

Ani Bonnie a Meredith nechápou, jak moc je to pro mě důležité. Bojím se jim to říct; mám strach, že by si o mě pomyslely, že jsem se zbláznila. Ve škole nosím masku klidu a sebekontroly, ale uvnitř – prostě je to každým dnem horší.

Teta Judith si o mě začíná dělat starosti. Říká, že teď málo jím, a má pravdu. Nedokážu se soustředit na vyučování a dokonce ani na zábavu jako třeba na dobročinnou akci Strašidelný dům o Halloweenu. Nedokážu se soustředit na nic s výjimkou jeho. A dokonce ani nechápu proč to tak je.

Od toho hrozného odpoledne se mnou nepromluvil. Ale řeknu ti něco zvláštního. Minulý týden na hodině dějin jsem vzhlédla a zjistila jsem, že se na mě dívá. Seděli jsme pár míst od sebe, on byl ve své lavici otočený úplně bokem a jen se díval. Na chvíli jsem skoro dostala strach, začalo mi bušit srdce a prostě jsme zírali jeden na druhého – a pak odtrhnul pohled. Ale od té chvíle se to stalo ještě dvakrát a pokaždé jsem cítila jeho pohled ještě dřív, než jsem vzhlédla. A to je naprostá pravda. Jsem si jistá, že si to jenom nepředstavuju.

Není jako žádný z kluků, které jsem zatím poznala.

Působí tak izolovaně, tak osaměle. Ale je to jeho vlastní volba. Ve fotbalovém týmu se z něj stal docela hit, ale nebaví se moc s klukama, snad s výjimkou Matta. Matt je jediný, s kým mluví. Ani nechodí ven s

žádnýma holkama, pokud jsem si všimla, takže možná ty drby o práskači zafungovaly. Ale spíš to vypadá, že on se vyhýbá ostatním, než ostatní jemu. Mezi vyučováním a po fotbalovém tréninku vždycky někam mizí, v jídelně jsem ho neviděla ani jednou. Nikdy nikoho nepozval k sobě do penzionu. A nikdy nechodí po škole do bistra.

Takže jak bych ho mohla dostat někam, kde přede mnou nebude moct utéct? To je hlavní problém Plánu B. Bonnie říká: „Tak to s ním musíš uvíznout někde za bouřky, abyste se museli choulit k sobě, aby vám nebyla zima.“ A Meredith navrhuje, že by se mi mělo porouchat auto přímo před pensionem. Ale nemají vůbec žádné praktické nápady a já snad zešílím z toho, jak se snažím vymyslet něco lepšího.

Každý den je to horší a horší. Mám pocit, jak by ve mně něco odtikávalo, jako by se pružina stále více napínala. Pokud na něco brzy nepřijdu, tak…

Málem jsem napsala ‚umřu‘.

Řešení se vyskytlo náhle a naprosto jednoduše.

Litovala Matta; věděla, že drby o Jeanu-Claudeovi ho ranily. Od chvíle, kdy se to rozneslo, s ní sotva promluvil, obvykle ji míjel jen s malým pokývnutím. A když na něj jednou narazila v prázdné školní hale před hodinou tvůrčího psaní, ani se jí nepodíval do očí.

„Matte,“ začala. Chtěla mu říct, že ty pomluvy nejsou pravdivé, že by se nikdy nemohla začít vídat s jiným klukem, aniž by mu to předem řekla. Chtěla mu říct, že mu nechtěla ublížit a že se kvůli tomu cítí strašně. Ale nevěděla, jak má začít. Nakonec jen vyhrkla: „Je mi to líto!“ a vešla do třídy.

„Eleno,“ zavolal na ni a ona se otočila zpět. Teď se na ni konečně díval, očima visel na jejích rtech a

vlasech. Pak jen zavrtěl hlavou. „Je to s tím klukem z Francie pravda?“ zeptal se nakonec.

„Ne,“ odpověděla Elena okamžitě a bez zaváhání. „Vymyslela jsem si ho,“ dodala prostě. „Abych všem ukázala, že mě nemrzí…,“ zarazila se.

„… to se Stefanem. Je mi to jasné.“ Matt přikývnul a na jeho tváři se kromě hněvu zračilo i o něco větší porozumění. „Podívej, Eleno, bylo to od něj pěkně hnusné. Ale myslím, že to nebylo osobní. Chová se tak ke všem…“

„Kromě tebe.“

„Ne. Občas se mnou mluví, ale ne o osobních věcech. Nikdy nemluví o svojí rodině ani o tom, co dělá po škole. Je to jako – jako by měl kolem sebe zeď, přes kterou se nemůžu dostat. A myslím si, že za ni nepustí nikoho. A to je strašná škoda, protože si myslím, že za tou zdí mu je fakt hrozně.“

Elena se nad tím zamyslela. Fascinovaně uvažovala o Stefanovi z tohoto naprosto nového úhlu. Vždycky se tak ovládal, působil tak klidně a nevzrušeně. Ale uvědomila si, že i ona sama se tak jeví ostatním. Je snad možné, že pod povrchem je stejně zmatený a nešťastný jako ona?

A v tu chvíli ji ta myšlenka napadla – bylo to až směšně jednoduché. Žádné složité plánování, žádné uvíznutí v bouřce ani porouchaná auta.

„Matte,“ řekla pomalu, „nemyslíš, že by bylo dobré, aby se za tu zeď někdo dostal? Mám na mysli dobré pro Stefana. Nemáš pocit, že by to bylo to nejlepší, co by se mu mohlo přihodit?“ Intenzivně na něj hleděla a přála si, aby porozuměl.

Chvíli na ni zíral, pak na okamžik zavřel oči a nevěřícně zavrtěl hlavou. „Eleno,“ řekl nakonec, „ty jsi neuvěřitelná. Otáčíš si lidi kolem svého malého prstíku

a myslím, že si to ani neuvědomuješ. A teď mě požádáš, abych ti pomohl políčit na Stefana. A já jsem tak pitomý naivka, že bych s tím snad i mohl souhlasit.“

„Nejsi pitomý, jsi gentleman. A já se tě nechystám požádat o laskavost, pomoz mi, jenom jestli si sám myslíš, že je to správné. Nechci Stefanovi ublížit a nechci ublížit tobě.“

„Opravdu?“

„*Ne*. Vím, jak to asi zní, ale je to pravda. Já jenom chci…,“ znovu se odmlčela. Jak by mohla vysvětlit, co vlastně chce, když tomu sama nerozumí?

„Ty jenom chceš, aby se všichni a všechno točilo kolem Eleny Gilbertové,“ řekl hořce. „Chceš jen to, co nemůžeš mít.“

V šoku ustoupila dozadu a pohlédla na něj. Sevřelo se jí hrdlo a v očích pocítila horkou vláhu.

„Ale ne,“ řekl. „Eleno, nedívej se na mě takhle. Promiň.“ Povzdechl si. „No dobře, tak co mám udělat? Mám ho svázat a položit na tvůj práh?“

„Ne,“ řekla Elena a bojovala se slzami, aby se vrátily zpět, kam patří. „Jenom jsem si říkala, že bys ho mohl přemluvit, aby přišel příští týden na maturitní ples.“

Matt na ni hleděl s podivným výrazem. „Prostě jen chceš, aby přišel na ples.“

Elena přikývla.

„Tak jo. Jsem si opravdu jistý, že tam bude. A Eleno… nikoho bych tam nechtěl vzít víc, než tebe.“

„Tak jo,“ řekla Elena po chvíli. „A… děkuju ti.“

Matt se stále tvářil podivně. „Neděkuj mi, Eleno. Vážně není zač.“ Stále nad tím ještě dumala, když se otočil a odcházel halou.

„Teď drž," řekla Meredith a káravě zatahala Elenu za vlasy.

„Stejně si myslím," ozvala se Bonnie z lavice pod oknem, „že byli oba báječní."

„Kdo?" zamumlala duchem nepřítomná Elena.

„Jako kdybys nevěděla," řekla Bonnie. „Přece ti tví dva kluci, kteří předvedli takový zázrak v poslední minutě včerejší hry. Když Stefan chytil poslední pas, myslela jsem, že omdlím. Nebo se pozvracím."

„Bonnie, *prosím*," mírnila ji Meredith.

„A Matt – ten kluk je prostě živoucí báseň…"

„A ani jeden z nich není můj," řekla suše Elena. Pod šikovnými prsty Meredith se z jejích vlasů stávalo umělecké dílo, jemná záplava krouceného zlata. I šaty byly skvělé; ledově fialová barva podtrhovala fialové tóny jejích očí. Ale i sama sobě připadala pobledlá. Nebyla zrůžovělá vzrušením, ale bledá a odhodlaná jako mladý voják, kterého posílají na frontu.

Když včera stála na fotbalovém hřišti a vyhlásili její jméno za královnu maturitního plesu, měla v hlavě jedinou myšlenku. *Nesmí* jí odmítnout tanec. Pokud vůbec přijde tancovat, nesmí odmítnout tanec královně plesu. A když teď stála před zrcadlem, znovu si to zopakovala.

„Dneska večer bude tvůj každý, koho budeš chtít," uklidňovala ji Bonnie. „A poslechni, až se zbavíš Matta, můžu si ho přebrat a utěšovat ho?"

Meredith odfrkla: „A co si pomyslí Raymond?"

„No… tak *toho* můžeš zase utěšovat *ty*. Ale fakt, Eleno, já mám Matta ráda. A jakmile se zaměříš na Stefana, bude tvůj fanklub poněkud přeplněný. Takže…"

„Proboha, dělej si, co chceš. Matt si zaslouží určité uznání." A toho se ode mě určitě nedočká, pomyslela

si Elena. Pořád nemohla úplně uvěřit, jak se to k němu chová. Ale zrovna teď si nemohla dovolit postranní myšlenky, potřebovala veškerou svou sílu a soustředění.

„Tak," Meredith umístila Eleně do vlasů poslední sponku. „Jen se teď na nás podívejte, královna plesu a její družina – alespoň tedy její část. Jsme krásné!"

„To je královský plurál?" zeptala se Elena z legrace, ale byla to pravda. *Byly* krásné. Mereditiny šaty byly jako závan saténu v barvě burgundského, přiléhavé v pase, odkud splývaly ve vlnách kolem boků. Tmavé vlasy jí volně padaly na záda. A Bonnie, která vstala, aby se připojila k ostatním před zrcadlem, vypadala jako třpytivý dáreček, které se rozdávají na party, v těch svých šatech z růžového taftu s černými flitry.

A ona sama… Elena si prohlížela svůj odraz zkušeným okem a znovu si pomyslela, že šaty jsou skvělé. Jediná další fráze, která se jí vynořila v mysli, zněla *kandované fialky*. Její babička měla těchto cukrátek celou plechovku, byly to skutečné květy ponořené do cukru a zmrazené.

Sešly společně dolů, jak to dělaly před každým plesem už od sedmé třídy – jenže dřív s nimi vždycky byla i Caroline. Elena si s mírným překvapením uvědomila, že ani neví, s kým jde vlastně Caroline tentokrát.

Teta Judith a Robert – brzy to bude strýček Robert – seděli v obýváku s Margaret v pyžámku.

„Ach, děvčata, vypadáte úžasně," řekla teta Judith, rozechvěle a vzrušeně, jakoby šla sama tancovat. Políbila Elenu a Margaret natáhla ručičky a dožadovala se objetí.

„Jsi krásná," řekla s prostotou čtyřleté.

Robert se také díval na Elenu. Zamrkal, otevřel ústa a zase je zavřel.

„Co se děje, Bobe?“

„Ach,“ pohlédl na tetu Judith a vypadal zahanbeně. „No, právě mě napadlo, že jméno Elena je odvozeno od Helena. A z nějakého důvodu mi vyběhla před očima Helena Trojská.“

„Krásná a prokletá,“ zaštěbetala Bonnie spokojeně.

„No, ano,“ řekl Robert a nevypadal vůbec spokojeně. Elena neřekla nic.

Zazvonil zvonek. Ve dveřích stál Matt ve svém známém modrém sportovním saku. S ním přišli Ed Goff pro Meredith a Raymond Hernandez pro Bonnie. Elena se rozhlížela po Stefanovi.

„Už je asi na místě,“ vyložil si Matt správně její pohled. „Poslyš, Eleno…“

Ale ať už chtěl říct cokoli, zaniklo to v brebentění ostatních párů. Bonnie a Raymond jeli s nimi v Mattově autě a neustále se dobírali vtipnými poznámkami, celou cestu až ke škole.

Hudba duněla z otevřených dveří sálu. Když Elena vystoupila z auta, zaplavila ji vlna podivné jistoty. Něco se stane, uvědomila si, když se dívala na hranatou školní budovu. Klidně plynoucí události posledních několika týdnů dnes naberou prudký spád.

Jsem připravená, pomyslela si. A doufala, že je to pravda.

Uvnitř vládly barvy a pohyb. Jakmile s Mattem vešli dovnitř, pohltil je dav a komplimenty pršely na oba. Eleniny šaty… její vlasy… její květiny. A Matt byl rodící se legendou; druhý Joe Montana, měl sportovní stipendium v kapse.

V překotném víru by se Elena měla cítit jako ryba ve vodě, přesto nepřestávala hledat očima jednu tmavou hlavu.

Tyler Smallwood na ni ztěžka dýchal, byl cítit punčem, kolínskou a peprmintovou žvýkačkou. Jeho dívka měla zjevně vražednou náladu. Elena ho ignorovala v naději, že jí dá pokoj.

Okolo prošel pan Tanner s promáčeným papírovým sáčkem a vypadal, jako by ho škrtil límeček. Přiletěla Sue Carsonová, vicemiss maturitního ročníku, a cukrovala nad fialkovými šaty. Bonnie už byla na tanečním parketu, šaty se jí fantasticky třpytily pod světly. Ale Stefana nikde neviděla.

Ještě jeden závan peprmintu a udělá se jí špatně. Šťouchla do Matta a unikli ke stolu s občerstvením, kde trenér Lyman rozvíjel kritiku poslední hry. Přicházely k nim páry a skupinky, strávily s nimi pár minut a pak uvolnily místo dalším. Přesně jako by *skutečně* byli šlechta, pomyslela si Elena rozčileně. Pohlédla na Matta, aby zjistila, zda se tím také baví, ale on hleděl upřeně někam doleva.

Sledovala jeho pohled. A tam, napůl skrytá za skupinkou fotbalových hráčů byla ona tmavá hlava, kterou vyhlížela. I v tomto tlumeném světle si ji nemohla s nikým splést. Projelo jí rozechvění, spíše bolestí, než jinými pocity.

„A teď přijde co, svazování?“

„Ne, jen ho požádám o tanec, to je všechno. Počkám, dokud si nezatančíme spolu, jestli chceš.“

Zavrtěl hlavou a ona se vydala davem ke Stefanovi.

Když se blížila, všímala si jedné informace za druhou. Černé sako měl střižené nepatrně jinak, než ostatní vrstevníci. Elegantněji. A pod ním měl bílý kašmírový svetr. Stál úplně nehybně, neošíval se, jen

postával malinko stranou od ostatních skupinek kolem. A ačkoli ho viděla jen z profilu, všimla si, že nemá na očích své brýle.

Sundával si je samozřejmě na fotbal, ale nikdy ho bez nich neviděla zblízka. Točila se jí z toho hlava vzrušením, jako by byli na maškarním plese a udeřila hodina odmaskování. Soustředěně hleděla na jeho rameno a linii čelisti… a pak se otočil k ní.

V tom okamžiku si Elena uvědomila, že je krásná, nebylo to jen těmi šaty, nebo tím, jak měla udělané vlasy. Byla krásná sama o sobě: štíhlá, honosná, kontrast hedvábí a vnitřního ohně. Viděla, jak mírně pootevřel rty, reflexivně, a pak jí pohlédl do očí.

„Ahoj.“ Byl to její hlas, tak tichý a sebejistý? Měl zelené oči. Zelené jako dubové listy v létě. „Bavíš se dobře?“ zeptala se.

Teď už ano. Neřekl to, ale věděla, že přesně to si myslí; poznala to ze způsobu, jakým se na ni díval. V životě si nebyla tolik jistá svou mocí. Až na to, že nevypadal, jako by se dobře bavil; vypadal raněný jako v bolestech, jako by něco už nemohl déle snášet.

Hudba začala hrát pomalý tanec. Pořád ještě na ni zíral, vpíjel se do ní pohledem. Jeho zelené oči potemněly a zdivočely touhou. Najednou měla pocit, že ji každým okamžikem prudce přitiskne k sobě a tvrdě políbí, aniž by řekl jediné slovo.

„Chtěla by sis zatancovat?“ zeptal se jemně. Hraju si s ohněm, s něčím, čemu nerozumím, napadlo ji náhle. A najednou si uvědomila, že je vyděšená. Srdce se jí prudce rozbušilo. Měla pocit, jako by ty zelené oči promlouvaly k něčemu v ní, co je skryto hluboko pod povrchem – a tato část jejího já ji nyní varovala výkřikem „nebezpečí!“ A jakýsi instinkt, starší, než celá civilizace, ji nabádal k útěku, ba přímo k úprku.

Ani se nepohnula. Ta stejná síla, která ji děsila, ji zároveň poutala na místě. Tohle je mimo naši kontrolu, napadlo ji najednou. Ať už se tu děje cokoli, je to mimo její chápání, nebylo to nic normálního ani příčetného. Ale teď to již nebylo možné zastavit. A přestože byla vyděšená, vychutnávala si to. Byl to ten nejsilnější pocit, který kdy s nějakým klukem prožila, i když se vlastně nedělo nic. Prostě na ni hleděl jako hypnotizovaný a ona na oplátku hleděla na něj. Energie mezi nimi jiskřila jako blesky v jarní bouřce. Všimla si, jak mu oči ztmavly, dostaly poražený výraz, a pocítila, jak jí srdce divoce poskočilo, když k ní pomalu natáhl ruku.

A pak se vše zhroutilo.

„Ale Eleno, vypadáš sladce," ozval se dívčí hlas a Eleniny oči oslnil zlatavý lesk. Byla to Caroline. Kaštanové vlasy se jí bohatě leskly, pleť měla perfektně opálenou. Měla na sobě šaty samé zlato, které odhalovaly neuvěřitelně odvážný kus té dokonalé pleti. Zavěsila jednu nahou paži do Stefana a líně se na něj usmála. Společně působili oslnivě jako pár mezinárodně proslulých manekýnů, kteří se snížili k návštěvě školního plesu, mnohem atraktivnější a kultivovanější, než všichni kolem.

„A ty šatičky jsou tak *roztomilé*," pokračovala Caroline, zatímco Elenina mysl běžela naprázdno. Ta ležérně vlastnická paže spojená se Stefanovou jí řekla vše – kde byla Caroline v době oběda posledních pár týdnů, o co celou tu dobu usilovala. „Říkala jsem Stefanovi, že se tu prostě musíme na chvíli zastavit, ale nezůstaneme tu dlouho. Takže doufám, že ti nebude vadit, když si ho na těch pár tanců nechám pro sebe, že?"

Elena byla nyní podivně klidná, v mysli hučící prázdno. Řekla, že ne, samozřejmě to nevadí, a sledovala, jak Caroline odchází, symfonie kaštanové a zlaté. Stefan šel s ní.

Kolem Eleny se svíral kruh tváří. Odvrátila se od nich a postavila se Mattovi. „Ty jsi věděl, že přijde s ní."

„Věděl jsem, že ona si to přeje. Pronásledovala ho v době oběda i po škole a svým způsobem se mu vnucovala. Ale…"

„Aha." Stále ještě ji svíral ten podivný, umělý klid. Propátrala dav a všimla si, že k ní kráčí Bonnie a Meredith vstává od svého stolu. Takže to viděly. Asi to viděli všichni. Aniž by Mattovi řekla jediné další slovo, vydala se k nim a instinktivně zamířily na dámské toalety.

Ty byly přecpané, Meredith a Bonnie se musely omezit na běžné veselé poznámky, ale pozorovaly ji starostlivě.

„Vidělas ty šaty?" zeptala se Bonnie a tajně stiskla Eleně ruku. „Přední díl tam musí být snad přilepený, aby skryl správná místa. V čem přijde na příští ples? V celofánu?"

„V izolepě," utrousila Meredith a potichu dodala: „Jsi v pořádku?"

„Ano." Elena si všimla v zrcadle, že má příliš jasné oči a na každé tváři jedinou rudou skvrnku. Upravila si vlasy a otočila se.

Místnost se na chvíli vyprázdnila, což jim dopřálo chvilku soukromí. Bonnie si nervózně pohrávala s flitrovou stuhou u pasu. „Možná to nakonec není až tak špatné," řekla tiše. „Chci tím říct, žes celé týdny nemyslela na nic jiného, než na něj. Vlastně skoro měsíc. A tak je to možná to nejlepší, co se mohlo stát,

můžeš se teď věnovat jiným věcem, místo toho… ehm… abys ho lovila.“

I ty, Brute? pomyslela si Elena. „Moc ti děkuji za tvou podporu,“ řekla nahlas.

„Ale no tak, Eleno, nebuď taková,“ vložila se do toho Meredith. „Nechce tě zraňovat, jenom si myslí…“

„A předpokládám, že ty si to myslíš taky, že? Dobře, fajn. Prostě půjdu dál a najdu si něco jiného, čemu bych se mohla věnovat. Třeba jiné nejlepší kamarádky.“ Nechala je tam v údivu za ní hledět.

Venku se vrhla do víru barev a hudby. Byla veselejší, než na předchozích plesech. Tančila s každým, hlasitě se smála a flirtovala se všemi kluky, kteří jí přišli do cesty.

Vyvolali ji, aby vyšla na pódium a nechala se korunovat. Stála na jevišti a shlížela na pestrobarevné postavy dole. Kdosi jí podal květiny. Někdo jiný položil na její čelo korunku z falešných diamantů. Všichni tleskali. A všechno se to odehrávalo jako ve snu.

Flirtovala s Tylerem, protože byl nejblíž, když sešla z pódia. Pak si vzpomněla, jak se s Dickem chovali ke Stefanovi, vytáhla jednu růži ze své kytice a věnovala mu ji. Matt to vše sledoval z ústraní, ústa přísně sevřená. Tylerova zapomenutá partnerka se téměř topila v slzách.

Teď z Tylerova dechu cítila spolu s peprmintem i alkohol a obličej měl rudý. Okolo ní se shromáždili jeho přátelé, řvoucí a smějící se banda. Zahlédla Dicka, jak si nalévá něco schovaného v hnědém papírovém pytlíku do své sklenice punče.

S touhle partou se předtím nikdy nedružila. Vítali ji, obdivovali ji a kluci soupeřili o její pozornost. Vtípky létaly sem a tam a Elena se jim smála, i když

nedávaly smysl. Tyler jí položil ruku okolo pasu a ona se jen zasmála hlasitěji. Koutkem oka zahlédla Matta, jak zavrtěl hlavou a otočil se k odchodu. Děvčata začínala být hlučnější, chlapci neurvalejší. Tyler se vlhce lísal k jejímu krku.

„Mám nápad," oznámil partě a přitiskl si Elenu těsněji k sobě. „Pojďme někam, kde je větší sranda."

Kdosi zavolal: „Kam jako myslíš, Tylere? K tvému tátovi domů?"

Tyler se zazubil velkým opileckým bezstarostným úsměvem. „Ne, myslím někam, kde můžeme nechat naše znamení. Na hřbitov."

Děvčata vypískla. Kluci do sebe šťouchali lokty.

Tylerova dívka postávala vně kroužku a teď řekla vysokým tenkým hlasem: „Tylere, to je šílené. Víš, co se tam stalo tomu staříkovi. Já tam nejdu."

„Skvěle. Tak teda zůstaň tady." Tyler vylovil z kapsy klíčky a zamával jimi na zbytek party. „Kdo se nebojí?"

„Hej, já jdu," přidal se Dick a k němu se připojil sbor hlasů.

„Já taky," ozvala se Elena jasným a rozhodným hlasem. Usmála se na Tylera a on s ní nadšeně zatočil.

A tak ona a Tyler vedli hlučný výtržnický dav na parkoviště, kde se všichni nacpali do aut. Tyler pak sklopil střechu svého kabrioletu, ona si vlezla k němu a k nim se ještě vtiskli na zadní sedadlo ještě Dick a dívka jménem Vickie Bennettová.

„Eleno!" zavolal někdo zdaleka, z otevřených dveří školy.

„Jeď," řekla Tylerovi a sundala si korunku. Motor zařval a za zvuků ječících pneumatik vystřelili z parkoviště. Eleně vanul do tváře studený vítr.

7.

Bonnie byla na parketu, měla zavřené oči a nechala se prostupovat hudbou. Když pak na chvíli otevřela oči, Meredith ji dávala ze strany znamení. Bonnie vzpurně vystrčila bradu, ale Meredith kynula stále naléhavěji, takže nakonec pohlédla na Raymonda a poslechla. Raymond šel s ní.

Za Meredith stáli Matt s Edem. Matt se mračil. Ed byl zjevně nesvůj.

„Elena právě odjela," oznámila Meredith.

„Jsme svobodná země," opáčila Bonnie.

„Odjela s Tylerem Smallwoodem," odsekla Meredith. „Matte, určitě jsi nezaslechnul, kam se chystají?"

Matt zavrtěl hlavou. „Řekl bych, že si zaslouží cokoli, co se jí stane. Ale svým způsobem je to i moje vina," dodal sklíčeně. „Myslím, že bychom měli jet za ní."

„Odejít z *plesu*!" vyjevila se Bonnie. Pohlédla na Meredith, která bezhlasně naznačila *slíbilas to.* „To snad není pravda," mrmlala naštvaně.

„Nevím, jak ji najdeme," řekla Meredith, „ale musíme to zkusit." A pak dodala váhavým hlasem. „Bonnie, *ty* náhodou netušíš, kde by mohla být?"

„Já? Jasně, že ne; celou dobu jsme tancovali. O tancování už jsi snad slyšela, ne? Proč bys jinak chodila na ples."

„Ty a Ray zůstaňte tady," řekl Matt Edovi. „Kdyby se snad vrátila, řekněte jí, že ji venku hledáme."

„Jestli máme jít, měli bychom vyrazit radši hned," prohlásila Bonnie nepřívětivě. Otočila se a v tom momentu vrazila do černého saka.

„Promiň," štěkla. Pak vzhlédla a uviděla Stefana Salvatora. Neřekl nic, když se Meredith s Mattem vydali ke dveřím a nechali nešťastně se tvářícího Raymonda a Eda na místě.

Hvězdy na jasné obloze vypadaly vzdálené a ledově jasné. Stejně se cítila i Elena. Část jejího já se smála a překřikovala vítr s Dickem, Vickie a Tylerem, ale jiná část tomu všemu jen z dálky přihlížela.

Tyler zaparkoval v polovině kopce, který vedl ke zřícenému kostelu a nechal rozsvícená světla, aby viděli na cestu nahoru. Ačkoli za nimi jelo ještě několik aut, když vyráželi ze školy, zdálo se, že oni jediní dojeli až ke hřbitovu.

Tyler otevřel kufr a vyndal z něj balení šesti piv. „Alespoň nám víc zbude." Nabídl jedno Eleně, která zavrtěla hlavou a pokoušela se ignorovat zlý pocit v žaludku. Měla pocit, že by tu vůbec neměla být – ale za žádnou cenu by to teď nepřiznala.

Vyšplhali po dlážděné cestě, děvčata klopýtala na svých vysokých podpatcích a opírala se o kluky. Když se dostali nahoru, Elena zalapala po dechu a Vickie trochu vykřikla.

Něco velkého a rudého se vznášelo těsně nad horizontem. Eleně chvíli trvalo, než si uvědomila, že to je měsíc. Vypadal veliký a neskutečný jako rekvizita ze scifi filmu; svou barvou mdle zaléval krajinu nepřirozeným světlem.

„Jako velká shnilá dýně," prohlásil Tyler a hodil proti němu kámen. Elena se donutila se na něj zářivě usmát.

„Proč nejdeme dovnitř?“ navrhla Vickie a ukázala bílou rukou k prázdné díře, kde býval vchod do kostela.

Většina střechy se zřítila dovnitř, ale zvonice byla ještě nedotčená, její věž se tyčila vysoko nad nimi. Tři stěny ještě stály, čtvrtá se zachovala jen do výše kolen. Všude byly hromady suti.

Eleně přejel po tváři paprsek světla. Když se polekaně otočila, zjistila, že Tyler má zapalovač. Zašklebil se, až mu byly vidět silné bílé zuby, a řekl: „Kdo mi přidrží oheň?“

Elena se smála nejhlasitěji, aby zakryla svou nejistotu. Vzala si zapalovač a osvítila si jím hrobku v postranní části kostela. Nepodobala se žádné jiné hrobce na hřbitově, i když její otec tvrdil, že podobné viděl v Anglii. Vypadala jako veliká kamenná krabice a byla dost velká, aby se do ní vešli dva lidé. Na víku spočívaly dvě ležící mramorové sochy.

„Thomas Keeping Fell a Honoria Fellová,“ představil je Tyler se slavnostním gestem. „Starej Thomas údajně založil Fell’s Church. Ale ve skutečnosti u toho byli i Smallwoodové. Můj pradědeček žil v údolí Drowning Creek…“

„… dokud ho vlci nesežrali,“ doplnil Dick a zaklonil hlavu, aby napodobil vlčí vytí. Pak si krknul. Vickie se zahihňala. Tylerovi po hezké tváři přeběhlo podráždění, ale přiměl se k úsměvu.

„Thomas a Honoria vypadají poněkud pobledle,“ řekla Vickie a pořád se hihňala. „Myslím, že by nepohrdli trochou barvy.“ Vytáhla z kabelky rtěnku a začala malovat bílá mramorová ústa ženiny sochy jasnou červení. Elena pocítila další vlnu nepříjemných pocitů. Jako dítě vždycky měla posvátnou úctu před onou bílou ženou a důstojným mužem, kteří tu leželi se

zavřenýma očima a rukama složenýma na hrudi. A poté, co její rodiče zemřeli, si představovala, že spolu na hřbitově leží také tak mírně vedle sebe. Ale držela zapalovač, zatímco druhá dívka malovala rtěnkou ještě knír a šaškovský nos Thomasi Fellovi.

Tyler je pozoroval. „Hej, jsou tak vyparádění a přitom nemají kam jít.“ Opřel se rukama o víko a pokoušel se ho odsunout stranou. „Dicku, co kdybychom jim dopřáli večer ve městě, co říkáš? Možná přímo v centru města.“

Ne, pomyslela si Elena zděšeně, když se Dick rozřehtal a Vickie zaskřehotala smíchy. Ale Dick už stál vedle Tylera a chystal se zabrat, dlaně položené na kamenném víku.

„Na tři,“ určil Tyler a počítal: „Ráz, dva, *tři*.“

Elena upírala oči na příšerný klaunský obličej Thomase Fella, kluci napínali síly a supěli, svaly se jim pod látkou napínaly. Nedokázali víkem pohnout ani o píď.

„Ta pitomá věc tam musí být nějak připevněná,“ prohlásil vztekle Tyler a odvrátil se.

Eleně se roztřásla kolena úlevou. Ve snaze vypadat přirozeně se opřela o kamenné víko – a v tu chvíli se to stalo.

Uslyšela zaskřípání kamene a ucítila, že se víko pod její levou rukou najednou pohnulo. Ujíždělo jí a ona ztrácela rovnováhu. Zapalovač jí vyletěl z ruky a ona křičela a křičela a pokoušela se udržet na nohou. Najednou padala do otevřené hrobky a ledový vítr vířil všude kolem ní. Výkřiky jí zněly v uších.

A pak najednou byla venku a měsíc svítil tak jasně, že viděla na ostatní. Tyler ji držel. Začala se divoce rozhlížet.

„Zbláznila ses? Co se stalo?“ Tyler s ní třásl.

„Pohnulo se to! To víko se pohnulo! Posunulo se a hrobka se otevřela a… já nevím… skoro jsem tam spadla. Byla tam zima…“

Kluci se rozesmáli. „To ubohé děvče je fakt nervózní,“ řekl Tyler. „Pojď, Dickie, zkontrolujem to.“

„Tylere, ne…“

Ale oni už byli vevnitř. Vickie postávala ve vchodu a sledovala je. Elena se třásla. Pak se Tyler vynořil ze dveří.

„Tak se podívej sama,“ řekl, když váhavě vstoupila zpět dovnitř. Našel zapalovač a držel ho nad mramorovou truhlou Thomase Fella. „Pořád drží – jak štěnice v kožichu. Vidíš?“

Elena zírala na dokonale zarovnanou hranu víka a hrobky. „Ale pohnulo se to, skoro jsem tam spadla…“

„Jasně, ať je po tvém, kotě.“ Tyler ji objal a přitisknul k sobě. Pohlédla na Dicka a Vickie, kteří byli ve zhruba stejné pozici, až na to, že Vickie se zavřenýma očima vypadala, jako by si to užívala. Tyler třel svou silnou bradou její vlasy.

„Raději bych se teď vrátila na ples,“ řekla suše.

Tření ustalo, Tyler si povzdychnul a řekl: „Jasně, kotě.“ Pohlédl na Dicka a Vickie. „My tu ještě chvíli zůstanem.“ Vickie se chichotala, oči měla stále zavřené.

„Tak jo.“ Elena byla zvědavá, jak se pak dostanou zpátky, ale dovolila Tylerovi, aby ji odvedl ven. Ale venku se zarazil.

„Nemůžu tě nechat odejít, dokud se alespoň nepodíváš na náhrobek mého dědečka,“ prohlásil. „No tak, Eleno,“ zarazil její protesty. „Nemůžeš přece ranit moje city. Musíš to vidět, je to rodinná pýcha a radost.“

Elena se přinutila usmát, ačkoli měla v žaludku ledový pocit. Možná pokud se jí povede ho dobře naladit, nechá ji odsud odejít. „Tak jo," souhlasila a vyrazila ke hřbitovu. „Tamtudy ne, tudy." A vedl ji ke starému hřbitovu. „To je v pořádku, vážně, není to daleko od cesty. Podívej se támhle, vidíš?" Ukazoval na cosi, co v měsíčním světle zářilo.

Elena zalapala po dechu a všechno se v ní sevřelo. Vypadalo to, jako by tam stála nějaká postava, obr s kulatou plešatou hlavou. A vůbec se jí nelíbilo, že tu musí být, mezi zvětralými a naklánějícími se kusy žuly, mezi kameny z dávno minulých dob. Jasný měsíční svit vrhal podivné stíny a všude kolem byla zákoutí plná neproniknutelné tmy.

„To je jenom koule na vrcholu, toho se nemusíš bát," řekl Tyler a táhnul ji s sebou z cesty nahoru ke světlem zalitému náhrobku. Byl vyroben z rudého mramoru a ta veliká koule, která ho korunovala, jí připomněla obrovský měsíc nad horizontem. Nyní je ten samý měsíc zaléval svým svitem, bílým jako ruce Thomase Fella. Elena nedokázala skrýt, jak se třese.

„Ubohé koťátko, tobě je zima. Musíme tě zahřát," prohlásil Tyler. Elena se pokusila ho odstrčit, ale byl příliš silný, ovinul ji pažemi a tisknul ji k sobě.

„Tylere, já už chci jít; chci jít hned *teď*…"

„Jasně, kotě, půjdeme," ujistil ji. „Ale nejdřív tě musíme zahřát. Bože, ty jsi studená."

„*Tylere, přestaň*," prohlásila. Jeho objetí bylo otravné, omezující, ale teď si šokovaně uvědomila, že jeho ruce ji šátrají po těle a hledají nahou kůži.

Elena v životě nebyla v takové situaci, daleko od jakékoli pomoci. Zamířila mu svým špičatým podpatkem na nárt, ale vyhnul se jí. „Tylere, *okamžitě dej ty pracky pryč*."

„No tak, Eleno, nebuď taková, já tě jenom chci celou zahřát…“

„Tylere, nech mě bejt,“ vykuckala ze sebe. Pokusila se mu vykroutit. Tyler klopýtnul, opřel se o ni celou vahou a srazil ji do změti břečťanu a travin na zemi. Elena zoufale volala: „Zabiju tě, Tylere, myslím to vážně. Dej mi pokoj.“

Tyler se pokusil odvalit, najednou se chechtal, údy těžké a nekoordinované a téměř k nepotřebě. „Ale no tak, Eleno, nebuď blázen. Prostě jsem tě jenom zahříval. Elena Sněžná Královna se rozehřívá… už je ti tepleji, že jo?“

Pak Elena ucítila jeho horká a vlhká ústa na svém obličeji. Stále ještě byla přišpendlená pod ním a jeho vlhké polibky směřovaly k jejímu hrdlu. Uslyšela, jak se trhá látka.

„Ups,“ zamumlal Tyler, „to mě mrzí.“

Elena otočila hlavu a její ústa našla Tylerovu ruku neobratně hladící její tvář. Zakousla se do ní, zanořila zuby do masité části dlaně. A kousla *pořádně*, až ochutnala krev, a slyšela, jak Tyler zavyl bolestí. Ruka ucukla.

„Hej, řekl jsem, že mě to mrzí!“ pohlédl ukřivděně na svou pochroumanou dlaň. Pak mu tvář potemněla, a zatímco se stále díval na svou ruku, sevřel ji v pěst.

Tak už je to tady, pomyslela si Elena s ledovým klidem. Buďto mě omráčí, nebo zabije. Připravila se na úder.

Stefan odolal nutkání vydat se na hřbitov; všechno v něm křičelo, aby tam nechodil. Naposledy tam šel v tu noc, kdy zemřel onen stařík.

Při té vzpomínce ho opět zaplavila hrůza. Přísahal by, že toho muže pod mostem nevypil úplně, že si

nevzal tolik krve, aby mu to ublížilo. Ale všechno z té noci poté, co došlo k výronu Sil, bylo neuspořádané a zmatené. Pokud k výronu Sil vůbec došlo. Možná to byla pouze jeho vlastní představivost, nebo dokonce jeho vlastní dílo. Když se potřeba vymkne kontrole, dochází k podivným věcem.

Zavřel oči. Když slyšel, že starý muž byl hospitalizován a blízko smrti, jeho zděšení bylo nepopsatelné. Jak se vůbec mohl natolik utrhnout ze řetězu? Vždyť ho téměř zabil, a to nezabíjel od doby…

Nedovolí si na to myslet.

Nyní stál před branou hřbitova v půlnočních temnotách a nic si nepřál více, než se otočit a utéct. Vrátit se zpátky na ples, kde nechal Caroline, to pružné bronzové stvoření, které před ním bylo naprosto v bezpečí, protože pro něj nic neznamenalo.

Ale nemohl se vrátit, protože na hřbitově byla Elena. Cítil ji a cítil její rostoucí tíseň. Elena byla na hřbitově a měla potíže – a on ji musí najít.

Byl v půli cesty do kopce, když se mu zamotala hlava. Zavrávoral a bojoval o každý krok směrem ke kostelu, protože to byla jediná věc, na kterou dokázal zaostřit. Šedá mlha se mu přelévala v hlavě a on jen s nejvyšším úsilím zůstával v pohybu. Slabost, cítil se tak slabý. A bezmocný proti tomuto druhu závrati.

Musí… se dostat za Elenou. Ale je tak slabý. Nesmí být… slabý… pokud má Eleně pomoci. Musí…

Dveře kostela se před ním rozevřely.

Elena se přes Tylerovo levé rameno dívala na měsíc. Je kuriózní, že to bude poslední věc, kterou na světě uvidí, pomyslela si. Výkřik se jí zadrhnul v krku, zadušen strachem.

A pak něco Tylera zvedlo a mrštilo jím o náhrobek jeho děda.

Alespoň takhle to připadalo Eleně. Odvalila se ke straně a lapala po dechu. Jednou rukou si přidržovala roztržené šaty a druhou šátrala po zbrani.

Žádnou nepotřebovala. Něco se ve tmě pohnulo a ona zahlédla osobu, která od ní Tylera odtrhla. Stefan Salvatore. Ale byl to Stefan, kterého nikdy předtím neviděla: ten jemně řezaný obličej byl bledý hněvem a v zelených očích mu plálo vražedné světlo. Aniž by se pohnul, vyzařoval Stefan takový hněv a hrozbu, že Elena z něho dostala ještě větší strach, než měla z Tylera.

„Když jsem tě poprvé potkal, hned jsem poznal, že se v životě nenaučíš způsobům," prohlásil Stefan. Měl jemný chladivý hlas, ze kterého Elena dostávala podivnou závrať. Nedokázala od něj odtrhnout oči, když přešel k Tylerovi, který omráčeně potřásal hlavou a začínal se zvedat. Stefan se pohyboval jako tanečník, každý pohyb lehce provedený a dokonale pod kontrolou. „Ale neměl jsem ani ponětí, že tvůj charakter je stejně zanedbaný."

Udeřil Tylera. Ten vztáhnul jednu svalnatou ruku a Stefan ho téměř nedbale udeřil do pravé tváře dřív, než se ho ruka stihla dotknout. Tyler se vyškrábal na nohy, stál a ztěžka dýchal, v očích se mu blýskalo bělmo. Elena zahlédla, jak mu z nosu vytéká krev. Pak zaútočil.

„*Gentleman* svou společnost nikomu nevnucuje," řekl Stefan a srazil ho k zemi. Tyler se opět svalil, tentokrát tváří dolů do trávy a šípků. Tentokrát vstával pomaleji, krev mu tekla z obou nosních dírek i z úst. Když se znovu vrhnul na Stefana, funěl jako poděšený kůň.

Stefan popadl Tylera vepředu za bundu a intenzitu vražedného útoku převedl do piruety. Dvakrát Tylerem drsně zatřásl, zatímco ty bílé pěsti máchaly kolem něj neschopny zasáhnout cíl. Pak Tylera pustil.

„A neuráží ženy," dodal. Tylerův obličej byl zkroucený, oči se mu obracely v sloup, ale ještě se natáhl Stefanovi po noze. Stefan ho vytáhl opět na nohy a znovu jím zatřásl. Tyler zvadnul jako hadrová panenka a oči se mu obrátily v sloup. Stefan pokračoval ve své řeči, držel těžké tělo zpříma a zdůrazňoval každé slovo tvrdým zatřesením. „A především, jí nikdy neubližuje…"

„Stefane!" vykřikla Elena. Tylerova hlava se s každým zatřesením převalovala sem a tam. Děsilo ji, co viděla; děsilo ji, co by mohl Stefan udělat. A ze všeho nejvíc ji děsil Stefanův hlas, ten studený hlas, který zněl jako řinčení kordů – krásný, smrtící a naprosto nemilosrdný. „Stefane, *přestaň*."

S trhnutím k ní vzhlédnul, leknul se, jako by úplně zapomněl na její přítomnost. Na okamžik na ni hleděl, jako by ji nepoznával, oči černé v měsíčním svitu. Připomněl jí nějakého predátora, dravého ptáka nebo elegantní šelmu neschopnou lidských emocí. Pak se mu ve tváři objevilo pochopení a část temnot se mu z očí vytratila.

Pohlédl dolů na Tylerovu bimbající hlavu a pak ho jemně opřel o náhrobek z červeného mramoru. Podlomila se mu kolena a svezl se po náhrobku, ale k Elenině úlevě otevřel oči – tedy alespoň to levé. Pravé oteklo tak, že zbyla jen úzká škvírka.

„Bude v pořádku," prohlásil Stefan prázdně.

Když strach ustoupil, Elena se sama cítila prázdná. Šok, pomyslela si. Jsem v šoku. Asi každou chvíli začnu hystericky křičet.

„Je tu někdo, kdo tě vezme domů?“ zeptal se Stefan stále tím ledově mrtvým hlasem.

Elena pomyslela na Dicka a Vickie, kteří dělají bůhvíco vedle sochy Thomase Fella. „Ne,“ odpověděla. Mysl jí začínala opět fungovat a vnímat věci kolem sebe. Fialkové šaty měla vepředu celé roztržené odshora až dolů; byly úplně zničené. Automaticky je stáhla k sobě, aby zakryla spodničku.

„Já tě odvezu,“ řekl Stefan.

Navzdory své otupělosti Elena pocítila bodnutí strachu. Pohlédla na něj, podivně elegantní postavu mezi náhrobky, s obličejem bledým v měsíčním svitu. Nikdy jí ještě nepřipadal tak… tak *krásný*, ale ta krása byla téměř nepozemská. Nejen cizí, ale nelidská, protože žádný člověk by nemohl vyzařovat takovou auru moci a odtažitosti.

„Děkuju ti, to by bylo od tebe opravdu milé,“ řekla pomalu. Nedalo se dělat nic jiného.

Nechali Tylera osudu, bolestně se snažil vyškrábat na nohy a podpíral se přitom o náhrobek svého předka. Elena pocítila další úlek, když se vydrápali na stezku a Stefan se obrátil směrem k Wickery Bridge.

„Nechal jsem auto u penzionu,“ vysvětlil. „Tohle je nejrychlejší cesta, jak se dostat zpátky.“

„Tys přišel tudy?“

„Ne, nepřišel jsem přes most. Ale bude to bezpečné, neboj.“

Elena mu věřila. Bledý a tichý kráčel vedle ní, aniž se jí dotknul, kromě okamžiku, kdy si sundal sako a položil jí je přes nahá ramena. Pociťovala podivnou jistotu, že by zabil cokoli, co by se jí pokusilo ublížit.

Wickery Bridge se koupal v bílém měsíčním svitu a pod ním vířily ledové vody přes věkovité kameny.

Celý svět byl nehybný, krásný a chladný, když prošli řadou dubů k úzké polní cestě.

Míjeli ohrazené pastviny a do tmy ponořená pole, dokud nedošli k dlouhé klikaté silnici. Před nimi se tyčila veliká budova penzionu z rezavých cihel, lemovaná prastarými cedry a javory. Všechna okna kromě jednoho byla temná.

Stefan odemknul jedny z vchodových dveří a vešli do malé předsíně, odkud vedla řada schodů. Zábradlí bylo stejně jako dveře ze světlého přírodního dubu, tak naleštěného, že se zdálo, že září.

Vyšli po slabě osvětlených schodech do druhého patra. K Elenině překvapení ji Stefan zavedl do jednoho z pokojů a otevřel dveře, které vypadaly jako od šatníku. Za nimi se objevilo další schodiště, velmi úzké a příkré.

Jak podivné místo, pomyslela si. Tyhle tajemné schody ukryté v hloubi domu, kam neproniknou žádné zvuky zvnějšku. Vylezla až na vrchol schodiště a vešla do veliké místnosti, která tvořila celé třetí podlaží domu.

Byla téměř stejně slabě osvětlená jako schody, ale Elena rozeznávala letitou dřevěnou podlahu a přiznané trámy na šikmém stropě. Na všech stranách se vypínala vysoká okna a mezi několika kusy masivního nábytku bylo rozestavěno mnoho truhel.

Uvědomila si, že ji Stefan pozoruje. „Není tu někde koupelna, kde bych mohla…?“ Pokývnul ke dveřím. Sundala si jeho sako, podala mu je, aniž na něj pohlédla, a vešla dovnitř.

8.

Elena odcházela do koupelny omámená a omráčeně vděčná. Vyšla rozzlobená.

Nebyla si úplně jistá, jak k té proměně došlo. Ale když si omývala škrábance na obličeji a pažích, podrážděná, že tu není zrcadlo a že nechala svou kabelku v Tylerově kabrioletu, začala opět vnímat své *pocity*. A to, co pociťovala, byl vztek.

Do háje se Stefanem Salvatorem. Je chladný a plný sebekontroly i ve chvíli, kdy jí zachraňuje život. Do háje s jeho zdvořilostí, do háje s jeho galantností a do háje s hradbami, které se zdají tlustší a vyšší než předtím.

Vytáhla si zbylé sponky z vlasů a použila je k sepnutí předního dílu šatů. Pak si rozpuštěné vlasy rychle pročísla vyřezávaným kostěným hřebenem, který našla vedle umyvadla. Vyšla z koupelny s bradou vzhůru a ostrým pohledem.

Nevzal si sako znovu na sebe. Stál u okna ve svém bílém svetru. Měl skloněnou hlavu a celý napjatý na ni čekal. Aniž zvedl hlavu, ukázal na kus tmavého sametu, který byl přehozený přes opěradlo židle.

„Možná by se ti to mohlo hodit přes šaty."

Byl to dlouhý plášť, hustý a měkký, s kapucí. Elena si položila těžkou látku kolem ramen. Ale ten dar ji neuchlácholil; všimla si, že Stefan se k ní nepřiblížil ani o krok, ani na ni během řeči nepohlédnul.

Záměrně vkročila do jeho osobního prostoru, přitáhla si plášť těsněji a dokonce i v tuto chvíli si

uvědomovala příjemný pocit, jak ji látka obklopovala a záhyby za ní splývaly po podlaze. Došla až k němu a zkoumala pohledem těžký mahagonový toaletní stolek u okna.

Na něm ležela nebezpečně vypadající dýka se slonovinovou rukojetí a nádhernou achátovou pochvou zdobenou stříbrem. Také tam ležela zlatá koule s jakousi vyrytou stupnicí a několik drobných zlatých mincí.

Zvedla jednu minci, částečně proto, že ji zaujala, a částečně proto, že si uvědomovala, že ho podráždí, že na ty věci sahá. „Co to je?“

Okamžik trvalo, než odpověděl. Pak řekl:

„Zlatý florin, to je florentinská mince.“

„A tohle?“

„To jsou německé kapesní hodinky. Pozdní patnácté století,“ vysvětlil ustrašeně. A pokračoval: „Eleno…“

Natáhla se po malé železné truhličce s víkem na pantech. „A tohle? Dá se to otevřít?“

„*Ne*.“ Měl reflexy jako kočka; připlácl rukou víko a přidržel je zavřené. „To je soukromá věc,“ řekl se zřejmým napětím v hlase.

Všimla si, že se jeho ruka dotýká jen kovového víka truhličky, ale ne její kůže. Zvedla prsty a on se okamžitě odtáhnul.

Náhle už nedokázala svůj vztek udržet déle na uzdě. „Opatrně,“ štěkla na něj prudce, „nedotýkej se mě, abys náhodou nedostal nějakou nemoc.“

Odvrátil se k oknu.

A přesto, že sama odkráčela zpět doprostřed místnosti, cítila, že v okně sleduje její odraz. A náhle s jistotou věděla, jak mu musí připadat, se světlými vlasy spadajícími přes tmavou kápi a s bílou rukou

svírající samet u hrdla. Zpustošená princezna přecházející ve své věži.

Zaklonila hlavu, aby si prohlédla padací dveře ve stropě a zřetelně uslyšela jemný nádech. Když se otočila zpět k němu, uvědomila si, že očima hltá její odhalené hrdlo; výraz v jeho očích ji mátl. Ale v příštím okamžiku mu rysy ztvrdly a opět postavil hradby.

„Myslím," prohlásil, „že bych tě měl raději odvézt domů."

V tu chvíli ho chtěla ranit a přinutit, aby se cítil stejně ublíženě, jako ubližoval on jí. Ale také chtěla vědět pravdu. Byla unavená z téhle hry, unavená ze spřádání plánů a lstí a z toho, jak se snažila číst v jeho mysli. Se strachem, ale také s nesmírnou úlevou slyšela svůj hlas, jak vyslovuje to, nad čím tak dlouho uvažovala:

„Proč mě nenávidíš?"

Zůstal na ni zírat. Na okamžik to vypadalo, že vůbec nebude schopen slova. Pak řekl: „Není pravda, že tě nenávidím."

„Ale ano," odvětila Elena. „Vím, že se… že se nehodí to říkat, ale je mi to jedno. Vím, že bych ti měla být vděčná, žes mě dneska večer zachránil, ale to je mi taky jedno. Neprosila jsem se, abys mě zachraňoval. Netuším, proč jsi vlastně byl na hřbitově. A vůbec netuším, proč jsi mě zachraňoval, vzhledem k tomu, co ke mně cítíš."

Zavrtěl hlavou, ale jeho hlas zněl měkce: „Není pravda, že tě nenávidím."

„Od samého začátku se mi vyhýbáš, jako kdybych… kdybych byla malomocná. Zkoušela jsem se k tobě chovat přátelsky a tys mi to jen vmetl zpět do

tváře. Takhle se chová *gentleman,* když ho někdo chce uvítat?“

Pokoušel se teď něco říci, ale ona nemilosrdně pokračovala. „Několikrát jsi mě veřejně urazil; ponižoval jsi mě ve škole. A ani teď bys se mnou nepromluvil, kdyby to nebyla otázka života a smrti. Copak to je to jediné, co z tebe vyrazí slovo? To musí být někdo skoro zavražděn?“

„A dokonce i teď,“ pokračovala hořce, „si nepřeješ, abych se k tobě přiblížila. Co to s tebou je, Stefane Salvatore, že musíš takhle žít? Že si kolem sebe musíš stavět hradby proti ostatním lidem, aby je držely pěkně daleko od tebe? Proč nemůžeš nikomu věřit? *Co je to s tebou*?“

Nyní ztichnul, tvář odvrácenou. Zhluboka se nadechla, narovnala ramena a držela hlavu zpříma, ačkoli ji pálily oči. „A co je to se *mnou*,“ dodala tišeji, „že se na mě nemůžeš ani podívat, ale Caroline Forbesové dovolíš se přitisknout celým tělem? Mám alespoň právo to vědět. Už tě nebudu nikdy obtěžovat, už na tebe ani nepromluvím ve škole, ale než půjdu, chci vědět pravdu. Proč mě tolik nenávidíš, Stefane?“

Pomalu se otočil a zvedl hlavu. Měl prázdný nevidomý pohled a v Eleně se něco pohnulo, když spatřila bolest na jeho tváři.

Jeho hlas ještě stále prozrazoval sebekontrolu, ale sotva se mu to dařilo. Viděla úsilí, které ho to stálo, aby se mu netřásl.

„Ano,“ odpověděl. „Myslím, že máš právo to vědět, Eleno.“ Pak na ni pohlédl, podíval se jí přímo do očí a ona si pomyslela. Tak zlé to je? Co může být tak zlé? „Není pravda, že tě nenávidím,“ pokračoval a vyslovoval každé slovo důrazně a zřetelně. „A nikdy to nebyla pravda. Ale ty, mi někoho připomínáš.“

Eleně to vyrazilo dech. Čekala cokoli, ale tohle ne. „Připomínám ti někoho, koho znáš?“

„Někoho, koho jsem znával,“ řekl tiše. „Ale,“ dodal pomalu, jako by tomu sám přicházel na kloub, „ve skutečnosti nejsi jako ona. Vypadala jako ty, ale byla křehká a útlá. Zranitelná. Zvenku i uvnitř.“

„A to já nejsem.“

Vydal zvuk, který by snad mohl být smíchem, kdyby v něm bylo trochu humoru. „Ne, ty jsi bojovnice. Ty jsi… sama sebou.“

Elena na okamžik ztichla. Nedokázala již v sobě živit vztek, když viděla bolest na jeho tváři. „Byli jste si hodně blízcí?“

„Ano.“

„A co se stalo?“

Následovalo dlouhé ticho, tak dlouhé, že už si Elena začala myslet, že jí neodpoví. Ale nakonec promluvil: „Zemřela.“

Elena roztřeseně vydechla. Poslední záchvěvy vzteku ji opustily. „To muselo hrozně bolet,“ řekla jemně a myslela na bílý náhrobek Gilbertů mezi vousatou travou. „Je mi to moc líto.“

Neřekl nic. Jeho tvář se opět uzavřela a zdálo se, že vnitřním zrakem hledí na něco vzdáleného, něco strašného a srdcervoucího, co může vidět jen on. Ale v jeho výrazu nebyl jen žal. Skrze jeho hradby, skrze veškerou rozechvělou sebekontrolu dokázala rozpoznat zmučený pohled neúnosné viny a osamělosti. Pohled tak ztracený a ztrápený, že k němu přikročila dříve, než si uvědomila, co vlastně dělá.

„Stefane,“ zašeptala. Zdálo se, že ji neslyší; že je pohlcen ve svém vlastním světě utrpení.

Nedokázala si pomoci a položila mu ruku na paži. „Stefane, já vím, jak tohle bolí…“

„To *nemůžeš* vědět," vybuchl a veškerou tichost jeho povahy smetl sálající hněv. Pohlédl na její ruku, jako by si právě uvědomil, že tam je, jako by zuřil nad její drzostí se ho dotknout. Zelené oči se mu rozšířily a ztemněly, když její ruku setřásl a švihnul paží, aby jí zabránil v dalších dotycích…

… a místo toho najednou držel její ruku ve své, prsty propletené s jejími, jako by to bylo jediné pouto, které ho drží při životě. Zmateně pohlédl na jejich spojené ruce. Pak pomalu přejel pohledem od propletených prstů k její tváři.

„Eleno…," zašeptal.

A pak to uviděla, ona muka prostupující jeho pohled, jako by už prostě nedokázal bojovat dál. Porážku, když se hradby konečně zhroutily a ona uviděla, co se skrývá za nimi.

A pak bezmocně sklonil hlavu k jejím rtům.

„Počkej… zastav na chvíli," zarazila je Bonnie. „Myslím, že jsem něco zahlédla."

Mattův otřískaný Ford zpomalil a zamířil ke kraji silnice, kde keře a ostružiníky tvořily hustý porost. Něco bílého tam prosvítalo a mířilo k nim.

„Ach panebože," vydechla Meredith. „To je Vickie Bennettová."

Dívka vklopýtala do světla reflektorů a zůstala vrávoravě stát. Matt prudce dupnul na brzdy. Světle hnědé vlasy měla zcuchané a zamotané a z tváře umazané špínou zíral skelný pohled. Měla na sobě jen tenkou bílou spodničku.

„Vemte ji do auta," řekl Matt. Meredith už otevírala dveře, a než auto zastavilo, vyskočila a běžela k omámené dívce.

„Vickie, jsi v pořádku? Co se ti stalo?"

Vickie zasténala a stále hleděla rovně před sebe. Pak najednou zřejmě pochopila, že vidí Meredith, vrhla se k ní a zaťala jí nehty do paží.

„Musíme honem pryč," zvolala divným drsným hlasem, jako by měla něco v ústech, a z očí jí čišela zoufalá naléhavost. „Všichni – a honem! Už se to blíží!"

„Co se blíží? Vickie, kde je Elena?"

„Pojďte pryč, *hned*…"

Meredith se rozhlédla po silnici a odvedla třesoucí se dívku do auta. „Vezmeme tě pryč," uklidňovala ji, „ale musíš nám říct, co se stalo. Bonnie, půjč mi svůj pléd. Je úplně zmrzlá."

„Je zraněná," řekl Matt příkře. „A je v šoku, nebo co. Otázka je, kde jsou ostatní. Vickie, byla Elena s tebou?"

Vickie vzlykla, zakryla si dlaněmi tvář a Meredith ji ovinula Bonniin zářivý růžový pléd kolem ramen. „Ne… Dick," vykoktala nejasně. Zdálo se, že mluvení ji bolí. „Byli jsme v kostele… bylo to strašné. Přišlo to… jako mlha všude kolem. Temná mlha. A oči. Viděla jsem, jaké to mělo oči, plály z těch temnot. Spálily mě…"

„Blouzní," řekla Bonnie. „Nebo má hysterický záchvat, nebo něco takového."

Matt promluvil pomalu a zřetelně. „Vickie, prosím tě řekni nám jenom jednu věc. Kde je Elena? Co se jí stalo?"

„Já *nevím*." Vickie zvedla uslzenou tvář k obloze. „Byli jsme s Dickem… sami. Byli jsme… a pak to bylo všude kolem nás. Nemohla jsem utíkat. Elena řekla, že se hrobka otevřela. Možná to přišlo odtamtud, bylo to příšerné…"

„Byli na hřbitově ve zřícenině kostela," pochopila Meredith. „A Elena byla s nimi. A podívejte se na tohle." Pod palubním světlem teď viděli hluboké čerstvé škrábance, které se táhly Vickie po hrdle až ke krajkovému živůtku spodničky.

„Vypadá to jako stopy po zvířeti," řekla Bonnie. „Trochu jako kočičí škrábance."

„To nebyla žádná kočka, co dostalo toho stařík pod mostem," prohlásil Matt. Byl bledý ve tváři a na čelisti se mu rýsovaly pevně zaťaté svaly. Meredith sledovala jeho pohled na silnici a pak zavrtěla hlavou.

„Matte, musíme ji nejdřív zavézt zpátky do města. Prostě *musíme*." oslovila ho. „Poslouchej mě. Mám stejný strach o Elenu jako ty. Ale Vickie potřebuje doktora a my musíme zavolat policii. Nemáme na výběr, musíme zpátky."

Matt ještě hodnou chvíli zíral před sebe na silnici a pak syčivě vydechnul. Prudce přibouchl dveře, nastartoval a otočil vůz. Pohyboval se trhaně.

Celou cestu do města Vickie vzlykala něco o žhnoucích očích.

Elena ucítila, jak se Stefanovy rty dotkly jejích.

A… vše bylo najednou prosté. Všechny otázky zodpovězeny, všechny strachy utišeny, všechny pochyby zahnány. Nyní cítila nejen vášeň, ale i něhu a lásku tak silnou, že se uvnitř chvěla. Intenzita těchto citů by ji děsila, kdyby nebyla s ním – s ním se nedokázala bát ničeho.

Konečně došla domů.

Sem přece patří a konečně to místo našla. U Stefana má domov.

Jemně se odtáhla a cítila, jak se třese.

„Ach Eleno," šeptal proti jejím rtům. „Nemůžeme…"

„Už se stalo," zašeptala a přitáhla si ho opět k sobě.

Bylo to téměř jako by mohla slyšet jeho myšlenky a cítit jeho pocity. Rozkoš a touha jiskřily mezi nimi, spojovaly je, vábily blíž. A Elena v jeho nitru také vycítila pramen ještě hlubších emocí. Chtěl ji takto držet navždy, chránit ji ode všeho zlého. Toužil ji ochránit před každým zlem, které jí hrozilo. Chtěl sdílet svůj život s jejím.

Cítila jemný tlak jeho rtů na svých a stěží dokázala snést ten sladký pocit. *Ano*, pomyslela si. Pocity ji zaplavovaly jako vlny na klidném rybníce. Topila se v nich, v té radosti, kterou vnímala u Stefana i ve vlnách vlastní rozkoše, kterou mu odpovídala. Stefanova láska ji zalévala, prozařovala a prosvěcovala každé tmavé zákoutí její duše jako slunce. Třásla se rozkoší, láskou a touhou.

Pomalu se odtáhl, jako by se od ní nedokázal oddělit, a pohlédli jeden na druhého se zvědavou radostí.

Nemluvili. Nebylo třeba slov. Pohladil ji po vlasech dotykem tak lehkým, že ho sotva pocítila, jako by se bál, že se mu rozpadne v rukou. A již věděla, že to nebyla nenávist, co ho přimělo se jí tak dlouho vyhýbat. Ne, vůbec to nebyla nenávist.

Elena neměla potuchy, jaká doba uplynula, než pak potichu sešli po schodech penzionu. Kdykoli jindy by byla nadšená ze Stefanova elegantního černého auta, ale teď to sotva vnímala. Když jeli opuštěnými ulicemi, držel ji za ruku.

První, čeho si Elena všimla, když přijeli k jejich domu, byla svítící světla.

„To je policie," řekla, když s obtížemi našla hlas. Bylo zvláštní promluvit po tak dlouhé době ticha. „Na příjezdové cestě stojí Robertovo auto a támhle je Mattovo," všimla si. Pohlédla na Stefana a mír, kterého byla plná, se náhle zdál křehký.

„Zajímalo by mě, co se tady stalo. Tyler jim asi neřekl…?"

„Ani Tyler by nebyl tak hloupý," odpověděl Stefan.

Zaparkovali za jedním z policejních aut a Elena neochotně vyprostila svou ruku z jeho. Přála si celým srdcem, aby prostě mohli se Stefanem zůstat sami, aby již nikdy nemuseli čelit světu.

Ale nebylo vyhnutí. Vyšli po cestičce k otevřeným dveřím. Uvnitř plála všechna světla.

Když vešli, měla Elena dojem, že se k ní obrátily tucty tváří. Náhle si uvědomila, jak musí vypadat, když tu stojí ve dveřích v černém sametovém plášti se Stefanem po boku. Pak teta Judith vykřikla a objala ji, třásla s ní a objímala ji, všechno najednou.

„Eleno! Díkybohu, že se ti nic nestalo! Ale kdes byla? A proč jsi nezavolala? Uvědomuješ si, co jsme kvůli tobě vytrpěli?"

Elena se zmateně rozhlížela po pokoji. Nerozuměla vůbec ničemu.

„Hlavně jsme rádi, že jsi zpátky," řekl Robert.

„Byla jsem v penzionu se Stefanem," řekla pomalu. „Teto Judith, to je Stefan Salvatore, má tam pronajatý pokoj a přivezl mě domů."

„Děkuji ti," řekla teta Judith Stefanovi přes Elenino rameno. Pak se odtáhla, aby pohlédla na Elenu a řekla: „Ale tvoje vlasy, a šaty – co se ti stalo?"

„Ty to nevíš? Tak on vám to Tyler neřekl. Ale proč tu teda je policie?" Elena se instinktivně uchýlila ke

Stefanovi a ucítila, jak i on přistoupil k ní, aby ji chránil.

„Jsou tady, protože Vickie Bennettovou dnes v noci někdo přepadnul na hřbitově," řekl Matt. Stáli s Bonnie a s Meredith za tetou Judith a Robertem s pocitem úlevy ve tváři, poněkud nesví a velmi unavení. „Našli jsme ji zhruba před dvěma nebo třemi hodinami a od té doby jsme tě hledali."

„Přepadená?" ohromeně vydechla Elena. „Ale kdo ji přepadl?"

„To nikdo neví," odpověděla Meredith.

„No, možná to není nic tak vážného," řekl Robert uklidňujícím hlasem. „Doktor říká, že byla hrozně vyděšená a že pila. Celá ta věc se mohla odehrát jen v její představivosti."

„Ty škrábance nebyly vymyšlené," upozornil Matt zdvořile a tvrdohlavě.

„Jaké škrábance? O čem to tu mluvíte?" dožadovala se Elena vysvětlení a hleděla z jednoho na druhého.

„Já ti to povím," ujala se slova Meredith a stručně jí převyprávěla, jak našli Vickie. „Pořád opakovala, že neví, kde jsi a že byli s Dickem sami, když se to stalo. A když jsme ji dovezli zpátky sem, doktor prohlásil, že nenašel nic průkazného. Nebyla skutečně zraněná s výjimkou těch škrábanců a ty mohla způsobit kočka."

„Žádné jiné stopy na ní nenašel!?" zeptal se Stefan ostře. Promluvil poprvé od chvíle, kdy vešli do domu a Elena na něj pohlédla, překvapená jeho tónem.

„Ne," odpověděla Meredith. „Samozřejmě, že kočka z ní nemohla strhat oblečení – ale to mohl udělat Dick. Jo, a někdo ji kousnul do jazyka."

„Cože?" divila se Elena.

„A hodně ošklivě, muselo to hodně krvácet a ještě teď ji bolí mluvit.“

Stefan vedle Eleny strnul. „A jak ona sama vysvětluje, co se stalo?“

„Byla hysterická,“ odpověděl Matt. „Skutečný hysterický záchvat; nedávalo to žádný smysl. Blábolila něco o očích a temné mlze a že nebyla schopná utéct – právě proto si doktor myslí, že to byl nějaký druh halucinace. Ale z toho, co jsme schopní se domyslet, byli někdy kolem půlnoci s Dickem ve zříceném kostele u hřbitova a něco tam vlezlo a napadlo ji.“

Bonnie dodala: „Na Dicka to nezaútočilo, takže to vykazuje alespoň nějaký vkus. Policie ho našla v mdlobách na podlaze kostela a nepamatuje si vůbec nic.“

Ale Elena sotva slyšela poslední slova. Se Stefanem bylo něco strašně v nepořádku. Nedokázala říct, jak to ví, ale prostě to věděla. Když Matt domluvil, celý ztuhnul a nyní, ačkoli se ani nepohnul, měla pocit, jako by mezi nimi ležela nesmírná vzdálenost, jako by se nacházeli na opačných stranách pukající a praskající ledové kry.

Po chvíli řekl velice ovládaným hlasem, který slyšela, když předtím byli v jeho pokoji. „V kostele, Matte?“

„Ano, v tom zříceném kostele,“ potvrdil Matt.

„A jsi si jistý, že byla půlnoc?“

„Nedokázala to říct přesně, ale muselo to být kolem půlnoci. Našli jsme ji nedlouho po půlnoci. Proč?“

Stefan neodpověděl. Elena cítila, jak se propast mezi nimi prohlubuje. „Stefane,“ zašeptala. A pak řekla nahlas zoufale: „Stefane, o co jde?“

Zavrtěl hlavou. Nevytěsňuj mě zas, úpěnlivě prosila v myšlenkách, ale ani na ni nepohlédnul. „Přežije to?“ zeptal se příkře.

„Doktor říká, že jí nic vážného není,“ odpověděl Matt. „Nikoho ani nenapadlo, že by mohla umřít.“

Stefan stroze přikývnul; pak se obrátil k Eleně. „Musím už jít,“ řekl. „Teď už jsi v bezpečí.“

Když se otočil k odchodu, chytila ho za ruku: „Samozřejmě, že jsem v bezpečí,“ potvrdila. „Díky tobě.“

„Ano,“ odvětil. Ale v jeho očích nerozpoznala žádnou reakci. Byly bez výrazu a uzavřené.

„Zavolej mi zítra,“ stiskem ruky se pokusila navzdory všem přihlížejícím očím vyjádřit své city. Silou vůle se ho nutila pochopit.

Bez výrazu pohlédl na jejich ruce a pak k ní pomalu vzhlédnul. A pak konečně opětoval stisk jejích prstů. „Ano, Eleno,“ zašeptal a jeho oči se ponořily do jejích. A v příštím okamžiku byl pryč.

Zhluboka se nadechla a otočila se k zaplněnému pokoji. Teta Judith stále postávala u ní a hleděla na to, co bylo pod pláštěm vidět z Eleniných roztrhaných šatů.

„Eleno,“ oslovila ji opět. „Tak co se stalo?“ A očima zaletěla ke dveřím, kterými právě odešel Stefan.

Poněkud hysterický smích se jí vydral z hrdla. „To neudělal Stefan, Stefan mě zachránil,“ prohlásila. Cítila, jak jí ztvrdly rysy a pohlédla na policistu za tetou Judith. „To Tyler, Tyler Smallwood…“

9.

Ona není reinkarnací Katherine.

Stefan jel svým autem zpět k penzionu, kolem se rozléval levandulový pokojný mír jako vždy těsně před úsvitem. Přemýšlel o ní.

To jí také řekl a je to pravda, ale teprve nyní si uvědomil, jak dlouho se k tomuto závěru propracovával. Už týdny vnímal každé Elenino nadechnutí i pohyb a všimnul si každého rozdílu mezi oběma ženami.

Vlasy měla o nějaký ten odstín světlejší než Katherine a řasy i obočí naopak tmavší. Katherine je měla téměř stříbrné. A byla o kousek větší než Katherine. Také se pohybovala svobodněji, dívky jejího věku nakládaly se svým tělem s větší volností.

Dokonce ani její oči, ty oči, které ho onen první den přikovaly na místě šokem z poznání, nebyly stejné. Katherine je měla obvykle rozšířené dětským údivem, nebo sklopené, jak se slušelo na dívku v pozdním patnáctém století. Ale Elena byla zvyklá se podívat zpříma a hledět na vás, aniž by uhnula pohledem. A občas se jí oči zúžily odhodláním nebo výzvou tak, jak to Katherine nikdy neuměla.

Podobaly se půvabem, krásou i tím, jak dokonale dokázaly fascinovat muže. Ale zatímco Katherine připomínala bílé koťátko, Elena byla sněhobílou tygřicí.

Když projížděl kolem javorových stromů, zarazila ho náhle vzpomínka, kterou v něm vyvolaly. Nesmí o

tom přemýšlet, nesmí dovolit… ale obrazy se před ním již odvíjely. Bylo to, jako by časopis spadl a rozevřel se na dané stránce a jemu nezbylo, než bezmocně přihlížet, zatímco se ten příběh znovu přehrával v jeho mysli.

Bílá, Katherine ten den byla oblečená do bílé. Do nových bílých šatů z benátského hedvábí s prostřiženými rukávy, které odhalovaly bílou bavlněnou košilku pod nimi. Měla zlatý náhrdelník s perlami a v uších jemné perlové náušnice.

Měla takovou radost z těch šatů, které otec objednal speciálně pro ni. Zatočila se před Stefanem a pozvedla je jednou malou ručkou sukni sahající až k zemi, aby ukázala i brokátovou spodničku pod nimi…

„Vidíš, jsou tam dokonce vyšité moje iniciály. Papa to nechal udělat. *Mein lieber Papa…*“ hlas se jí vytratil, přestala se otáčet a jedna ručka jí pomalu spočinula na boku. „Ale co se děje, Stefane? Neusmíváš se.“

Nedokázal se o to ani pokusit. Když ji tak viděl, celou v bílé a zlaté jako nějaké nadpřirozené zjevení, působilo mu to téměř fyzickou bolest. Jestli ji ztratí, neví, jak bude žít dál.

Jeho prsty křečovitě sevřely chladný tepaný kov. „Katherine, jak se mohu usmívat, jak mohu být šťastný, když…“

„Když?“

„Když vidím, jak se díváš na Damona.“ Tak, už to vyslovil. Pak bolestně pokračoval: „Než se vrátil domů, byli jsme každý den spolu. Mého i tvého otce to těšilo a hovořili o plánech na manželství. Ale nyní se dny zkracují, léto je téměř pryč – a ty trávíš s Damonem stejně tolik času jako dřív se mnou. Jediný důvod, proč mu otec dovoluje zde zůstat je, že jsi o to

požádala. Ale proč jsi to udělala, Katherine? Myslel jsem, že ti na mně záleží.“

V jejích modrých očích se zračil strach. „Ale mně na tobě záleží, Stefane! Ty přece víš, že ano!“

„Tak proč se u otce přimlouváš za Damona? Kdyby nebylo tebe, vyhodil by ho na ulici…“

„Což by *tebe* určitě potěšilo, mladší bratříčku.“ Hlas ode dveří zněl uhlazeně a arogantně, ale když se Stefan ohlédnul, všiml se, že Damonovi doutnají oči hněvem.

„Ale ne, to není pravda,“ ozvala se Katherine. „Stefan by ti nikdy nepřál nic zlého.“

Damonovi zacukalo ve rtu, věnoval Stefanovi jízlivý pohled a postavil se Katherine po boku. „Možná, že ne,“ odpověděl jí o něco jemnějším hlasem. „Ale můj bratr má pravdu alespoň v jedné věci. Dny se zkracují a tvůj otec brzy odjede z Florencie. A vezme tě s sebou – pokud nebudeš mít důvod zůstat.“

Pokud nebudeš mít manžela, se kterým bys zůstala. Ta slova zůstala nevyslovena, ale všichni je slyšeli. Baron svou dceru příliš miloval, než aby ji nutil se vdát proti její vůli. Nakonec to bude Katherinino rozhodnutí. Katherinina volba.

Nyní, když toto téma konečně přišlo na přetřes, Stefan nedokázal mlčet. „Katherine ví, že bude muset svého otce brzy opustit…,“ začal se vychloubat svými tajnými vědomostmi, ale bratr ho přerušil.

„Ale ano, než otec pojme podezření,“ prohlásil Damon ležérně. „I ti nejslepěji milující otcové musejí začít pochybovat, když se jejich dcera objevuje jen v noci.“

Vztek a bolest zavalily Stefana jako vlna. Takže je to pravda; Damon to ví. Katherine to tajemství jeho bratrovi prozradila.

„Proč jsi mu to říkala, Katherine? Proč? Co na něm vidíš, na muži, který se nestará o nic jiného, než o vlastní potěšení? Jak tě může učinit šťastnou, když myslí jen na sebe?“

„A jak tě může učinit šťastnou tento *chlapec*, když ani ještě neví nic o světě?“ vložil se do toho Damon, v hlase ostré pohrdání. „Jak tě ochrání, když se ještě nikdy nemusel vypořádat s realitou? Strávil život mezi knihami a uměním; tak ať si mezi nimi zůstane.“

Katherine bolestně vrtěla hlavou a lapisové oči se jí zamžily slzami.

„Ani jeden z vás tomu nerozumí,“ řekla. „Myslíte si, že se můžu vdát a usadit jako kterákoli jiná dáma z Florencie. Ale já nemohu být jako ostatní dámy. Jak bych mohla mít dům a služebnictvo, které by sledovalo každý můj pohyb? Jak bych mohla žít na jednom místě, kde by si lidé všimli, že se mě léta netknou? Já nikdy nepovedu normální život.“

Zhluboka se nadechla a pohlédla na jednoho po druhém. „Ten, kdo se rozhodne se stát mým mužem, se musí vzdát života ve slunečním svitu,“ zašeptala. „Musí si volit život ve svitu měsíce a v hodinách temnoty.“

„Pak si *ty* musíš zvolit někoho, kdo se nebojí stínů,“ prohlásil Damon a Stefana překvapila naléhavost v jeho hlase. Nikdy ještě neslyšel Damona hovořit tak vážně a bez přetvářky. „Katherine, pohlédni na mého bratra; copak se bude schopen vzdát slunce? Je příliš připoután k obyčejným věcem: ke svým přátelům, k rodině, k povinnostem vůči Florencii. Temnota by ho zničila.“

„Lháři!“ zvolal Stefan. Teď zuřil. „Jsem stejně silný jako ty, *bratře*, a nebojím se ničeho pod sluncem ani ve stínech. A Katherine miluji víc než přátele nebo rodinu…“

„… nebo svou povinnost? Miluješ ji dost na to, aby ses vzdal i těchto závazků?“

„Ano,“ prohlásil Stefan vzdorně. „Dost, abych se vzdal úplně všeho.“

Damon se usmál jedním z těch svých znepokojivých úsměvů. Pak se obrátil ke Katherine. „Zdá se,“ pronesl, „že volba je jen na tobě. Máš dva nápadníky; chceš jednoho z nás, nebo žádného?“

Katherine zvolna sklonila svou zlatou hlavu. Pak pozvedla modré oči a pohlédla na ně.

„Nechte mi do neděle čas na rozmyšlenou. A mezitím na mě nenaléhejte otázkami.“

Stefan váhavě přikývnul. Damon se otázal: „A v neděli?“

„V neděli večer za soumraku si zvolím.“

Soumrak… fialkově hluboká temnota soumraku…

Sametové odstíny kolem Stefana vybledly a on přišel k sobě. Nebyl to soumrak, ale úsvit. Ztracený v myšlenkách dojel až k okraji lesa.

Na severozápadě viděl Wickery Bridge a hřbitov. Nová vzpomínka mu zrychlila puls.

Řekl Damonovi, že je ochoten se pro Katherine zříci všeho. A přesně to také udělal. Vzdal se nároku na život pod sluncem a stal se kvůli ní tvorem temnot. Lovec odsouzený k tomu, aby byl navěky sám loven. Zloděj, který musí krást život, aby naplnil své vlastní žíly.

A možná i vrah.

Ne, řekli, že ta dívka Vickie nezemře. Ale jeho další oběť by mohla. Nejhorší na jeho posledním útoku bylo, že si z něj nic nepamatoval. Pamatoval si slabost, všepohlcující potřebu a to, jak proklopýtal vchodem kostela, ale potom nic. Probral se až venku a Elenin křik mu zněl v uších – a rozeběhl se za ní, aniž by věnoval jedinou myšlenku tomu, co se asi stalo.

Elena… na okamžik pocítil nával čiré radosti a úžasu a zapomněl na všechno ostatní. Elena, hřejivá jako sluneční paprsky, jemná jako letní ráno, ale s ocelovým jádrem, které nelze zlomit. Je jako oheň plápolající v ledu, jako ostří stříbrné dýky.

Ale má vůbec právo ji milovat? Nejhlubší city, které k ní chová, ji vystavují nebezpečí. Co když se ho příště zmocní potřeba ve chvíli, kdy Elena bude nejbližší živoucí člověk, nejbližší nádoba plná vroucí životodárné krve?

Raději bych umřel, než bych jí ublížil, pomyslel si a učinil z toho osobní přísahu. Než bych se zajímal o její žíly, to raději umřu žízní. A přísahám, že se nikdy nedozví mé tajemství. Nikdy se kvůli mně nebude muset vzdát života pod sluncem.

Mezitím se rozednívalo. Než ale odjel od hřbitova, vyslal jednu pátravou myšlenku, vyslal ji veškerou silou své bolesti a hledal nějakou jinou Sílu, která by se v blízkosti mohla nacházet. Hledal nějaké jiné řešení toho, co se stalo v kostele.

Ale nenalezl nic, ani náznak odpovědi. Hřbitov tonul ve výsměšném tichu.

Když se Elena probudila, do oken se jí opíraly sluneční paprsky. Najednou měla pocit, jako by se právě zotavila z dlouhého záchvatu chřipky, jako by bylo

ráno Štědrého dne. Posadila se a měla hlavu plnou myšlenek.

Au. Všechno ji bolelo. Ale ona a Stefan – tím se všechno dalo do pořádku. Ten ožralej flákač Tyler… ale na Tylerovi už nezáleželo. Nezáleželo na ničem, kromě toho, že Stefan ji miluje.

Sešla dolů ještě v noční košili a podle úhlu, pod jakým se světlo opíralo do oken, usoudila, že musela spát hodně dlouho. Teta Judith a Margaret byly v obývacím pokoji.

„Dobré ráno, teto Judith.“ Věnovala překvapené tetě dlouhé pevné objetí. „A dobré ránko, puclíčku.“ Zvedla Margaret a obtancovala s ní pokoj. „A – ach! Dobré ráno, Roberte.“ Poněkud se zastyděla za své bujaré chování a nedostatek vhodného oblečení, postavila Margaret a pospíchala do kuchyně.

Teta Judith vešla za ní. Ačkoli měla pod očima tmavé kruhy, usmívala se. „Zdá se, že dneska ráno máš výbornou náladu.“

„To mám.“ Elena jí uštědřila další objetí, na omluvu za ty kruhy pod očima.

„Víš, musíme zajít za šerifem a promluvit si s ním o Tylerovi.“

„Ano.“ Elena vytáhla z ledničky džus a nalila si sklenici. „Ale mohla bych se nejdřív zastavit u Vickie? Musí být hrozně rozrušená, zvlášť když se zdá, že jí nikdo nevěří.“

„A ty jí věříš, Eleno?“

„Ano,“ odpověděla pomalu. „Já jí věřím. A teto Judith,“ dodala a rozhodla se, „mně se totiž taky v tom kostele něco přihodilo. Myslela jsem…“

„Eleno! Přišly za tebou Bonnie a Meredith,“ ozval se z haly Robertův hlas.

Okamžik důvěrnosti odezněl. „Aha… tak je za mnou pošli," zavolala Elena a zhluboka se napila džusu. „Řeknu ti o tom později," slíbila tetě Judith, zatímco se ke kuchyni blížily kroky děvčat.

Bonnie a Meredith se nezvykle formálně zastavily ve dveřích. I sama Elena měla rozpačitý pocit a než promluvila, počkala, až teta odejde.

Odkašlala si a hleděla na ošoupaný vzorek linolea. Když střelila letmým pohledem po děvčatech, zjistila, že zkoumají to samé místo na podlaze.

Nahlas se rozřehtala a obě vzhlédly.

„Jsem tak šťastná, že ani nedokážu být v rozpacích," řekla Elena a roztáhla paže, aby je objala. „Vím, že bych se měla omluvit za to, co jsem řekla, a *omlouvám se*, ale nedokážu se nad tím dojímat. Chovala jsem se strašně a zasloužím si popravu, ale nemohly bychom dělat, jako že se to nestalo?"

„*Mělo* by tě mrzet, že jsi takhle utekla," hubovala ji Bonnie, když se všechny tři objaly.

„A ještě k tomu zrovna s Tylerem Smallwoodem," přidala se Meredith.

„No, co se jeho týče, už jsem se poučila," přiznala Elena a na okamžik se zachmuřila. Pak se Bonnie rozesmála.

„A taky jsi dostala velkou kořist úplně sama – Stefana Salvatora! A ten dramatický vstup na scénu. Když jste spolu vešli do dveří, myslela jsem, že mám halucinace. Jak jsi to dokázala?"

„To není moje zásluha. Prostě se tam objevil jako rytíř v jednom z těch starých filmů."

„A bránil tvoji čest," prohlásila Bonnie. „Neznám nic víc vzrušujícího."

„No, mě napadá jedna dvě věci," ozvala se Meredith. „Ale možná se Elena postarala i o ně."

„O tom vám ještě budu vyprávět," odpověděla Elena, pustila je a ustoupila. „Ale zajdete se mnou nejdřív k Vickie? Chtěla bych si s ní promluvit."

„Můžeš si promluvit s *náma*, zatímco se budeš oblíkat a než tam dojdeme, nebo pro mě za mě klidně i během čištění zubů," prohlásila Bonnie rozhodně. „A jestli vynecháš jedinou podrobnost, podrobíme tě španělské inkvizici."

„Vidíš to," upozornila Meredith, „veškeré úsilí pana Tannera se nakonec vyplatilo. Bonnie už ví, že španělská inkvizice není rocková skupina."

Když stoupaly po schodech, Elena se smála z čirého nadšení ze života.

Paní Bennettová vypadala bledá a unavená, ale pozvala je dovnitř. „Vickie odpočívá; doktor řekl, ať zůstane v posteli," vysvětlila s mírně rozechvělým úsměvem. Elena, Bonnie a Meredith se natěsnaly do úzké předsíně.

Paní Bennettová jemně zaklepala u Vickie na dveře. „Vickie, holčičko, přišly za tebou spolužačky. Nebuďte tam dlouho," dodala směrem k nim a otevřela dveře.

„Nebudeme," slíbila Elena. Vešly do příjemného modrobílého pokoje. Vickie ležela na posteli podložená polštáři a prošívanou pokrývku v barvě holubí modři měla přitaženou až k bradě. Její obličej proti ní vypadal bílý jako papír a oči pod těžkými víčky hleděly rovně vpřed.

„Takhle přesně vypadala, když jsme ji našli," zašeptala Bonnie.

Elena přikročila k posteli. „Vickie," oslovila ji jemně. Vickie dál neurčitě zírala, ale Elena měla pocit, že rytmus jejího dechu se malinko změnil. „Vickie,

slyšíš mě? Jsem Elena Gilbertová.“ Nejistě pohlédla na Bonnie a Meredith.

„Vypadá to, že jí dali nějaké uklidňující prášky,“ řekla Meredith.

Ale paní Bennettová se nezmínila o tom, že by dostala léky. Elena se zachmuřeně obrátila zpátky k nereagující dívce.

„Vickie, to jsem já, Elena. Chtěla jsem si s tebou jen promluvit o včerejší noci. Chci, abys věděla, že věřím tvému vyprávění o tom, co se stalo.“ Elena ignorovala ostrý pohled, který jí věnovala Meredith, a pokračovala: „A chtěla bych se tě zeptat…“

„Ne!“ Vickie se z hrdla vydral syrový a pronikavý výkřik. Tělo měla ztuhlé jako vosková figurína vystavená násilnému zacházení. Světle hnědé vlasy se jí rozprostřely po tváři, když zmítala hlavou po polštáři a bušila rukama do vzduchu. „Ne, ne!“ křičela.

„Udělej něco!“ zalapala Bonnie po dechu. „Paní Bennettová! Paní Bennettová!“

Elena a Meredith se pokoušely udržet Vickie na posteli, ale ona s nimi zápasila. Křik neustával. Náhle se objevila Vickiina matka, pomáhala jim ji držet a zaháněla je od postele.

„Co jste to s ní udělaly?“ volala.

Vickie se přitiskla k matce, uklidnila se, ale pak se oči zpod těžkých víček upřely přes její rameno na Elenu.

„Jsi toho součástí, jsi zlá!“ křičela hystericky na Elenu. „Jdi ode mě!“

Elena byla ohromená. „Vickie! Ale já jsem se jen přišla zeptat…“

„Myslím, že byste teď radši měly odejít. Nechte nás o samotě,“ řekla paní Bennettová a ochranitelsky dceru objala. „Copak nevidíte, co to s ní dělá?“

V ohromeném tichu Elena vyšla z pokoje. Bonnie a Meredith šly za ní.

„To musí být lékama," řekla Bonnie, jakmile vyšly z domu. „Je naprosto mimo sebe."

„Všimla sis jejích rukou?" upozornila Elenu Meredith. „Když jsme se ji pokoušely zvládnout, držela jsem ji za ruku. Byla studená jako led."

Elena zmateně zavrtěla hlavou. Nic z toho nedávalo smysl, ale ona si prostě *nenechá* zkazit den. Nenechá. Zoufale pátrala v paměti po něčem, co by vykompenzovalo tento zážitek, co by jí umožnilo podržet si ještě onen pocit štěstí.

„Už vím," řekla. „Penzion."

„Řekla jsem Stefanovi, aby mi dneska zavolal, ale proč bychom se místo toho neprošly až k penzionu? Není to odsud daleko."

„Jenom dvacet minut chůze," opáčila Bonnie. Ale pak se rozzářila. „Aspoň bychom si konečně mohly prohlédnout ten jeho pokoj."

„Vlastně," pokračovala Elena, „jsem si myslela, že byste mohly počkat dole. Stejně bych ho chtěla vidět jenom na pár minut," dodala na svou obranu, když na ni zůstaly koukat. Možná to bylo zvláštní, ale momentálně se nechtěla o Stefana dělit ani se svými kamarádkami. Byl pro ni natolik nový, že ho vnímala skoro jako tajemství.

Když zaklepaly na nablýskané dubové dveře, otevřela jim paní Flowersová. Vypadala jako vrásčitý starý skřítek s překvapivě jasnýma černýma očima.

„Ty musíš být Elena," řekla. „Viděla jsem tě včera jít se Stefanem ven, a když se vrátil, prozradil mi tvoje jméno."

„Vy jste nás viděla?" podivila se Elena. „Já jsem si vás nevšimla."

„Ne, nevšimla," potvrdila paní Flowersová a uchichtla se. „Jsi tak hezké děvče, drahoušku," dodala. „Velmi hezké děvče." Popleskala ji po tváři.

„Ehm, děkuji vám," odpověděla Elena nejistě. Nelíbilo se jí, jakým způsobem na ní spočívají ty ptačí oči. Pohlédla na schodiště za paní Flowersovou. „Je Stefan doma?"

„Musí být, pokud neodletěl ze střechy," odpověděla paní Flowersová a znovu se uchichtla. Elena se zdvořile zasmála.

„My počkáme dole s paní Flowersovou," řekla Meredith a Bonnie obrátila mučednicky oči v sloup. Elena potlačila úsměv, přikývla a vyrazila po schodech.

To je ale podivný starý dům, pomyslela si opět, když vstupovala na schody vedoucí z dalšího pokoje. Hlasy zdola zde byly slyšet jen velmi nezřetelně, a jak stoupala vzhůru, odumřely docela. Zahalilo ji ticho, a když vystoupala až do horního patra, měla pocit, že se nachází v úplně jiném světě.

Plaše zaklepala. „Stefane?"

Zevnitř neslyšela nic, ale najednou se dveře otevřely. Všichni dnes vypadají bledě a unaveně, pomyslela si Elena a pak už byla v jeho objetí.

Křečovitě ji objal pažemi. „Eleno, ach, Eleno…"

Pak odstoupil. Bylo to stejné jako včera večer, cítila, jak se mezi nimi otevírá propast. Všimla si, jak se mu do očí vkrádá onen chladný pohled plný sebekontroly.

„Ne," protestovala, aniž si uvědomila, že mluví nahlas, „už ti to nedovolím." A stáhla jeho ústa ke svým.

Několik úderů srdce se nedočkala odpovědi, pak se zachvěl a ostře ji políbil. Prsty jí zapletl do vlasů a

Elenin vesmír se zúžil jen na něj. Vše kromě Stefana pro ni přestalo existovat, cítila kolem sebe jeho paže, žár jeho rtů na svých.

O pár minut nebo pár století později se rozpojili, oba se chvěli. Ale jejich pohledy zůstaly zaklesnuté a Elena si všimla, že Stefanovy oči jsou příliš rozšířené i na zdejší zšeřelé poměry, okolo temných zorniček byl jen uzounký proužek zelené. Vypadal omámeně a jeho ústa – ta ústa! – byla opuchlá.

„Myslím," řekl a uslyšela, jak se ovládá, „že bychom měli být opatrní, když tohle děláme."

Elena přikývla, sama byla také jako omámená. Ne na veřejnosti, pomyslela si. A ne, když dole čekají Bonnie a Meredith. A ne, když jsou úplně sami, pokud…

„Tak mě jen tak drž," odpověděla.

Jak zvláštní, že po takovém výbuchu vášně se může v jeho náručí cítit tak bezpečně, tak pokojně. „Miluji tě," zašeptala do drsného vlněného svetru.

Ucítila, jak se zachvěl. „Eleno," řekl znovu a znělo to téměř zoufale.

Zvedla hlavu. „Co je na tom špatného? Co by na tom mohlo být špatně, Stefane? Copak ty mě nemiluješ?"

„Já…," bezmocně na ni pohlédnul – a uslyšeli zezdola slabě hlas paní Flowersové, jak volá:

„Chlapče! Chlapče! Stefane!" Znělo to, jakoby tloukla na zábradlí botou.

Stefan si povzdechnul. „Radši bych se měl jít podívat, co chce." S nečitelnou tváří jí vyklouzl.

Elena osaměla. Založila si paže na prsou a otřásla se. Je tu taková zima. Měl by si rozdělat oheň, pomyslela si a bezděky těkala očima po místnosti, až jí

oči spočinuly na mahagonovém stolku, který zkoumala včera večer.

Ta truhlička.

Pohlédla k zavřeným dveřím. Kdyby se vrátil a přistihnul ji… Opravdu by neměla – ale už byla na cestě ke stolku.

Vzpomeň si na Modrovousovu ženu, pomyslela si. Umírala zvědavostí. Ale to už měla dlaň na kovovém víku. Srdce jí hlasitě bušilo, ale otevřela ho.

V zšeřelém světle se nejprve zdálo, že je úplně prázdná a Elena se nervózně zasmála. Co čekala? Milostné dopisy od Caroline? Zakrvácenou dýku?

Pak zahlédla tenký útržek hedvábí, poskládaný úhledně v růžku. Vytáhla ho a promnula mezi prsty. Byla to broskvová stužka, kterou ztratila druhý den školy.

Ach Stefane. V očích ji pálily slzy a v jejím nitru se vzedmula láska až přetékala. Tak dlouho už? Záleží ti na mně už tak dlouho? Ach Stefane, tolik tě miluji…

A nezáleží na tom, jestli mi to dokážeš říct, pomyslela si. Přede dveřmi se ozval nějaký zvuk a ona rychle složila stuhu a vrátila ji do truhličky. Pak se obrátila ke dveřím a potlačovala slzy.

Nezáleží na tom, že to ještě nedokážeš vyslovit. Řeknu to za nás za oba. A jednou se to naučíš.

10.

7. října, okolo 8.00

Milý deníčku,
tohle píšu během hodiny trigonometrie a jenom doufám, že mě při tom paní Halpernová neuvidí.

Včera večer jsem neměla čas psát, i když jsem chtěla. Včerejšek byl bláznivý, zmatený den, stejně jako ten den, kdy se konal maturitní ples. Když tu dnes ráno sedím ve škole, mám skoro pocit, že všechno, co se stalo přes víkend, byl jen sen. To zlé bylo hodně zlé, ale to dobré bylo tak moc moc dobré!

Nevznesu proti Tylerovi obvinění na policii. Ale byl podmínečně vyloučen ze školy i z fotbalového týmu. Stejně tak Dick, za to, že se opil na plese. Nikdo to neřekl, ale myslím, že hodně lidí je přesvědčených, že je zodpovědný za to, co se stalo Vickie. Bonniina sestra viděla včera Tylera na klinice a říkala, že má pod každým okem monokla a obličej plný modřin. Nedokážu si pomoct, mám strach, co se stane, až se s Dickem vrátí do školy. Mají teď ještě o mnoho víc důvodů nenávidět Stefana.

Což mě přivádí ke Stefanovi. Když jsem se dneska ráno probudila, v panice jsem si pomyslela: „Co když to není pravda? Co když se to nestalo, nebo jestli si to rozmyslel?“ A teta Judith si zase dělala starosti, protože jsem u snídaně nedokázala nic sníst. Ale když jsem došla do školy, uviděla jsem ho v chodbě u

kanceláře a jen jsme se na sebe dívali. A to stačilo. Těsně předtím, než se odvrátil, se usmál, tak trošku s úšklebkem – a tomu jsem taky porozuměla. Měl pravdu, neměli bychom se k sobě přiblížit v hale školy, teda pokud se nechcem stát nejnovějším drbem sekretářek.

Rozhodně spolu chodíme. Teď jenom musím najít způsob, jak to říct Jean-Claudeovi, hihi.

Jen nerozumím tomu, proč z toho Stefan nemá takovou radost jako já. Když jsme spolu, dokážu poznat, jak se cítí, a vnímám, jak moc mě chce, jak mu na mně záleží. Je v něm téměř zoufalý hlad, když mě líbá, jako by mi chtěl vytáhnout duši z těla. Jako černá díra, která pořád 7. října, kolem 14.00 Musela jsem si dopřát malou přestávku, protože paní Halpernová mě přistihla. Dokonce začala předčítat, co jsem napsala nahlas, ale pak jí zřejmě téma přišlo příliš žhavé a nechala toho. Rozhodně z toho NEMĚLA RADOST. Ale já jsem příliš šťastná, než aby mi záleželo na takových podružnostech, jako je propadnutí z trigonometrie.

Obědvali jsme se Stefanem spolu – teda vlastně jsme si spolu sedli v rohu hřiště a podělili se o můj oběd. Neobtěžoval se něco si přinést a ukázalo se, že ani já nedokážu nic sníst. Moc jsme se nedotýkali – opravdu ne – ale povídali jsme si a hodně jsme se na sebe dívali. Chtěla jsem se ho dotknout. Víc, než kteréhokoli jiného kluka, s kterým jsem chodila. A vím, že on to taky chce, ale snaží se být zdrženlivý.

A tomu právě nerozumím, proč s tím bojuje, proč se drží zpátky. Včera v *jeho pokoji jsem našla důkaz, že si mě všímal od začátku. Vzpomínáš si, jak jsem ti vyprávěla, že druhý den školy jsme byly s Bonnie a s Meredith na hřbitově? No, a včera ve Stefanově pokoji*

jsem našla tu broskvovou stužku, kterou jsem ten den měla. Vzpomínám si, že jsem ji ztratila, když jsme utíkaly a on ji musel najít a schovat si ji. Neřekla jsem mu, že to vím, protože to evidentně chce udržet v tajnosti, ale ukazuje to, že mu na mně záleží, že?

A ještě někdo z toho NEMÁ RADOST. Caroline. Zřejmě ho tahala každý den do fotokomory na oběd, a když se dneska neukázal, vydala se ho hledat a narazila na nás. Chudák Stefan, úplně na ni zapomněl a byl z toho sám zděšený. Jakmile odešla – a musím říct, že měla nezdravě zelený výraz – tak mi vyprávěl, jak se mu vnutila hned první týden školy. Řekla, že si všimla, že v polední pauze nejí, a ona prý taky ne, protože drží dietu, tak proč by si nenašli nějaký klidný koutek, kde by mohli relaxovat? Nic špatného o ní neřekl (což myslím byla také otázka slušnosti, gentleman takové věci nedělá), ale tvrdil, že mezi nimi k ničemu nedošlo. A myslím, že pro Caroline bylo horší to, že na ni zapomněl, než kdyby po ní házel kameny.

Divím se ale, proč Stefan neobědvá. U hráče fotbalu je to neobvyklé.

A jéje. Právě šel kolem pan Tanner a já jsem sotva stihla zakrýt deníček sešitem. Bonnie se hihňá za svojí učebnicí historie, vidím, jak se jí třesou ramena. A Stefan, který sedí přede mnou, vypadá tak napjatě, jakoby chtěl každým okamžikem vyskočit ze židle. Matt na mě vrhá ty svoje uražené pohledy a Caroline mě probodává pohledem. Já se tvářím hrozně nevinně, píšu a očima hltám pana Tannera vepředu. Takže pokud píšu trochu roztřeseně a nezřetelně, víš proč.

Během celého minulého měsíce jsem nebyla úplně sama sebou. Nebyla jsem schopná jasně uvažovat nebo se soustředit na nic jiného než na Stefana. Tolik jsem

toho zatím zanedbala, až mě to skoro děsí. Mám mít na starost výzdobu na charitativní sbírku a ještě jsem kolem toho neudělala ani ťuk. A teď mi zbývá přesně tři a půl týdne, abych to všechno zorganizovala – a taky chci být se Stefanem.

Nemůžu se vzdát místa ve výboru, všechno by zůstalo na Bonnie a Meredith. A dobře si pamatuju, co řekl Matt, když jsem ho žádala, aby přivedl Stefana na ples: „Chceš, aby se všichni a všechno točilo kolem Eleny Gilbertové.“

To není pravda. Nebo alespoň, pokud to tak bylo dřív, postarám se, aby to už nebyla pravda. Chci – bude to znít sice úplně hloupě, ale chci být na Stefana hodná. Vím, že by nezradil kluky z týmu jen kvůli vlastnímu pohodlí. Chci, aby na mě mohl být hrdý.

Chci, aby mě miloval stejně, jako já miluju jeho.

„Pospěš si!“ zavolala Bonnie od dveří tělocvičny. Vedle ní čekal školník, pan Shelby.

Elena vrhla poslední pohled na vzdálené postavy hráčů a pak neochotně přešla po asfaltu, aby se připojila k Bonnie.

„Jenom jsem chtěla říct Stefanovi, kam jdu,“ vysvětlila. I po týdnu se Stefanem ještě stále cítila nával vzrušení při pouhém vyslovení jeho jména. Každý večer za ní přicházel domů, okolo západu slunce se objevil u dveří s rukama v kapsách a límec bundy vyhrnutý. Obvykle se procházeli soumrakem, nebo seděli na verandě a povídali si. Ačkoli to nevyslovili, Elena věděla, že to je Stefanův způsob, jak se vyhnout tomu, aby spolu byli o samotě v soukromí. Od té plesové noci si na to dával pozor. Chrání moji čest, pomyslela si Elena s úšklebkem a s bodnutím u

srdce, protože hluboko uvnitř věděla, že v tom je něco víc.

„Nedokáže bez tebe být ani jediný večer," prohlásila Bonnie zhurta. „Jestli si s ním půjdeš povídat, tak tam zůstaneš věky a já bych se ráda dostala domů včas na večeři."

„Dobrý den, pane Shelby," pozdravila Elena školníka, který stále trpělivě čekal. K jejímu překvapení přivřel jedno oko a okázale na ni mrknul. „Kde je Meredith?" zeptala se.

„Tady," ozvalo se zezadu a objevila se Meredith s kartónovou krabicí plnou šanonů a zápisníků v náručí. „Mám ty věci z tvojí skřínky."

„To je všechno vaše?" podivil se školník. „Tak jo, děvčata, pak za sebou zabouchněte a zamkněte, rozumíte? Ručíte mi za to, že se nikdo nedostane dovnitř."

Bonnie, která se chystala vejít, se krátce zarazila a řekla opatrně: „A jste si jistý, že není nikdo už uvnitř?"

Elena ji šťouchla mezi lopatky: „Tak pospěš," napodobovala ji nevlídně. „Chci se dostat včas domů k večeři."

„Uvnitř nikdo není," ujistil je pan Shelby a pod knírem mu cukala ústa k úsměvu. „Ale pokud budete něco potřebovat, děvčata, tak volejte – budu poblíž."

Dveře se za nimi zavřely s podivně definitivním zvukem.

„Práce," prohlásila Meredith odevzdaně a položila krabici na podlahu.

Elena přikývla a rozhlédla se po prázdné místnosti. Každý rok Studentská rada na jejich škole pořádala v období Halloweenu charitativní sbírku formou strašidelného domu, kam návštěvníci platí vstupné. Elena byla v přípravném výboru poslední dva roky

spolu s Bonnie a Meredith, ale být jeho předsedkyní bylo něco jiného. Musela činit rozhodnutí, která se dotknou ostatních, nemohla se prostě jen spoléhat na práci z minulých let.

Na strašidelný dům obvykle předělávali sklad dříví, ale vzhledem k rostoucímu znepokojení ve městě bylo rozhodnuto, že tělocvična bude bezpečnější. Pro Elenu to znamenalo překombinovat celý vzhled interiéru, jenže do Halloweenu už zbývaly jenom tři týdny.

„Je to tu vážně dost strašidelné," řekla tiše Meredith. Opravdu je cosi znepokojivého na tom, že jsou ve veliké zavřené místnosti, pomyslela si Elena. Zjistila, že mluví tlumeným hlasem.

„Pojďme to nejdřív změřit," vyzvala je. Přešly místnost a jejich kroky zněly dutou ozvěnou.

„Tak jo," prohlásila Elena, když skončily. „Dáme se do práce." Pokoušela se setřást pocit stísněnosti, říkala si, že je směšné pociťovat neklid v obyčejné školní tělocvičně, když jsou tu s ní Bonnie a Meredith a celý fotbalový tým trénuje necelých 200 metrů odsud. Usadily se na lavicích pro diváky s bloky a tužkami v rukou. Elena a Meredith se radily nad náčrty návrhů z předešlých let a Bonnie okusovala tužku a přemýšlivě se rozhlížela.

„Tak, tohle je tělocvična," vysvětlovala Meredith a črtala do bloku. „A tudy budou přicházet lidi. Krvavou mrtvolu bychom měly mít až na konci… jo, kdo vlastně letos bude dělat krvavou mrtvolu?"

„Myslím, že trenér Lyman. Loni odvedl výborný kus práce a taky pomáhá držet na uzdě kluky z týmu." Elena ukázala na náčrtek. „Dobře, tak tohle rozdělíme a uděláme tu středověkou mučírnu. Z ní vyjdou přímo do kobky živých mrtvých…"

„Myslím, že bychom měli přidat druidy," prohlásila Bonnie.

„Přidat co?" zeptala se Elena a ve chvíli, kdy Bonnie začala volat *druuuidy*, zamávala odmítavě rukou. „Dobře, dobře, už vím – ale proč?"

„Protože oni vynalezli Halloween. Opravdu. Začalo to jako jeden z jejich svátků, kdy dělali ohně a dávali si před obydlí dýně s vyřezanými obličeji, aby zaháněly zlé duchy. Věřili, že to je den, kdy je hranice mezi světem živých a mrtvých nejtenčí. A byli děsiví, Eleno. Přinášeli lidské oběti. Mohli bychom obětovat trenéra Lymana."

„Vlastně to není tak špatný nápad," řekla Meredith. „Krvavá mrtvola by mohla být oběť. Víš, na kamenném oltáři, s dýkou a spoustou krve okolo. A když pak přijdeš úplně nablízko, najednou se posadí."

„A tebe z toho trefí šlak," dodala Elena, ale připustila, že to je opravdu dobrý nápad, opravdu děsivý. Dělalo se jí trochu nevolno, jenom když si to představila. Všechna ta krev… ale ve skutečnosti je to jenom kečup.

Ostatní dívky také ztichly. Z chlapeckých šaten vedle slyšely zvuky tekoucí vody, bouchání dvířek od skříněk a nezřetelné hlasy.

„Trénink skončil," zamumlala Bonnie. „Venku už musí být tma."

„Ano, a náš hrdina se celý umývá," dobírala si ji Meredith a zvedla obočí směrem k Eleně. „Chceš nakouknout?"

„Aaach, jak po tom toužíím," odvětila Elena a myslela to jako vtip jen napůl. Atmosféra v místnosti jaksi nedefinovatelně potemněla. Zrovna v té chvíli si přála opravdu vidět Stefana, prostě být s ním.

„Slyšely jste něco o Vickie Bennettové?“ zeptala se najednou.

„No,“ řekla Bonnie po chvíli. „Slyšela jsem, že jí rodiče shánějí psychiatra.“

„Cvokaře? Proč?“

„No… asi si myslí, že všechny ty věci, co nám povídala, byly halucinace nebo něco takového. A má prý hrozné noční můry.“

„Ach,“ řekla Elena. Zvuky z chlapecké šatny pomalu ustávaly a slyšely bouchnutí vnějších dveří. Halucinace, pomyslela si. Halucinace a noční můry Z nějakého důvodu si náhle vzpomněla na onu noc na hřbitově. Tu noc, kdy je Bonnie zahnala na útěk před něčím, co nebylo vidět.

„Radši bychom se měly vrátit k práci,“ řekla Meredith. Elena se probrala ze zasnění a přikývla.

„Mohly… mohly bychom taky udělat hřbitov,“ řekla Bonnie váhavě, jakoby četla Eleně myšlenky. „Myslím – ve strašidelném domě.“

„*Ne*.“ vyštěkla Elena. „Ne, budeme se prostě držet toho, co máme,“ dodala už klidnějším hlasem a znovu se sklonila nad svým blokem.

Chvíli se neozývalo nic, než škrábání per a šustění papíru.

„Dobře,“ prohlásila Elena nakonec. „Teď už potřebujeme jenom rozměřit jednotlivé přepážky. Někdo bude muset vlézt za lavice pro diváky… co teď?“

Světla v tělocvičně zablikala a ztlumila se na poloviční výkon.

„Ach *ne*,“ vydechla Meredith podrážděně. Světla znovu zablikala, zhasla úplně a potom se opět matně rozsvítila.

„Nedokážu přečíst ani písmenko," rozčilovala se Elena a zírala na kus nečitelného papíru. Vzhlédla k Bonnie a Meredith a viděla jen dva bílé nezřetelné obličeje.

„Něco asi bude s náhradním generátorem," řekla Meredith. „Půjdu pro pana Shelbyho."

„Nemůžeme to prostě dodělat zítra?" navrhla Bonnie žalostně.

„Zítra je sobota," řekla Elena. „A měly jsme to mít hotové do konce týdne."

„Dojdu pro Shelbyho," zopakovala Meredith. „No tak, Bonnie, půjdeš se mnou?"

Elena začala: „Mohly bychom jít všechny…" ale Meredith ji přerušila.

„Pokud půjdeme všechny a nenajdeme ho, nedostaneme se zpátky dovnitř. No tak Bonnie, vždyť jdeme jenom po škole."

„Ale je tam *tma*."

„Tma je všude, vždyť je noc. No *tak*, když budeme dvě, nemůže se nám nic stát." Vlekla neochotnou Bonnie ke dveřím. „Eleno, nepouštěj dovnitř nikoho jiného."

„To mi nemusíš připomínat," řekla Elena, pustila je ven a dívala se, jak mizí v chodbě. Když se začaly rozplývat ve stínech, ustoupila dovnitř a zavřela dveře.

No, to je teda pěknej zmatek, jak říkávala její maminka. Elena přikročila ke krabici, kterou přinesla Meredith, a začala rovnat šanony a bloky zpátky dovnitř. V tomhle osvětlení viděla jenom nezřetelné tvary. Neozývaly se vůbec žádné zvuky kromě jejího vlastního dechu a zvuků, které dělala sama. Byla samotná ve veliké potemnělé místnosti…

Někdo ji pozoruje.

Nevěděla, jak to ví, ale byla si jistá. Někdo je v temné tělocvičně a pozoruje ji. *Oči ve tmě*, jak říkal ten starý muž. A Vickie to říkala také. A teď se ty oči dívají na ni.

Rychle se otočila, aby viděla do místnosti, a upírala zrak do tmy. Ani nedýchala. Měla strach, že když udělá nějaký zvuk, ta věc ji dostane. Ale nic neviděla ani neslyšela.

Lavice pro diváky vypadaly jako matné hrozivé tvary táhnoucí se do nekonečna. Vzdálenější strana místnosti se rozplývala v beztvaré šedé mlze. Tmavá mlha, pomyslela si a cítila, jak má napjaté v těle všechny svaly. Zoufale naslouchala. Panebože, co je zač ten tichý šeptavý zvuk? To musí být jen její představivost… Prosím, ať je to jen představivost.

Náhle se její mysl vyjasnila. Musí se odsud dostat, *hned teď*. Tady jí hrozí skutečné nebezpečí, není to jen fantazie. Něco tu je, něco zlého, něco, co ji chce. A ona je tu sama.

Něco se ve stínech pohnulo.

Výkřik jí zamrznul v hrdle. I svaly jí ztuhly, hrůza ji přimrazila na místě – a také jakási neznámá síla. Bezmocně přihlížela, jak se tvar ve tmě pohnul a zamířil k ní. Vypadalo to, jako by se k ní plížila sama oživlá temnota a nabývala podobu – lidskou podobu, podobu mladého muže.

„Je mi líto, že jsem tě vyděsil.“

Hlas měl příjemný, s jemným přízvukem, který nedokázala zařadit. A vůbec nezněl, jako by mu bylo něco líto.

Úleva ji zasáhla tak náhle a totálně, až to skoro bolelo. Zhroutila se na lavici a konečně vydechla.

Byl to jenom kluk, jeden z bývalých studentů nebo asistent pana Shelbyho. Obyčejný kluk, který se trochu

usmíval, jako kdyby ho pobavilo, že strachy skoro omdlela.

No… možná nebyl tak úplně obyčejný. Byl výjimečně hezký. V matném světle měl bledý obličej, ale dokázala rozlišit jemně črtané dokonalé rysy pod kšticí tmavých vlasů. Ty vysoké lícní kosti musely být sen každého sochaře. A téměř nebyl vidět, protože byl oblečený do černého: jemné černé boty, černé džíny, černý svetr a koženou bundu.

Stále se mírně usmíval. Elenina úleva se změnila ve vztek.

„Jak ses dostal dovnitř?“ dožadovala se vysvětlení. „A co tu děláš? Sem nikdo nesmí.“

„Přišel jsem dveřma,“ odpověděl. Měl měkký kultivovaný hlas, ale pořád v něm ještě slyšela pobavení, což ji poněkud vyvádělo z rovnováhy.

„Všechny dveře jsou zamčené,“ řekla kategoricky a vyčítavě.

Zvedl obočí a usmál se: „Opravdu?“

Elena pocítila nový záchvěv strachu, vzadu na krku jí vstaly chloupky. „Měly by být,“ řekla tím nejchladnějším hlasem, jaký jen svedla.

„Jsi rozzlobená,“ řekl vážně. „Omluvil jsem se, že jsem tě vyděsil.“

„Nebyla jsem vyděšená!“ vyštěkla. Cítila se před ním poněkud pošetile, jako dítě, ze kterého si dělá legraci někdo starší a zkušenější. To ji naštvalo ještě víc. „Jenom jsem se lekla,“ pokračovala. „Což není nic překvapivého, vzhledem k tomu, že se tu takhle plížíš potmě.“

„Potmě se mohou stát zajímavé věci… občas.“ Pořád se na ni usmíval, viděla mu to na očích. Přikročil o krok blíž. Všimla si, že má velmi neobvyklé oči, téměř černé, ale s podivnými světélky. Jako byste se

mohli dívat hloub a hloub, dokud do nich nespadnete, a pak budete padat navěky.

Uvědomila si, že na něj zírá. Proč světla ještě nenaskočila? Chtěla odsud vypadnout. Vydala se pryč tak, aby mezi nimi byla lavice pro diváky, a nacpala poslední šanony do krabice. Na zbytek práce pro dnešní večer zapomene. Jediné, co si teď přála, bylo odejít.

Ale pokračující ticho ji znejisťovalo. Prostě tam jen tak nehybně stál a pozoroval ji. Proč nic neříká?

„Přišels sem někoho hledat?“ Měla vztek sama na sebe, že promluvila první.

Pořád na ni zíral, ty tmavé oči se na ni upíraly způsobem, který jí byl stále nepříjemnější. Polkla.

S očima upřenýma na její rty zamumlal: „Ano, ano.“

„Co?“ Zapomněla, na co se ptala. Tvář i hrdlo jí zčervenaly, přímo plály. Cítila téměř závrať. Kdyby jen na ni přestal *zírat.*…

„Ano, přišel jsem někoho hledat,“ zopakoval potichu. Pak k ní udělal další krok, takže je dělil jen roh lavice.

Elena nemohla dýchat. Stál tak blízko. Dost blízko, aby se mohli dotknout. Ucítila jemnou vůni kolínské smíšenou s vůní kožené bundy. A očima se stále vpíjel do jejích – nedokázala uhnout. Nepodobaly se žádným očím, které zatím viděla, temné jako půlnoc, zornice roztažené jako kočičí. Vyplnily její zorné pole, když se k ní naklonil, skláněl svou hlavu k její. Cítila, jak přivírá oči a zrak se jí rozostřuje. Zaklonila hlavu, rty se jí pootevřely.

Ne! Právě včas uhnula hlavou do strany. Měla pocit, jakoby právě uskočila od hrany propasti. *Co to dělám?* pomyslela si s úlekem. Skoro jsem mu

dovolila, aby mě políbil. Naprostému cizinci, někomu, s kým jsem se seznámila před pár minutami.

Ale to nebylo to nejhorší. Na těch pár minut se přihodilo něco neuvěřitelného. Na těch pár minut zapomněla na Stefana.

Ale nyní jeho tvář vyplnila celou její mysl a touha po něm rozechvívala celé její tělo jako bolest. Chtěla Stefana, chtěla cítit jeho objetí, chtěla být u něj v bezpečí.

Polkla. Nozdry se jí rozšířily rychlým dechem. Pokoušela se promluvit klidně a důstojně.

„Teď půjdu," řekla. „Pokud někoho hledáš, myslím, že bys měl jít hledat někam jinam."

Podivně na ni hleděl, ve tváři výraz, který nedokázala rozluštit. Byla v ní směs podrážděnosti a nevraživého respektu – a ještě něčeho. Něčeho žhavého a prudkého, co ji děsilo ještě jiným způsobem.

Počkal, dokud nesáhla po klice, než odpověděl. Hlas měl tichý, ale vážný, bez nejmenší stopy pobavení. „Možná už jsem ji našel… Eleno."

Když se otočila, neviděla ve tmě vůbec nic.

11.

Elena klopýtala zšeřelou chodbou a pokoušela si představit, co je okolo. Pak se svět náhle rozsvítil a zjistila, že se nachází mezi známými řadami skříněk. Úleva ji zasáhla tak silně, že téměř vykřikla. Nikdy by neuvěřila, že bude tak vděčná jen za to, že *vidí*. Minutu jen tak stála a vděčně se rozhlížela.

„Eleno! Co tu děláš?“

Byly to Meredith a Bonnie, pospíchaly halou směrem k ní.

„*Kde jste proboha byly*?“ zeptala se zprudka.

Meredith se zašklebila. „Nemohly jsme najít Shelbyho. A když jsme ho nakonec našly, spal. To myslím vážně,“ dodala, když se na ni Elena nevěřícně podívala. „Spal. A pak jsme ho pořád nemohly probudit. Teprve když se světla znovu rozsvítila, otevřel oči. Tak jsme vyrazily zpátky za tebou. Ale co děláš zrovna *tady*!“

Elena zaváhala. „Už mě unavilo čekat,“ řekla co nejbezstarostněji. „Stejně si myslím, že jsme pro dnešek udělaly už dost práce.“

„No vidíš,“ ozvala se Bonnie.

Meredith neřekla nic, jenom se na Elenu pronikavě a zkoumavě zadívala. Elena měla pocit, že její tmavé oči vidí do jejího nitra.

Celý víkend a následující týden Elena pracovala na plánech strašidelného domu. Pořád měla málo času se

vidět se Stefanem, což ji rozčilovalo, ale ještě víc ji rozčiloval samotný Stefan. Dokázala vycítit, jakou vášeň k ní pociťuje, ale také cítila, jak s ní bojuje, jak stále odmítá být s ní úplně sám. A v mnoha směrech pro ni zůstával stejným tajemstvím jako na začátku.

Nikdy nemluvil o své rodině nebo životě předtím, než přišel do Fell's Church a jakékoli otázky tímto směrem odsouval. Jednou se ho zeptala, jestli se mu stýská po Itálii, jestli nelituje, že sem přišel. Na okamžik se mu rozjasnily oči, zeleně zářily jako dubové listy odrážející se v hladině potoka. „Jak bych mohl litovat, když jsi tady *ty*!" řekl a políbil ji takovým způsobem, který jí vyhnal veškeré dotazy z hlavy. V tu chvíli Elena pocítila, jaké to je, být naprosto šťastný. Také cítila jeho radost, a když se odtáhla, viděla jeho rozjasněný obličej, jako kdyby z něj zářily sluneční paprsky.

„Ach Eleno," zašeptal.

Když bylo všechno dobré, bylo to přesně takhle. Ale v poslední době ji líbal stále méně často a cítila, jak mezi nimi narůstá vzdálenost.

Ten pátek se s Bonnie a Meredith rozhodly přespat u McCulloughových. Když šly s Meredith do Bonniina domu, obloha byla šedá a hrozila přeháňkami. Na polovinu října bylo nezvykle chladno a stromy lemující tichou ulici už pocítily štípání studeného větru. Javory zářily až rudě, zatímco jinany se zbarvily do pronikavé žluté.

Bonnie je ve dveřích radostně pozdravila: „Všichni jsou pryč! Máme celý dům pro sebe až do zítřka odpoledne, kdy se naši vrátí z Leesburgu." Pozvala je dovnitř a natáhla se po překrmeném pekinézovi, který se pokoušel utéct. „Ne, Jang-ce, zůstaneš tady. Jang-ce, ne, zůstaň! Ne!"

Ale už bylo pozdě. Jang-ce utekl a řítil se dvorkem k jediné bříze, na kterou začal pronikavě štěkat, až se mu faldy tuku na hřbetě třásly.

„Ach jo, co to tam zas má?“ rozčilovala se Bonnie a zakrývala si rukama uši.

„Vypadá to jako havran,“ odpověděla Meredith.

Elena ztuhla. Popošla o pár kroků ke stromu a pohlédla mezi zlatavé listy. A byl tam. Stejný havran, kterého už zahlédla dvakrát. Možná třikrát, pomyslela si, když si vzpomněla na tmavou siluetu, která se vznesla z dubových stromů na hřbitově.

Když na něj pohlédla, pocítila v žaludku záchvěv strachu a dlaně se jí zpotily. Opět na ni zíral těma tmavýma očima, měl skoro lidský pohled. Takové oko… kde už takové oko viděla?

Náhle všechny tři dívky polekaně uskočily, když havran vydal ostrý skřek, zaplácal křídly a vyrazil ze stromu směrem k nim. Na poslední chvíli se místo toho snesl na psíka, který hystericky vyštěkával. Proletěl několik centimetrů od psích zubů a pak se znovu vznesl vzhůru, přeletěl nad domem a zmizel v tmavých ořešácích za ním.

Děvčata ztuhla překvapením. Pak Bonnie a Meredith pohlédly jedna na druhou a setřásly napětí nervózním smíchem.

„Na chvíli jsem myslela, že jde po nás,“ řekla Bonnie, došla si pro rozvztekleného pekinéze a táhla ho, neustále štěkajícího, zpět do domu.

„Já taky,“ souhlasila tiše Elena. Když šla za kamarádkami dovnitř, nepřipojila se k jejich smíchu.

Jakmile si však s Meredith odložily, vklouzl průběh večera do známých kolejí. Těžko si mohla udržet neklidnou náladu, když seděla v Bonniině přeplněném obývacím pokoji u praskajícího ohně s

šálkem horké čokolády v ruce. Za chvíli už probíraly poslední plány na strašidelný dům. Elena se uvolnila.

„Máme to docela pěkně pohromadě," řekla Meredith nakonec. „Jenže jsme strávili příliš mnoho času vymýšlením kostýmů pro ostatní a zapomněli jsme na naše vlastní."

„Můj bude jednoduchý," ozvala se Bonnie. „Budu druidská kněžka, potřebuju jenom věnec z dubových listů a nějaké bílé roucho. Můžeme ho ušít některý večer s Mary."

„Já myslím, že půjdu za čarodějnici," řekla Meredith přemýšlivě. „Budu potřebovat jenom dlouhé černé šaty. A co ty, Eleno?"

Elena se usmála. „No, mělo to být tajemství, ale… teta Judith mě vezme ke švadleně. V jedné z knih, ze kterých jsem dělala svůj referát, jsem našla obrázek renesanční róby a necháme si ušít kopii. Ty šaty jsou z benátského hedvábí, ledově modré a jsou naprosto fantastické."

„Zní to nádherně," řekla Bonnie. „Ale taky draze."

„Použiju na to vlastní peníze z fondu po rodičích. Doufám, že se budou líbit Stefanovi. Bude to pro něj překvapení a… no, prostě doufám, že se mu budou líbit."

„A co bude Stefan? Pomůže nám ve strašidelném domě?" vyptávala se Bonnie zvědavě.

„Já nevím," odpověděla Elena po chvíli. „Zdá se, že z Halloweenu není moc nadšený."

„Je těžké si ho představit zabaleného do roztrhaných prostěradel a opadaného falešnou krví, jako chodí ostatní kluci," souhlasila Meredith. „Vypadá na to… no, moc důstojně."

„Já vím," prohlásila Bonnie. „Vím přesně, co by mohl být, a ani by se nemusel moc převlíkat.

Podívejte, je to cizinec, je trochu bledý a působí takovým skličujícím dojmem… dejte mu smoking a bude z něj dokonalý hrabě Dracula!“

Elena se navzdory své náladě usmála. „Dobře, tak já se ho zeptám,“ řekla.

„Když už mluvíme o Stefanovi,“ ozvala se Meredith a upírala svoje tmavé oči na Elenu. „Jak se to vyvíjí?“

Elena povzdechla a pohlédla do ohně. „Nejsem… si jistá,“ řekla nakonec pomalu. „Někdy je to úplně báječné a jindy…“

Meredith a Bonnie si vyměnily pohled a pak se jí Meredith jemně zeptala: „A jindy co?“

Elena zaváhala a pak došla k rozhodnutí. „Vydržte chvilku,“ řekla, zvedla se a vyběhla schody. Vrátila se dolů s malou modrou sametovou knížečkou.

„Včera večer jsem si některé ty věci zapsala, když jsem nemohla spát,“ řekla. „Je to tam líp, než bych to dokázala říct teď.“ Našla tu správnou stránku, zhluboka se nadechla a začala číst:

„17. října

Milý deníčku,

dnes večer se cítím hrozně. A musím to někomu říct.

Něco mezi mnou a Stefanem je špatně. Je v něm nějaké hrozně smutné místo, kam se nemůžu dostat, a to nás rozděluje. Nevím, co mám dělat. Nedokážu unést pomyšlení na to, že bych ho ztratila. Ale on je z něčeho tak hrozně nešťastný. A pokud mi nevěří natolik, aby mi řekl o co jde, nevidím pro nás pádnou naději.

Včera, když mě držel v náručí, jsem ucítila pod jeho košilí něco hladkého a kulatého, něco na řetízku.

Škádlivě jsem se ho zeptala, jestli je to dárek od Caroline. Ale on jenom ztuhnul a už nepromluvil. Jako by najednou byl tisíce mil daleko, a ty jeho oči… v jeho očích bylo tolik bolesti, že jsem to nemohla vydržet.“

Elena přestala číst a tiše přehlédla poslední řádky v deníčku očima. *Mám pocit, jako by ho někdo v minulosti hrozně ranil a on se přes to ještě nepřenesl. Ale také si myslím, že se zároveň něčeho bojí, nějakého tajemství, které nechce, abych odhalila. Kdybych tak věděla, o co jde, mohla bych mu dokázat, že mi může věřit. Že mi může věřit bez ohledu na to, co se stane, až do konce.*

„Kdybych tak věděla,“ zašeptala.

„Kdybys věděla co?“ zeptala se Meredith a Elena poplašeně vzhlédla.

„Ach… kdybych tak věděla, co se stane,“ řekla rychle a zavřela deníček. „Myslím, že kdybych věděla, že se nakonec rozejdeme, tak bych to už asi chtěla mít radši za sebou. A kdybych věděla, že to nakonec dobře dopadne, nevadilo by mi nic, co se děje teď. Ale prožívat den za dnem v takové nejistotě je prostě příšerné.“

Bonnie se kousla do rtu, pak se posadila zpříma a zajiskřily jí oči. „Můžu ti ukázat, jak se to dá zjistit, Eleno,“ řekla. „Moje babička mě naučila způsob, jak poznat, koho si vezmeš. Říká se tomu němá večeře.“

„Nech mě hádat, je to starý druidský trik,“ škádlila ji Meredith.

„Nevím, jak je to staré,“ odpověděla Bonnie. „Moje babička říká, že se to provozovalo odpradávna. Ale rozhodně to funguje. Moje maminka viděla mého tátu, když to vyzkoušela, a o měsíc později byli svoji. Je to jednoduché, Eleno; a co můžeš ztratit?“

Elena pohlédla z Bonnie na Meredith. „Já nevím," řekla. „Ale podívej, přece opravdu nevěříš…"

Bonnie se narovnala v uražené důstojnosti. „Ty říkáš, že moje máma je lhářka? Ale no tak, Eleno, ničemu neuškodíš, když to zkusíš. Proč ne?"

„Co bych musela udělat?" zeptala se Elena pochybovačně. Cítila se podivně zaujatá, ale zároveň i vyděšená.

„Je to jednoduché. Musíme všechno připravit, než odbije půlnoc…"

Pět minut před půlnocí stála Elena v McCulloughovic obýváku a připadala si směšně. Ze zadního dvorku se ozýval Jang-ceho zběsilý štěkot, ale z domu se neozýval jediný zvuk s výjimkou pomalého tikání pendlovek. Podle Bonniiných instrukcí prostřela na velký tmavý ořechový stůl jeden talíř, jednu sklenici a jednu sadu stříbrných příborů. Za celou dobu nepronesla jediné slovo. Pak zapálila jednu svíci ve svícnu uprostřed stolu a stoupla si za židli, před kterou bylo prostřeno.

Podle Bonnie měla, jakmile začne odbíjet půlnoc, odsunout tu židli a pozvat svého budoucího manžela. V tu chvíli svíce zhasne a ona uvidí na židli ducha svého budoucího muže.

Dříve by ji něco takového zneklidňovalo, nebyla by si jistá, jestli chce vidět *vůbec* nějakého ducha, i kdyby to byl její nastávající. Ale zrovna teď jí celá věc připadala hloupá a neškodná. Když hodiny začaly odbíjet, napřímila se a pevněji uchopila opěradlo židle. Bonnie jí řekla, že je nesmí pustit, dokud celý obřad neskončí.

Ach, to je ale hloupé. Možná nic neřekne… ale když začaly hodiny odbíjet, slyšela se promluvit.

„Vejdi," oslovila nesměle prázdný pokoj a odsunula židli. „Vejdi, vejdi…"

Svíce zhasla.

Elena sebou škubla v náhlé tmě. Cítila vítr, studený průvan, který sfouknul svíčku. Přicházel od francouzských dveří za ní, takže se rychle otočila, jednu ruku stále na opěradle. Přísahala by, že ty dveře byly předtím zavřené.

Něco se ve tmě pohnulo.

Elenou projela hrůza, smetla její sebevědomí i veškerý pocit pobavení. Ach panebože, co jen to udělala, co to na sebe přivolala? Sevřelo se jí srdce, cítila se, jako by ji někdo bez varování poslal doprostřed nejhorší noční můry. Nebyla jen tma, ale i naprosté ticho; nic neslyšela ani neviděla, cítila, jak padá…

„S dovolením," ozval se hlas a ve tmě se rozhořel jasný plamen. Na jeden děsivý okamžik si pomyslela, že to je Tyler, když si vzpomněla na jeho zapalovač ve zřícenině kostela na kopci. Ale jak svíčka na stole ožila, spatřila bledou ruku s dlouhými prsty, která ji držela. Nebylo to Tylerovo vepřově rudé zápěstí. Na chvilku měla dojem, že je Stefanova, a pak zvedla oči k tváři příchozího.

„Ty!" vydechla udiveně. „Co tu děláš?" Pohlédla k francouzským dveřím, které byly skutečně otevřené, viděla skrze ně trávník venku. „To vždycky vcházíš do domů cizích lidí bez pozvání?"

„Ale říkalas, abych šel dál." Ten hlas si pamatovala – tichý, ironický a pobavený. I ten jeho úsměv si pamatovala. „Děkuji ti," dodal a elegantně se usadil na židli, kterou odsunula.

Ucukla rukou z opěradla. „Nezvala jsem *tebe*.“ řekla bezmocně a zmítala se mezi rozhořčením a rozpaky. „Co se tu poflakuješ kolem Bonniina domu?“

Usmál se. Ve světle svíčky jeho černé vlasy zářily skoro jako tekutina, na lidské vlasy byly příliš měkké a jemné. Měl velmi bledou tvář, ale zároveň velmi podmanivou. Očima opět spoutal její pohled.

„Helen, tvá krása je pro mne / jako bárky z Nice z dob dávno minulých / tak něžné na vonných mořích…“

„Myslím, že bys měl raději odejít.“ Nepřála si, aby mluvil dál. Ten hlas s ní dělal zvláštní věci, připadala si tak podivně slabá a žaludek se jí svíral. „Neměl bys tu být. Tak prosím.“ Sáhla po svíci v úmyslu si ji vzít a odejít, přitom bojovala se závratí, která hrozila nad ní zvítězit.

Ale než ji stihla uchopit, udělal něco neobvyklého. Uchopil její vztahující se ruku – ne hrubě, ale jemně, a podržel ji ve svých chladných prstech. Pak jí obrátil dlaň, sklonil svou tmavou hlavu a políbil ji do dlaně.

„To ne…,“ zašeptala šokovaná Elena.

„Pojď se mnou,“ řekl a vzhlédl jí do očí.

„Prosím, ne…,“ zašeptala znovu; svět se kolem ní točil. On se zbláznil; o čem to mluví? Jít s ním kam? Ale cítila takovou závrať, bylo jí na omdlení.

Postavil se a podepřel ji. Opřela se o něj a ucítila jeho chladné prsty na prvním knoflíčku u krku. „Prosím ne…“

„To je v pořádku, uvidíš.“

Oddálil blůzku u jejího hrdla, druhou rukou jí podpíral hlavu.

„*Ne*.“ Náhle se jí vrátila síla a vytrhla se mu, až zakopla o židli. „Řekla jsem ti, abys odešel, a myslela jsem to vážně. Vypadni – a hned!“

Na okamžik mu z očí vyšlehl čirý zběsilý vztek jako černá hrozivá vlna. Pak se jeho pohled zklidnil a zchladnul a on se usmál. Rychlý zářivý úsměv, který okamžitě zmizel.

„Odejdu," odpověděl. „Prozatím."

Zavrtěla hlavou a dívala se, jak mlčky odchází francouzskými dveřmi. Když se za ním zavřely, jen tak stála v tichu domu a snažila se chytit dech.

To ticho… ale nemělo by tu být ticho. Otočila se zmateně k pendlovkám a zjistila, že se zastavily. Ale než je stihla prozkoumat zblízka, uslyšela volání Bonnie a Meredith.

Proběhla halou, v nohách cítila nezvyklou slabost. Zapjala si blůzku. Zadní vchod byl otevřený a venku viděla dvě postavy, jak se sklánějí nad něčím na trávníku.

„Bonnie? Meredith? Co se děje?"

Bonnie vzhlédla, když se k nim Elena připojila. Oči měla plné slz. „Ach Eleno, on je mrtvý."

Zamrazilo ji hrůzou. Zírala na malou hromádku u Bonniiných nohou. Byl to pekinéz, ztuhle ležel na boku a oči měl otevřené. „Ach Bonnie," vydechla.

„Byl už starý," řekla Bonnie, „ale nečekala jsem, že to přijde tak rychle. Ještě před chvilkou štěkal."

„Myslím, že bychom raději měli jít dovnitř," řekla Meredith. Elena se na ni podívala a přikývla. Dnes není noc na to, aby byly venku ve tmě. Ani to nebyla noc na to, zvát něco dovnitř. Teď už to věděla, ačkoli nerozuměla tomu, co se stalo.

Teprve když se vrátily zpátky do obýváku, zjistila, že její deníček chybí.

Stefan zvedl hlavu od sametově hebkého krku laně. Lesy byly plné nočních zvuků, takže si nebyl jistý, co

ho vlastně vyrušilo. Jak se Síla jeho mysli rozptýlila, laň se probrala z tranzu. Cítil, jak se jí zachvívají svaly, jak se pokoušela složit nohy pod sebe.

Tak jdi, pomyslel si. Odsedl si a uvolnil sevření. Otočila se, zdvihla a dala se na úprk. Měl dost. Úzkostlivě si olízal koutky úst a cítil, jak se mu špičáky zatahují a zaoblují. Byl zvýšeně senzitivní jako vždy po dlouhém krmení. Bylo stále těžší poznat, kdy má dost. Neměl už další záchvat závratí od té chvíle u kostela, ale žil ve stálém strachu z toho, že se vrátí.

Žil v jediném konkrétním strachu: že se jednoho dne probere z tranzu, mysl zmatenou, a zjistí, že drží v náručí Elenino ochablé tělo, její štíhlé hrdlo je poznamenáno dvěma rudými rankami a srdce se jí zastavilo navždy.

Na to se musel připravit.

Touha po krvi obnášela množství hrůz i slastí a zůstávala pro něj záhadou dokonce i nyní. Ačkoli ji prožíval každičký den již po několik století, stále jí nerozuměl. Kdyby byl člověk, byl by bezpochyby znechucen myšlenkou na chlemtání výživné horké krve přímo ze živoucího těla. Tedy kdyby mu někdo něco takového popsal slovy.

Ale oné noci nebyla vyslovena žádná slova – oné noci, kdy ho Katherine změnila.

Dokonce i po všech těch letech byla vzpomínka naprosto jasná. Spal, když se objevila v jeho komnatě, pohybovala se zlehka jako vidění nebo nějaký přízrak. A on spal, sám…

Když k němu přišla, měla na sobě jemnou plátěnou halenu.

Bylo to tu noc před určeným dnem, přede dnem, kdy měla ohlásit svou volbu. A přišla k němu.

Bílou ručkou rozhrnula závěsy kolem jeho postele. Stefan se probudil ze spánku a poděšeně se posadil. Když ji uviděl, jak jí zlaté vlasy splývají na ramena a modré oči se ztrácejí ve stínech, překvapením oněměl.

A láskou. Za celý život neviděl nic krásnějšího. Třásl se a pokoušel se promluvit, ale položila mu dva chladné prsty na rty.

„Pšššt," zašeptala a postel poklesla pod její vahou.

Obličej mu zrudnul a srdce bušilo studem a vzrušením. V jeho posteli ještě nikdy nebyla žena. A tohle byla Katherine – Katherine, jejíž krása zjevně pocházela z nebes, Katherine, kterou miloval víc než vlastní duši.

A protože ji miloval, vyvinul veliké úsilí. Když vklouzla pod duchny, tak blízko, že ucítil závan studeného nočního vzduchu, konečně dokázal promluvit.

„Katherine," zašeptal. „My… já můžu počkat. Dokud se nevezmeme v kostele. Řeknu otci, aby to domluvil na příští týden. Ne… nebude to dlouho trvat…"

„Pšššt," zašeptala znovu a opět pocítil chlad na kůži. Nedokázal si pomoci; objal ji pažemi a přitiskl ji k sobě. „To, co teď uděláme, nemá vůbec nic společného s *tím*," řekla a štíhlými prsty mu pohladila hrdlo.

Pochopil. A ucítil záchvěv strachu, který zmizel, když ho prsty nepřestávaly hladit. Přál si to, přál si cokoli, co mu umožní zůstat s Katherine.

„Zase si lehni, má lásko," zašeptala.

Má lásko. Ta slova ho protknula. Ulehl zpět na polštář a zvrátil bradu, aby tak odhalil hrdlo. Strach byl pryč, vystřídalo ho štěstí tak veliké, že měl pocit, že ho roztrhá na kusy.

Ucítil, jak mu její vlasy jemně pohladily hruď, a pokoušel se zklidnit rytmus dýchání. Pocítil její dech na hrdle a pak i její rty. A potom i zuby.

Ucítil bodavou bolest, ale tiše držel a nevydal jediný zvuk. Myslel jen na Katherine, na to, co vše si jí přeje dát. Pak najednou bolest ustala a cítil, jak mu z těla mizí krev. Nebylo to tak hrozné, jak se bál. Měl pocit dávání, pečování.

A pak už to bylo, jako by se jejich mysli začaly prolínat a splývat v jedinou. Cítil, jakou má Katherine radost z krmení, potěšení z pití teplé krve, která jí dávala život. A věděl, že ona vnímá jeho radost z dávání. Ale realita se mu vzdalovala, hranice mezi sny a skutečností se stírala. Nedokázal jasně uvažovat; nedokázal vůbec uvažovat. Dokázal pouze *cítit*, jeho pocity spirálovitě narůstaly a vynášely ho výš a výš, trhal poslední pouta se zemí.

O něco později, aniž by věděl, jak a kdy se to stalo, zjistil, že je v jejím náručí. Kolébala ho jako matka dítě a vedla jeho ústa, aby spočinula na holém místečku těsně nad límečkem její noční haleny. Byla tam malinká ranka, řez temně se rýsující proti bledé pleti. Nepocítil žádný strach ani zaváhání, a když ho povzbudivě pohladila ve vlasech, začal sát.

Stefan si chladně a pečlivě oprášil špínu z kolenou.

Lidský svět spal, ztracený v otupění, ale jeho vlastní smysly byly ostré jako nůž. Měl by být sytý, ale byl opět hladový; ta vzpomínka v něm probudila chutě. Nozdry se mu rozšířily, jak ucítil pižmový pach lišky, a počal znovu lovit.

12.

Elena se zvolna otáčela před velkým zrcadlem v ložnici tety Judith. Margaret seděla v nohách veliké sloupkové postele a vážně kulila modrá kukadla obdivem.

„Přeju si, abych měla taky takové šatičky na Halloween," řekla. „Mně se nejvíc líbíš jako malé bílé koťátko," odpověděla Elena a políbila ji mezi dvě bílá ouška, která Margaret měla na čelence ve vlasech. Pak se obrátila k tetě, která stála u dveří s připravenou jehlou a nití. „Jsou dokonalé," pochválila vřele. „Nemusíme změnit vůbec nic."

Dívka v zrcadle klidně mohla vystoupit z jedné z Eleniných knih o renesanci. Měla holé hrdlo a ramena a těsný živůtek ledově modrých šatů zdůrazňoval její štíhlounký pas. Dlouhé široké rukávy byly prostřižené tak, že jimi vykukovala bílá hedvábná košilka vespod. Široká rozevlátá sukně se letmo dotýkala podlahy kolem ní. Byly to opravdu krásné šaty a bledě modrá barva podtrhovala tmavější modř jejích očí.

Když se Elena odvracela od zrcadla, padl jí zrak na starobylé kyvadlové hodiny nad toaletním stolkem. „Ale ne, je skoro sedm. Stefan tu bude každou chvilku."

„Támhle je jeho auto," upozornila ji teta Judith, když pohlédla z okna. „Sejdu dolů a pustím ho dovnitř."

„To je v pořádku," odpověděla Elena. „Otevřu mu sama. Ahoj a užij si rozdávání dárků k Halloweenu!" A už pospíchala se schodů.

Tak tady jsem, pomyslela si. Když se natáhla po klice, vzpomněla si na ten den, nyní již skoro dva měsíce vzdálený, kdy zastoupila Stefanovi cestu po hodině evropských dějin. Měla stejný pocit očekávání, vzrušení a napětí.

Jen doufám, že tohle dopadne líp, než ten minulý plán, pomyslela si. Minulý týden a půl upínala svoje naděje k tomuto okamžiku, k tomuto večeru. Pokud se se Stefanem nedají dohromady dnes večer, nestane se to už nikdy.

Dveře se otevřely a ona ustoupila se sklopeným zrakem. Cítila se téměř plaše, obávala se, co uvidí ve Stefanově tváři. Ale když uslyšela jeho prudký nádech, rychle vzhlédla – a v srdci pocítila chlad.

Hleděl na ni s údivem, to ano. Ale nebyl to radostný údiv, který viděla v jeho očích oné první noci v jeho pokoji. Tenhle měl blíže k šoku.

„Tobě se to nelíbí," zašeptala, poděšená jeho ostrým pohledem.

Rychle se probral jako vždy. Zamrkal a zavrtěl hlavou. „Ne, ne, jsou krásné. Ty jsi krásná."

Tak proč tu stojíš, jako bys právě viděl ducha? pomyslela si. Proč mě neobejmeš, nepolíbíš – proč?

„Vypadáš dobře," řekla tiše. A byla to pravda. Ve smokingu a pláštěnce, kterou měl pro svou roli, vypadal štíhle a krásně. Byla překvapená, že s rolí souhlasil, ale když mu to navrhla, vypadal spíš pobaveně. Právě teď vypadal elegantně a spokojeně, jako by se v těchto šatech cítil stejně pohodlně jako ve svých džínách.

„Raději bychom měli jít," řekl stejně tiše a vážně.

Elena přikývla a vydala se s ním k autu, ale srdce již neměla jen chladné, ale úplně ledové. Byl jí vzdálenější než dřív a neměla ani ponětí, jak ho přivést zpátky.

Když se rozjeli ke škole, zarachotil jim nad hlavami hrom a Elena vyhlédla z okénka v němém úleku. Mračna nad nimi byla mohutná a černá, ačkoli ještě nezačalo pršet. Vzduch byl nabitý elektřinou a nevlídné kupovité mraky dodávaly obloze hororový přídech. Byla to dokonalá atmosféra pro Halloween, hrozivá a nepřirozená, ale v Eleně budila jen děs. Od oné noci u Bonnie ztratila veškerý zájem o záhady a tajemno.

Její deníček se už neobjevil, ačkoli prohledaly Bonniin dům od půdy po sklep. Stále nemohla uvěřit, že je opravdu pryč, a představa, jak si někdo cizí čte její nejtajnější myšlenky, ji přiváděla k zuřivosti. Protože samozřejmě byl ukraden; jiné vysvětlení neexistovalo. V McCulloughovic domě byly té noci otevřeny víc než jedny dveře; kdokoli mohl prostě vejít dovnitř. Měla chuť *zabít* toho, kdo to udělal.

V mysli se jí vynořila představa oněch tmavých očí. Ten kluk, ten, kterému se téměř oddala v Bonniině domě, ten, který ji přinutil zapomenout na Stefana. Byl to on?

Probrala se, až když dorazili ke škole. Jak procházeli školou, přinutila se k úsměvu. V tělocvičně vládl sotva organizovaný chaos. Za tu hodinu, co byla Elena pryč, se všechno změnilo. Předtím byla místnost plná studentů posledního ročníku – členů Studentské rady, fotbalového týmu nebo Key Clubu – a všichni dokončovali poslední úpravy scény. Nyní byla plná cizinců a většina z nich ani nebyli lidé.

Několik zombie se otočilo, když Elena vešla. Rozšklebené lebky jim prosvítaly shnilým masem na tvářích. Groteskně deformovaný hrbáč kulhal směrem k ní spolu s mrtvolou, která měla sinalou pleť a prázdné oči. Z jiného směru přicházel vlkodlak, vrčící čumák pokrytý krví, spolu s tmavou a dramatickou čarodějnicí.

Elena si s nepříjemným překvapením uvědomila, že nedokáže poznat ani polovinu z těch lidí v kostýmech. A pak už ji obklopili, obdivovali její ledově modré šaty a hlásili jí problémy, které se ještě objevily. Elena je umlčela mávnutím a obrátila se k čarodějnici, jejíž dlouhé tmavé vlasy splývaly po zádech těsně padnoucích černých šatů.

„Tak jak to vypadá, Meredith?“ zeptala se.

„Trenér Lyman je nemocný,“ odvětila Meredith příkře, „takže někdo pozval Tannera, aby ho nahradil.“

„Pana *Tannera*?“ zděsila se Elena.

„Ano, a už dělá potíže. Chudák Bonnie to právě před chvílí schytala. Radši by ses tam měla jít podívat.“

Elena s povzdechem přikývla a pak se vydala po zakroucené stezce strašidelným domem. Když procházela hrozivou mučírnou a děsivým pokojem Šíleného rozparovače, měla dojem, že všechno postavili až *příliš* dobře. Tohle místo je skličující dokonce i za světla.

Pokoj druidů byl blízko východu. Zde postavili kartónový Stonehenge. Ale hezounká malá kněžka, která stála mezi realisticky vypadajícími monolity v bílé róbě a s věncem z dubových listů, vypadala, že brzy propukne v pláč.

„Ale vy *musíte* mít na sobě krev,“ přemlouvala kohosi. „Je to součást scény; jste oběť.“

„Už to, že mám na sobě tyhle hadry, je dost hrozné," odseknul pan Tanner. „Nikdo mi neřekl, že si budu muset všude rozpatlat kečup."

„Ale on nepřijde přímo na *vás*" uklidňovala ho Bonnie. „Bude jen na kostýmu a na oltáři. Jste oběť," opakovala, jakoby ho tím snad mohla přesvědčit.

„Co se toho týče," prohlásil pan Tanner znechuceně, „je přesnost celé téhle scény značně podezřelá. V rozporu s obecným přesvědčením, Stonehenge nepostavili druidové, postavila ho kultura z doby bronzové, která…"

Elena pokročila dopředu. „Pane Tannere, na tom ve skutečnosti nezáleží."

„Ne, vám asi ne," odpověděl. „A proto vy a vaše neurotická kamarádka obě propadáte z historie."

„Tohle nebylo nutné," ozval se hlas za ní a Elena rychle pohlédla přes rameno na Stefana.

„Pan Salvatore," řekl Tanner a vyslovoval to jméno tónem, který jakoby říkal *a teď už mám den zkažený úplně*. „Předpokládám, že nám můžete nabídnout nová slova moudrosti. Nebo hodláte udělat monokl i mě?" Pohledem zkoumal Stefana, který tu stál v neúmyslně elegantní póze, v perfektně střiženém smokingu, a Elena pocítila náhlý šok z poznání.

Tanner vlastně není o mnoho starší než my, pomyslela si. Vypadá starší kvůli ustupujícím vlasům, ale vsadila bych se, že je mu něco přes dvacet. A pak si z nějakého důvodu vzpomněla, jak Tanner vypadal na plese, v levném oblýskaném obleku, který mu nepadl dobře.

Vsadím se, že to v životě nedotáhl ani ke svému vlastnímu maturitnímu plesu, pomyslela si. A poprvé k němu pocítila něco jako účast.

Stefan to možná pocítil také, protože ačkoli pokročil přímo před mužíka a stál mu nyní tváří v tvář, promluvil tichým hlasem. „Ne to nehodlám. Myslím, že se to všechno vymklo ze správné perspektivy. Proč bychom ne…“ Elena neslyšela zbytek, protože dál mluvil tichým uklidňujícím hlasem a zdálo se, že pan Tanner skutečně naslouchá. Pohlédla zpět na skupinku, která se za ní shromáždila: čtyři nebo pět démonů, vlkodlak, gorila a hrbáč.

„Tak jo, všechno je pod kontrolou,“ řekla a oni se rozešli. Stefan se o to postará – ačkoli si nyní nebyla jistá, protože viděla jen temeno jeho hlavy.

Temeno jeho hlavy… Najednou jí před očima probleskla vzpomínka na první den školy. Jak Stefan stál v kanceláři a hovořil se sekretářkou paní Clarkovou a jak podivně se paní Clarková chovala. Byla si docela jistá, když se tak dívala teď na pana Tannera, že má stejný jemně omámený výraz. Elena pocítila pomalý záchvěv znepokojení.

„Tak jo,“ obrátila se na Bonnie, „půjdem se podívat dopředu.“

Prošly přímo skrze pokoj mimozemšťanů a pokoj živých mrtvých, protáhly se mezi přepážkami a vyšly v prvním pokoji, kudy budou přicházet návštěvníci, aby je pozdravil vlkodlak. Vlkodlak si sundal hlavu a povídal si s párem mumií a s egyptskou princeznou.

Elena musela připustit, že Caroline vypadá jako Kleopatra úchvatně, linie bronzového těla jemně prosvítající lehoučkou plátěnou róbou, kterou měla na sobě. Matta, který dělal vlkodlaka, by sotvakdo mohl vinit, kdyby se mu oči začaly stáčet níž od Carolininy tváře.

„Jak to jde tady?“ zeptala se Elena s nucenou lehkostí.

Matt se trochu lekl a obrátil se k nim. Elena ho od plesové noci sotva zahlédla a věděla, že se se Stefanem také odcizili. Kvůli ní. A těžko z toho vinit Matta, i když věděla, jak moc to Stefana zasáhlo.

„Všechno je v pohodě," odpověděl Matt a očividně se necítil ve své kůži.

„Až Stefan skončí s Tylerem, myslím, že ho pošlu sem," řekla Elena. „Pomůže přivábit lidi."

Matt netečně pokrčil jedním ramenem a pak řekl. „Až skončí s Tannerem co?"

Elena na něj překvapeně pohlédla. Přísahala by, že byl ještě před minutou v místnosti druidů a viděl to. Vysvětlila, o co jde.

Venku znovu zahřmělo a Elena zahlédla otevřenými dveřmi zablýsknutí na noční obloze. O pár vteřin později se ozval další hrom, ještě hlasitější.

„Doufám, že nebude pršet," zanaříkala Bonnie.

„Ano," souhlasila Caroline, která stála tiše, zatímco Elena mluvila s Mattem. „byla by taková *škoda*, kdyby nikdo nepřišel."

Elena na ni zostra pohlédla a v jejích úzkých kočičích očích spatřila otevřenou nenávist.

„Caroline," oslovila ji impulzivně, „podívej. Nemůžeme vyhlásit příměří? Nemůžeme zapomenout na všechno, co se stalo, a začít znovu?"

Carolininy oči pod kobrou na čele se rozšířily a pak znovu zúžily. Zkřivila ústa a přistoupila k Eleně blíž.

„Já ti to *nikdy* nezapomenu," řekla, otočila se a odkráčela.

Rozhostilo se ticho, Bonnie a Matt hleděli na podlahu. Elena přikročila ke dveřím, aby pocítila chladivý vzduch na tvářích. Venku viděla pole a rozkývané větve dubů za ním. Opět ji přemohl podivný pocit neblahé předtuchy. Dneska nastala ona noc,

pomyslela si zoufale. Dneska nastala ona noc, kdy se všechno přihodí. Ale co je ono všechno, neměla ani ponětí.

Z přestavěné tělocvičny se ozvalo volání: „Tak jo, všichni jsme připravení vpustit sem lidi z parkoviště. Zhasni světla, Ede!“ Náhle záře pohasla a vzduch zaplnilo sténání a šílený smích, jako když se ladí orchestr. Elena si povzdychla a obrátila se.

„Bonnie, radši se připrav je popohánět skrz,“ upozornila ji tiše. Bonnie přikývla a zmizela ve tmě. Matt si nasadil vlkodlačí hlavu a otáčel se v rytmu nahrávky, která ke změti zvuků přidávala ještě strašidelnou hudbu.

Stefan se vynořil za rohem. Vlasy a oděv mu splývaly s temnotou, jen bílá náprsenka se jasně rýsovala. „S Tannerem je všechno zařízeno,“ prohlásil. „Můžu ještě nějak pomoct?“

„No, mohl bys zůstat tady s Mattem a lákat lidi dovnitř…,“ Eleně se vytratil hlas. Matt se nakláněl nad kazeťákem a dolaďoval hlasitost, ani nevzhlédl. Když pohlédla na Stefana, zjistila, že má tvář napjatou a prázdnou. „Nebo bys mohl jít do chlapecké šatny a vzít si na starost kafe a sváču pro strašidla,“ dodala unaveně.

„Půjdu do šatny,“ řekl. Když se odvrátil, všimla si v jeho kroku drobného zakolísání.

„Stefane? Jsi v pořádku?“

„Je mi fajn,“ odpověděl, když nabyl rovnováhu. „Jsem trochu unavený, to je všechno.“ Dívala se, jak odchází a v hrudi cítila čím dál větší tíhu.

Obrátila se k Mattovi a chtěla mu něco říct, ale v tu chvíli se už dovnitř nahrnuli návštěvníci.

„Šou začala,“ prohlásil a přihrbil se do stínu.

Elena přecházela z místnosti do místnosti a řešila problémy. V minulých letech si tuhle část večera užívala nejvíc, dívala se, jak hrůzné scény ožívají a návštěvníci se s nadšením nechávají děsit, ale tentokrát se jí v myšlenkách usídlil děs a napětí. Dnes nastala ona noc, pomyslela si opět a led v hrudi se ještě o něco rozrostl.

Strašlivý rozparovač – nebo alespoň předpokládala, že ona postava v černém hávu s kapucí má představovat jeho – ji minula a ona si bezděčně pokusila vzpomenout, zda ho viděla na některém Halloweenském večírku. Na tom, jak se postava pohybovala, bylo něco známého.

Bonnie si vyměnila uštvaný úsměv s vysokou štíhlou čarodějnicí, která řídila provoz směrem k pavoučímu pokoji. Několik mladíků z nižších ročníků plácalo do visících pavučin, pokřikovalo a vůbec tropilo nepřístojnosti. Bonnie je popostrčila do pokoje druidů.

Přerušované světlo dodávalo celé scéně snový přídech. Bonnie pocítila zasmušilý triumf, když spatřila pana Tannera nataženého na oltáři, bílý šat mohutně postříkán krví, jak upírá zrak ke stropu.

„Supeeer," zařičel jeden z kluků a přicválal k oltáři. Bonnie stála a zubila se v očekávání toho, jak krvavá oběť povstane a vyděsí kluka k smrti.

Ale pan Tanner se nepohnul, dokonce ani když kluk strčil prst do louže krve u hlavy oběti.

To je divné, pomyslela si Bonnie a pospíchala k oltáři, aby zabránila klukovi zmocnit se obětního nože.

„To nedělej," vyštěkla, takže kluk místo toho natáhl zakrvavenou ruku ke stropu, kde rudě zazářila s každým rozžehnutím světla. Bonnie pocítila náhlý iracionální strach, že pan Tanner čeká, až se nad ním

skloní a teprve pak bafne. Ale on jen nepřestával zírat do stropu.

„Pane Tannere, jste v pořádku? Pane Tannere! Pane Tannere!“

Nedočkala se žádného pohybu ani zvuku. Ty široké oči ani nemrkly. Nedotýkej se ho, ozval se hlásek někde uvnitř její mysli náhle a naléhavě. Nedotýkej se ho, nedotýkej se ho, nedotýkej se ho.

Pod stroboskopickým světlem viděla vlastní ruku, jak se vztáhla dopředu, uchopila pana Tannera za rameno a zatřásla jím, viděla, jak se jeho hlava bezvládně převalila směrem k ní. A pak uviděla jeho hrdlo.

Začala vřískat.

Elena uslyšela výkřiky. Byly pronikavé a neustávaly, nepodobaly se žádným jiným zvukům ve Strašidelném domě. Okamžitě pochopila, že tady nejde o žádnou legraci.

Všechno, co se dělo potom, bylo jako noční můra.

Doběhla do místnosti druidů a uviděla výjev, který však nebyl naaranžován pro oči návštěvníků. Bonnie vřískala a Meredith ji držela za ramena. Tři mladí kluci se pokoušeli dostat pryč závěsem, který zakrýval východ, a dva hlídači u východu zas nakukovali dovnitř a stáli jim v cestě. Pan Tanner ležel na kamenném oltáři, roztažený a jeho tvář…

„Je mrtvej,“ vzlykala Bonnie, výkřiky se konečně převtělily do slov. „Panebože, ta krev je skutečná a on je mrtvej. *Dotkla* jsem se ho, Eleno, a je mrtvej, je opravdu mrtvej…“

Do místnosti se začali sbíhat lidé. Někdo další začal křičet a šířilo se to, pak se všichni snažili dostat ven, tlačili se v panice a naráželi do přepážek.

„Rozsviťte světla!“ zavolala Elena a uslyšela, jak ostatní ten pokyn předávají dál. „Meredith, rychle běž k telefonu a zavolej záchranku a policii… Tak rozsviťte ty světla!“

Když světla naskočila, Elena se rozhlédla, ale neviděla nikoho dospělého, nikoho, kdy by mohl převzít dohled nad situací. Část jejího nitra byla ledově chladná, mysl uháněla jako splašená a snažila se vymyslet, co dělat dál. A druhá část byla prostě ochromená hrůzou. Pan Tanner… nikdy ho neměla ráda, ale to nějak dělalo věci horší.

„Dostaňte odsud všechny děcka, všichni kromě personálu ven,“ zavelela.

„Ne! Zavřete dveře! Nepouštějte ven *nikoho*, dokud nepřijede policie,“ zavolal vlkodlak vedle ní a sundal si masku. Elenu překvapil jeho hlas a uviděla, že to není Matt, ale Tyler Smallwood.

Pustili ho zpět do školy teprve tento týden a tvář měl ještě poznamenanou Stefanovou rukou. Ale v hlase mu zazněl tón autority a Elena si všimla, že hlídači dveře opravdu zavřeli. Slyšela, jak se na druhé straně tělocvičny zabouchly další dveře. Asi tucet lidí se nacpal do místnosti se Stonehenge a jen jeden z nich ve Strašidelném domě pracoval. Zbytek byli lidé, které znala ze školy, ale nikoho z nich dobře. Jeden z nich, oblečený za piráta, oslovil Tylera.

„Ty si myslíš… ty myslíš, že to udělal někdo z nás?“

„Někdo tady to udělal, to je jasné,“ odpověděl Tyler. V hlase měl podivný vzrušený tón, jako kdyby si to téměř užíval. Ukázal na kaluž krve na skále. „Je pořád tekutá, nemůže to být moc dlouho. A podívejte, jakým způsobem má prořízнuté hrdlo. Vrah to musel udělat támhletím,“ ukázal na obětní nůž.

„Pak tu ten vrah může být právě teď," zašeptala dívka v kimonu.

„A není moc těžké uhodnout, kdo to je," prohlásil Tyler. „Někdo, kdo Tannera nenáviděl, kdo se s ním dneska večer pohádal. Viděl jsem to."

Takže to *ty* jsi byl ten vlkodlak v téhle místnosti, pomyslela si Elena omráčeně. Ale cos tu proboha dělal? Nepatříš mezi strašidla.

„Někdo, kdo se dopustil násilí už dřív," pokračoval Tyler a zle se usmál. „Někdo, kdo, pokud víme, je psychopat a přišel do Fell's Church určitě jen proto, aby zabíjel."

„Tylere, o čem to proboha mluvíš?" Elenino omráčení prasklo jako bublina. Zuřivě přistoupila k vysokému ramenatému klukovi. „Ty ses zbláznil!"

Pokynul k ní, aniž se na ni podíval. „To říká jeho přítelkyně – ale možná je malinko předpojatá."

„A možná jsi malinko předpojatý *ty*, Tylere," ozval se hlas zpoza chumlu a Elena zahlédla druhého vlkodlaka, jak si klestí cestu do místnosti. Matt.

„Opravdu? Tak proč nám neřekneš, co víš o Salvatorovi? Odkud pochází? Kde je jeho rodina? Kde přišel ke všem těm penězům?" Tyler se obrátil a oslovil zbytek místnosti. „Kdo o něm *vůbec* něco ví?"

Lidé potřásali hlavami. Elena viděla, jak v jejich tvářích postupně roste nedůvěra. Nedůvěra ve všechno neznámé, všechno odlišné. A Stefan se lišil. Byl to cizinec v jejich středu. A zrovna teď potřebovali obětního beránka.

Dívka v kimonu začala: „Slyšela jsem povídat…"

„A to je taky všechno, co o něm víte – povídačky!" prohlásil Tyler. „Nikdo o něm doopravdy nic *neví*. Ale je tu jedna věc, kterou vím. Ty útoky ve Fell's Church

začaly první týden školy – *a to je týden, kdy sem přijel Stefan Salvatore.*“

Na ta slova se začalo ozývat mumlání a Elenu samu to poznání zaskočilo. Samozřejmě, všechno je to směšné, je to jenom shoda náhod. Ale to, co říká Tyler, je pravda. Útoky začaly, když Stefan přijel.

„A ještě něco vám řeknu,“ zavolal Tyler a pokynul jim, aby byli zticha. „Poslouchejte mě! Řeknu vám ještě něco!“ Počkal, dokud se všechny pohledy neupřely na něj, a pak pronesl pomalu a významně: „Byl na hřbitově tu noc, kdy byla napadena Vickie Bennettová.“

„Samozřejmě, že byl na hřbitově – a upravoval ti fasádu,“ ozval se Matt, ale jeho hlas postrádal obvyklou sílu. Tyler se té poznámky chopil a navázal na ni.

„Ano, a skoro mě zabil. A dneska v noci někdo opravdu zabil – pana Tannera. Nevím, co si myslíte vy, ale já myslím, že to udělal on. On to byl!“

„Ale kde je?“ zakřičel někdo z davu.

Tyler se rozhlédnul. „Pokud to udělal, musí tu pořád někde být,“ zavolal. „Najdeme ho.“

„Stefan nic neudělal! Tylere…,“ zvolala rozčileně Elena, ale hluk davu ji překřičel. Tylerova slova se rychle roznesla. *Najděte ho… najděte ho… najděte ho.* Elena slyšela, jak se ta slova předávají od úst k ústům. A tváře v místnosti druidů nyní vyjadřovaly víc než nedůvěru; Elena v nich nyní rozeznávala i vztek a žízeň po pomstě. Dav se změnil v něco ohavného, něco mimo veškerou kontrolu.

„Tak kde je, Eleno?“ zeptal se Tyler a viděla, jak mu oči triumfálně planou. Opravdu si to užíval.

„*Já nevím.*“ vyštěkla zuřivě a měla chuť ho udeřit.

„Musí tu ještě být! Najděte ho!“ vykřikl kdosi a najednou se zdálo, že se všichni dali do pohybu, ukazovali a tlačili se. Přepážky byly strženy a odloženy stranou.

Eleně se rozbušilo srdce. Tohle už nebyl dav, to byla smečka. Měla strach, co udělají se Stefanem, jestli ho najdou. Ale kdyby ho běžela varovat, zavedla by Tylera přímo k němu.

Zoufale se rozhlédla. Bonnie stále zírala do mrtvé tváře pana Tannera. Tady se pomoci nedočká. Otočila se a očima propátrala dav. Pohledem se setkala s Mattem.

Vypadal zmateně a rozzlobeně, světlé vlasy měl rozčepýřené a tváře rudé a zpocené. Elena vložila veškerou svou sílu do prosebného pohledu.

Prosím, Matte, přála si. Tomuhle přece nemůžeš věřit. Víš, že to není pravda.

Ale jeho oči odpovídaly *já nevím.* Viděla v nich zmatek a znepokojení.

Prosím, volala Elena očima a přála si, aby pochopil, co mu chce sdělit. Ach prosím, Matte, jenom ty ho můžeš zachránit. I když si nejsi jistý, prosím, pokus se důvěřovat… prosím…

Viděla, jak se jeho obličej změnil, zmatek vyprchal a vystřídalo ho odhodlání. Ještě okamžik na ni zíral, oči ponořené do jejích, a pak přikývnul. Potom se otočil a zmizel v drtícím a lovícím davu.

Matt si hbitě proklestil cestu na druhou stranu tělocvičny. U dveří do chlapecké šatny tam stáli nějací prváci; příkře jim přikázal, aby začali odnášet popadané přepážky, a když byla jejich pozornost rozptýlena, otevřel dveře a proklouzl ven.

Rychle se rozhlédnul, protože nechtěl volat. Stefan musel všechen ten rámus z tělocvičny slyšet.

Pravděpodobně už zmizel. Ale pak Matt zahlédnul černě oblečenou postavu na bílé kachlíčkové podlaze.

„Stefane! Co se stalo?“ Na jeden děsivý okamžik si Matt pomyslel, že shlíží na další mrtvé tělo. Ale když pokleknul vedle Stefana, postřehl pohyb.

„Hej, jsi v pořádku? Sedej si pomalu… pomalinku. Jsi v pořádku, Stefane?“

„Ano,“ odpověděl Stefan. Ale nevypadá v pořádku, pomyslel si Matt. Měl mrtvolně bledou tvář a silně rozšířené zornice. Vypadal, že je dezorientovaný a je mu nevolno. „Děkuju ti,“ řekl.

„Za chvíli mi už možná děkovat nebudeš. Stefane, musíš odsud vypadnout. Slyšíš je? Jdou po tobě.“

Stefan se otočil k tělocvičně a naslouchal. Ale na tváři se mu neobjevil ani náznak pochopení. „Kdo po mě jde? A proč?“

„Všichni. To teď není podstatné. Podstatné je, abys odsud vypadnul dřív, než sem přijdou.“ Když Stefan prostě jen dál nechápavě zíral, dodal: „Došlo k dalšímu útoku, tentokrát na Tannera, pana Tannera. Je mrtvý, Stefane. A oni si myslí, žes to udělal ty.“

Konečně viděl, jak se Stefanovi v očích objevuje pochopení. Pochopení a hrůza a jakási rezignovaná porážka, která mu připadala děsivější než všechno, co za tento večer prožil. Uchopil pevně Stefana za rameno.

„Já vím, žes to neudělal,“ řekl a v tu chvíli to byla pravda. „Oni si to taky časem uvědomí, až se nad tím zamyslí. Ale mezitím bys měl radši zmizet.“

„Zmizet… ano,“ odpověděl Stefan. Dezorientovaný výraz se vytratil a v tom, *jak* vyslovil ona slova, byla jen břitká hořkost. „Tak jo… já zmizím.“

„Stefane…“

„Matte.“ Zelené oči temně plály a Matt si uvědomil, že od nich nedokáže odtrhnout pohled. „Je Elena v pořádku? Dobře. Tak se o ni postarej. Prosím.“

„Stefane, o čem to mluvíš? Jsi nevinný, všechno to vyšumí…“

„Prostě se o ni postarej, Matte.“

Matt ustoupil a stále hleděl do těch podmanivých zelených očí. A pak pomalu přikývnul.

„Postarám,“ řekl tiše. A díval se, jak Stefan odchází.

13.

Elena stála v kroužku dospělých a policistů a čekala, až bude moci pryč. Věděla, že Matt stihnul varovat Stefana včas – přečetla mu to ve tváři – ale nedostal se k ní, aby jí mohl všechno říct.

Konečně se pozornost všech zaměřila na mrtvé tělo a ona se mohla odpojit ze skupinky. Zamířila k Mattovi.

„Stefan se dostal v pořádku pryč," řekl a díval se na skupinku kolem těla. „Ale řekl mi, abych se o tebe postaral, a já chci, abys zůstala tady."

„Aby ses o mě postaral?" Znepokojení a podezření jí projelo jako vlna. A pak, téměř šeptem, dodala: „Chápu." Chvíli přemýšlela a pak opatrně promluvila. „Matte, potřebuju si umýt ruce. Bonnie na mě přenesla nějakou krev. Počkej tu, za chvíli se vrátím."

Začal protestovat, ale ona už vyrazila pryč. Když dorazila k dívčím šatnám, zvedla zakrvácené ruce na vysvětlenou a učitel, který tam nyní hlídal, ji pustil dovnitř. Avšak jakmile se dostala do šatny, pokračovala v cestě ke dveřím na protější stěně a do setmělé školy. A odsud ven do tmy.

Zuccone! pomyslel si Stefan, popadl kufr a vysypal jeho obsah. Blázen! Slepý ohavný blázen. Jak jen mohl být tak hloupý?

Najít u nich své místo? Být přijat jako jeden z nich? Musel se zbláznit, když si myslel, že je to možné.

Zvedl jednu z těžkých šedých truhel a mrštil jí přes pokoj, kde narazila do protější zdi a roztříštila okno. Blázen, *blázen*!

Kdo po něm jde? Všichni. Matt to řekl. *„Došlo k dalšímu útoku… a myslí, žes to udělal ty.“*

Protentokrát to vypadalo, že *barbaři*, přízemní žijící lidé, kteří se bojí čehokoli neznámého, mají pravdu. Jak jinak vysvětlit, k čemu došlo? Pocítil slabost, všechno se s ním točilo, vířící zmatek, a pak ho pohltila tma. Když se probral, řekl mu Matt, že další člověk byl napaden. Okraden tentokrát nejen o krev, ale i o život. Jak by se to dalo vysvětlit jinak, než že on, Stefan, je vrah?

Ano, je vrah. Zlý. Tvor zrozený v temnotách, odsouzený tam žít, lovit a skrývat se navždy. Tak proč tedy nezabíjet? Proč nenaplnit svůj osud? Když už ho nemůže změnit, může si ho alespoň užít. Rozpoutá svou temnotu nad tímto městem, které ho nenávidí, které ho loví i v této chvíli.

Ale nejdřív… má žízeň. Jeho žíly plály jako síť žhavých drátů. Musí se nakrmit… brzy… teď.

Penzion byl temný. Elena zaklepala na dveře, ale nedočkala se odpovědi. Nad hlavou jí zaburácel hrom. Stále ještě nepršelo.

Po třetím zaklepání zkusila dveře a ony se otevřely. Dům uvnitř byl tichý a černý jako tér. Dostala se ke schodům po hmatu a vyšla nahoru.

V patře byla stejná tma. Zakopla a pokoušela se najít ložnici se schodištěm do třetího patra. Nahoře se rýsovalo slabé světlo. Zamířila k němu. Cítila se tísněná zdmi, které vypadaly, jako by se nad ní uzavíraly.

Světlo přicházelo zpoza zavřených dveří. Elena na ně zlehka zaklepala. „Stefane," zašeptala a pak zavolala hlasitěji. „Stefane, to jsem já."

Žádná odpověď. Vzala za kliku, otevřela a rozhlédla se. „Stefane…"

Mluvila k prázdné místnosti.

A k naprosto zpřeházené místnosti. Vypadala, jako by jí profičelo tornádo a zanechalo po sobě samou zkázu. Truhly, které předtím poklidně stály v rozích, nyní ležely překocené v groteskních úhlech, s víky dokořán, a jejich obsah byl rozházený všude po podlaze. Všechen Stefanův majetek, všechny ty věci, které tak pečlivě opatroval a kterých si zřejmě cenil, byly rozházené jako odpadky.

Elenou projela hrůza. Zuřivost a násilí zcela zjevně čišelo z této pustošivé scény, téměř ji z toho jímala závrať. Někdo, kdo už má za sebou násilí, řekl Tyler.

Je mi to jedno, pomyslela si, jak se v ní vzmáhal vztek a potlačil strach. Všechno je mi jedno, Stefane, pořád tě chci vidět. Ale kde jsi?

Padací dveře ve stropě byly otevřené a profukoval jimi studený vítr. Ach, pomyslela si Elena a pocítila náhlý záchvěv strachu. Střecha je tak vysoko…

Dřív se nikdy nepokoušela vyšplhat po žebříku na střechu a v dlouhé sukni to šlo těžko. Pomalu se protáhla padacími dveřmi, klekla si na střechu a opatrně se postavila. V rohu uviděla temnou postavu a rozeběhla se k ní.

„Stefane, já jsem musela přijít…," začala, ale slova jí zamrzla na rtech. Právě když se postava otočila, oblohu ozářil blesk. A v tu chvíli najednou ožily všechny neblahé předtuchy a noční můry. Nemělo smysl křičet, nic už nemělo smysl.

Bože, to ne… Její mysl odmítla pochopit, na co se dívá. Ne, ne. Na to se nebude dívat, tomu odmítá věřit…

Ale tomu pohledu se nedokázala vyhnout. I kdyby zavřela oči, každý detail té scény měla vyrytý v paměti. Jakoby to onen blesk navždy vypálil do jejího mozku.

Stefan. Stefan, tak uhlazený a elegantní i v běžném oblečení, ve své kožené bundě s vyhrnutým límcem. Stefan s vlasy tmavými jako ty převalující se černé mraky za ním. Stefan zachycený v tom záblesku světla, napůl otočený k ní, tělo zkroucené v postoji šelmy a s výrazem zvířecí zuřivosti ve tváři.

A s krví ve tváři. Ta pyšná, citlivá, smyslná ústa byla potřísněná krví. Byla příšerně rudá oproti jeho bledé pokožce, oproti ostré bělosti jeho obnažených zubů. V jeho rukách viděla bezvládné tělo holubice, bílé jako ty zuby, se svěšenými křídly. Jiná ležela na zemi u jeho nohou, jako zmačkaný a zahozený kapesník.

„Panebože, to ne," zašeptala Elena. Šeptala to stále dál a dál, ustupovala od něj a sotva si byla vědoma, co vlastně dělá. Její mysl si prostě s tou hrůzou nedokázala poradit, myšlenky jí zběsile uháněly v hrůze, jako myšky, které se pokoušejí uniknout z klece. Tomu nebude věřit, tomu *nevěří*. Po těle cítila nesnesitelné napětí, srdce jí bilo jako splašené, hlava se jí točila.

„Panebože, to *ne*…"

„Eleno!" Hroznější než všechno ostatní bylo zahlédnout *Stefana,* jak na ni hledí z oné zvířecí tváře, vidět, jak se výraz šelmy mění ve výraz šoku a zoufalství.

„Eleno, prosím, ne…"

„Panebože, to *ne*…“ Výkřiky se jí pokusily prodrat z hrdla. Ustupovala stále dál, klopýtala a on učinil krok směrem k ní. „Ne!“

„Eleno, prosím, buď opatrná…“ Ta hrozná věc, ta věc ve Stefanově tváři jde po ní, zelené oči mu plály. Když udělal další krok a vztáhnul ruku, uskočila dozadu. Ta dlouhá ruka se štíhlými prsty, která jí tak jemně hladila vlasy…

„Nedotýkej se mě!“ vykřikla. A pak jen křičela a tiskla se k železnému zábradlí. To železo zde bylo již téměř století a půl a na některých místech bylo téměř prožrané rzí. Elenina zpanikařená váha pro ně byla už příliš, cítila, jak povolilo. Slyšela, jak se skřípění přetíženého kovu a dřeva mísí s jejím vlastním křikem. A najednou za ní nebylo nic, čeho by se mohla zachytit, a ona padala.

V tu chvíli zahlédla vířící purpurové mraky a temnou masu domu vedle sebe. Vypadalo to, že má dost času, aby si je podrobně prohlédla, aby cítila nekonečnou hrůzu, když křičela a padala a padala a padala.

Ale ten hrozný tříštivý náraz nepřišel. Náhle ji objaly něčí paže a podepřely ji v prázdnotách. Slyšela tupé zadunění a paže ji objaly těsněji, jiné tělo přijalo náraz. Pak všechno ztichlo.

Zůstala bez pohybu v tom objetí a pokoušela se zorientovat. Pokusila se uvěřit další neuvěřitelné věci. Spadla z třípatrové budovy, a přesto byla pořád naživu. Stojí tu v zahradě za penzionem, v naprostém tichu mezi hřměním, a na místě, kde mělo být její roztříštěné tělo, leží jen několik listů.

Pomalu zvedla pohled k tomu, kdo ji držel. Stefan. Dnes večer již prožila příliš mnoho strachu, zasáhlo ji

příliš mnoho ran. Už neměla sílu reagovat. Dokázala k němu jen udiveně vzhlížet.

V jeho očích bylo tolik smutku. V těch očích, které předtím plály jako zelený led a nyní byly tmavé a studené, plné čiré beznaděje. Stejný pohled, který viděla onu první noc v jeho pokoji, ale nyní to bylo ještě horší. Protože teď v jeho pohledu viděla sebenenávist smíšenou s žalem a hořké odsouzení. Nedokázala to unést.

„Stefane," zašeptala a cítila, jak smutek zalévá i její duši. Stále viděla stopu červeně na jeho rtech, ale nyní v ní spolu s instinktivní hrůzou vzbudila i záchvěv lítosti. Být tak sám… tak jiný a tak sám…

„Ach Stefane," zašeptala.

V oněch bezútěšných ztracených očích se neobjevil ani náznak reakce. „Pojď," řekl tiše a vedl ji zpět k domu.

Stefan pocítil příval hanby, když přišli do třetího patra a vkročili do chaosu v jeho pokoji. Že to viděla ze všech lidí zrovna Elena bylo nesnesitelné. Ale možná bylo na místě, že viděla, kdo skutečně je, co dokáže udělat.

Přešla pomalu, omámeně k posteli a posadila se. Pak k němu vzhlédla a jejich oči se setkaly. „Pověz mi to," řekla jen.

Krátce, nevesele se zasmál a spatřil, jak sebou trhla. Nenáviděl se proto ještě více. „Co ještě potřebuješ vědět?" zeptal se. Položil chodidlo na víko převrácené truhly a čelil jí téměř vzdorně, gestem ukázal po pokoji. „Kdo to udělal? Já."

„Jsi silný," řekla s pohledem na převržený kufr. Zvedla pohled, jako kdyby se upamatovala, co se odehrálo na střeše. „A rychlý."

„Silnější než člověk," odpověděl a úmyslně zdůraznil poslední slovo. Proč od něj v hrůze neprchá, proč se na něj už nedívá s takovým odporem jako na střeše? Už mu bylo jedno, co si o něm myslí. „Mám rychlejší reflexy a jsem houževnatější. Musím být. Jsem lovec," dodal drsně.

Něco v jejím pohledu mu připomnělo, jak ho našla. Otřel si ústa hřbetem dlaně, pak si rychle došel pro sklenici vody, která stála na nočním stolku a nějakým zázrakem přežila jeho řádění. Cítil, jak se na něho dívá, když pil a znovu si otřel ústa. Tak jo, pořád mu záleží na tom, co si o něm myslí.

„Můžeš jíst a pít… jiné věci," řekla.

„Ale nepotřebuju to," řekl tiše. Byl slabý a zasmušilý „Nic jiného nepotřebuju." Náhle se otočil a pocítil, jak v něm opět roste vášnivá naléhavost. „Řekla jsi, že jsem rychlý – ale to právě nejsem. Slyšela jsi někdy to rčení, že jsou ‚buď to rychlí, nebo mrtví', Eleno? Rychlý znamená živý; to slovo označuje ty, kdo mají život. Já jsem ta druhá část rčení."

Viděl, jak se třese. Ale hlas měla klidný a nespouštěla z něj pohled. „Pověz mi to," zopakovala. „Stefane, mám právo to vědět."

Poznal ona slova. A byla stejně pravdivá, jako když je vyřkla poprvé. „Ano, předpokládám, že ano," odpověděl unaveným drsným hlasem. Na okamžik se zadíval z rozbitého okna, pak se k ní otočil a bez výrazu prohlásil: „Narodil jsem se na konci patnáctého století. Věříš tomu?"

Pohlédla na předměty, které ležely tam, kde je vysypal jedním mohutným pohybem paže. Floriny, achátový pohár, dýka. „Ano," odpověděla jemně. „Ano, věřím tomu."

„A pořád chceš vědět víc? Jak se ze mě stalo to, co jsem?“ Když přikývla, obrátil se znovu k oknu. Jak jí to jen může říct? On, který se tak dlouho vyhýbal otázkám, který se stal přeborníkem ve skrývání a klamání.

Existovala však jen jedna cesta – a to bylo říct absolutní pravdu, neskrývat nic. Položit jí pravdu k nohám, vše, co jaktěživ nesvěřil jiné živé duši.

Ale přál si to udělat. I když věděl, že ji to nakonec přiměje obrátit se na útěk, potřeboval Eleně říct, kdo vlastně je.

A tak dál hleděl do temnoty za oknem, kterou místy protínaly záblesky modrého světla, a začal vyprávět. Mluvil věcně a bez emocí a pečlivě volil slova. Vyprávěl jí o svém otci, onom ryzím renesančním muži, a o svém životě ve Florencii a na venkovském sídle. Vyprávěl jí o svých studiích i o svých ambicích. O bratrovi, který byl tak jiný než on, a o nepěkných citech, které k sobě chovali.

„Nevím, kdy mě vlastně Damon začal nenávidět,“ řekl. „Vždycky to tak bylo, celou dobu, co se pamatuju. Možná proto, že se máma nikdy nezotavila poté, co mě porodila. Umřela o několik let později. Damon ji moc miloval a vždycky jsem měl pocit, že z toho viní mě.“ Odmlčel se a polknul. „A pak, později, šlo o dívku.“

„O tu, kterou ti připomínám?“ řekla Elena jemně. Přikývnul. „O tu,“ řekla o něco váhavěji, „která ti dala prstýnek?“

Shlédl na stříbrný prsten na svém prstu a pohlédl jí do očí. Pak pomalu vytáhl ten prsten, který nosil na řetízku za košilí, a pohlédl na něj.

„Ano, to byl její prsten," řekl. „Bez takového talismanu na slunci umíráme, jako by nás sežehnul oheň."

„Takže ona byla… jako ty?"

„Udělala ze mě to, co jsem." Zdráhavě jí vyprávěl o Katherine. O její kráse a něžnosti a o tom, jak ji miloval. A jak ji miloval Damon.

„Byla příliš něžná, měla v sobě příliš mnoho citu," řekl nakonec s bolestí. „Rozdávala ho všem, včetně mého bratra. Ale nakonec jsme jí řekli, že si musí vybrat. A pak… přišla za mnou."

Vzpomínka na onu noc, na onu sladkou hroznou noc, se mu vrátila. Přišla za ním. A on byl tak šťastný, tak plný úcty a radosti. Pokoušel se to Eleně sdělit, najít ta správná slova. Celou tu noc prožíval dokonalé štěstí, dokonce i příští ráno, když se probudil a ona byla pryč, se vznášel na vrcholu blaženosti…

Téměř by se mohlo zdát, že to byl pouhý sen, ale dvě malé ranky na jeho krku byly skutečné. Překvapilo ho, že nebolí a že již vypadají částečně zahojené. Schoval je za vysokým límečkem košile.

Její krev nyní koluje v jeho žilách, pomyslel si a jen ta samotná slova mu rozbušila srdce. Dala mu svou sílu; zvolila si jeho.

Dokonce věnoval úsměv i Damonovi, když se ten večer setkali na dohodnutém místě. Damon byl celý den mimo dům, ale objevil se v úzkostlivě udržované zahradě přesně na čas. Stál, opíral se o strom a upravoval si manžety. Katherine se opozdila.

„Možná je unavená," napadlo Stefana, když sledoval, jak se barvy soumraku pomalu rozplývají v nočních tmách. Pokoušel se z hlasu zaplašit plachou

samolibost. „Možná potřebuje více odpočinku, než obvykle.“

Damon na něj ostře pohlédnul, jeho oči pronikavě hleděly zpod kštice černých vlasů. „Možná,“ řekl s takovou intonací, jako by chtěl dodat víc.

Ale pak zaslechli na stezce tichý krok a mezi keři živého plotu se objevila Katherine. Měla na sobě své bílé šaty a byla krásná jako anděl.

Věnovala každému úsměv. Stefan ho zdvořile opětoval, o jejich společném tajemství hovořily jen jeho oči. Čekal.

„Požádali jste mě, abych si zvolila,“ řekla a pohlédla nejprve na něho a pak na jeho bratra. „A když jste nyní přišli v onu hodinu, kterou jsem určila, řeknu vám, co jsem si zvolila.“

Pozvedla svou malou ruku, tu, na které měla prsten, a Stefan si uvědomil, že kámen má stejnou barvu jako zšeřelá obloha. Bylo to, jako by Katherine nosila s sebou kousek noci, už navždy.

„Vy oba jste viděli tento prsten,“ řekla tiše. „A víte, že bez něho zemřu. Není snadné takový talisman vyrobit, ale naštěstí je moje Gudren šikovná. A tady ve Florencii je mnoho stříbrotepců.“

Stefan naslouchal a ničemu nerozuměl, ale pak se otočila k němu a povzbudivě se usmála.

„A tak,“ řekla a pohlédla mu do očí, „jsem ti nechala vyrobit dárek.“ Vzala ho za ruku a něco do ní vtiskla. Když na to pohlédl, zjistil, že to je prsten podobný tomu jejímu, ale větší a těžší a vykovaný ze stříbra místo ze zlata.

„Ještě se nemusíš obávat slunce,“ řekla s jemným úsměvem, „ale brzy budeš.“

Pýchou a blažeností ztratil slova. Natáhl se po její ruce, aby ji políbil, chtěl ji obejmout přímo na místě, dokonce i před Damonem. Ale Katherine se odvrátila.

„A pro tebe," řekla a Stefan myslel, že ho šálí sluch – přece ta vřelost a sympatie v jejím hlase nemůže patřit jeho bratrovi, „a pro tebe také. Také ho budeš brzy potřebovat."

Stefana musí šálit i zrak. To, co vidí, nemůže být pravda, to není možné. Katherine vložila do Damonovy dlaně stejný prsten jako do jeho.

Ticho, které se pak rozhostilo, bylo absolutní jako ticho po zániku světa.

„Katherine…" Stefan sotva dokázal dostat ta slova přes rty. „Jak můžeš dát něco takového *jemu*? Po tom, co jsme spolu sdíleli…"

„Co jste *vy* sdíleli?" Damonův hlas zazněl jako prásknutí biče, když se prudce otočil ke Stefanovi. „Minulou noc přišla za *mnou.* Už si vybrala."

A Damon strhnul límec košile, aby odhalil dvě drobné ranky na hrdle. Stefan na ně zíral a bojoval s návalem nevolnosti. Byly stejné jako ty jeho.

V čirém zmatku zavrtěl hlavou. „Ale Katherine… to nebyl sen. Přišla jsi za *mnou*…"

„Přišla jsem za vámi oběma." Katherinin hlas zněl pokojně, dokonce potěšeně, pohlížela na ně poklidným pohledem. Usmála se na Damona a pak i na Stefana. „Oslabilo mě to, ale jsem ráda, že jsem to udělala. Copak to nechápete?" pokračovala, když na ni nepřestávali zírat, příliš ohromeni, než aby dokázali promluvit. „To je moje volba! Miluji vás oba a nevzdám se ani jednoho z vás. Teď budeme všichni tři pohromadě a šťastní."

„Šťastní…," vyrazil ze sebe Stefan.

„Ano, šťastní! My tři budeme druhové, radostní druhové, už navěky.“ Její hlas zesílil radostným pohnutím a v očích jí plálo nadšení šťastného dítěte. „Budeme navždy spolu, nikdy nepocítíme nemoc, nikdy nezestárneme, až do konce časů! To je má volba.“

„Šťastný… s *ním*?“ Damonův hlas se chvěl hněvem a Stefan spatřil, jak jeho vždy pevně se ovládající bratr bledne vzteky. „S tímhle *klukem* stojícím mezi námi, s tím užvaněným a ukecaným vzorem všech ctností? Sotva mohu vystát pohled na něj. Přísahám při Bohu, že si přeju, abych ho už nikdy nespatřil a nikdy už neslyšel jeho hlas!“

„A já si přeju to samé o *tobě,* bratře,“ vyštěkl Stefan a srdce se mu trhalo v hrudi. Tohle je Damonova vina; Damon otrávil Katherininu mysl, takže už neví, co dělá. „A napůl jsem už rozhodnutý se o to postarat,“ dodal divoce.

Damon pochopil, jak to myslel. „Tak tas meč, pokud ho najdeš,“ zasyčel a oči mu výhružně plály.

„Damone, Stefane, prosím, to ne!“ křičela Katherine, vrhla se mezi ně a chytila Stefana za ruku. V šoku hleděla z jednoho na druhého a v očích se jí sbíraly slzy. „Uvědomte si, co říkáte, vždyť jste bratři.“

„Za to já nemůžu,“ zavrčel Damon a znělo to jako kletba.

„Copak se nemůžete usmířit? Kvůli mně, Damone… Stefane… *Prosím.*“

Část jeho nitra se chtěla podvolit Katherininu zoufalému pohledu a jejím slzám. Ale zraněná pýcha a žárlivost byly příliš silné. Uvědomoval si, že má tvář tvrdou jako kámen, stejně neoblomnou jako Damon. Nehodlal ustoupit ani o píď.

„Ne," prohlásil. „Nemůžeme. Musí to být jen jeden z nás, Katherine. Nikdy se o tebe nebudu dělit s *ním*."

Katherine pustila jeho paži, z očí jí stékaly slzy a jako veliké kapky skrápěly bílé šaty. Vzlykavě popadla dech. A pak, stále plačíc, nadzvedla sukně a rozeběhla se.

„A pak Damon vzal prsten, který mu dala, a nasadil si ho," vyprávěl Stefan drsným hlasem plným emocí. „A řekl mi: ‚Já si ji ještě získám, *bratříčku*,' a pak odešel pryč." Otočil se a zamrkal, jako by vešel z temnoty do světla a pohlédl na Elenu.

Seděla nehybně na posteli a dívala se na něj očima, které se tolik podobaly Katherininým. Zvláště nyní, když byly plné žalu a hrůzy. Ale Elena neutekla. Promluvila na něj.

„A co se stalo pak?"

Stefan divoce zatnul pěsti a ustoupil od okna. Tuhle vzpomínku ne. Sám ji nedokázal ani snést, natož o ní *mluvit*. Jak by to mohl udělat? Jak by mohl vzít Elenu s sebou do těch temnot a ukázat jí ty hrozné věci, které se tam ukrývají?

„*Ne*," řekl. „To nemůžu. *Nemůžu*."

„Musíš mi to říct," pobídla ho jemně. „Stefane, to je přece konec celého příběhu, že ano? To je to, co se skrývá za všemi těmi tvými hradbami, to je to, co se mi bojíš ukázat. Ale musíš mi dovolit, abych to viděla. Stefane, teď prostě nemůžeš přestat."

Cítil, jak se ho zmocňuje děs – ta zívající propast, kterou tak jasně viděl onoho dávného dne. Toho dne, kdy všechno skončilo – a kdy všechno začalo.

Cítil, jak ho Elena vzala za ruku, a když pohlédl dolů, uviděl její prsty, jak tisknou ty jeho a dodávají

mu teplo, dodávají mu sílu. Upírala na něj oči. „Pověz mi to.“

„Ty chceš vědět, co se stalo potom? Čím se stala Katherine?“ zašeptal. Ona přikývla, pohled měla téměř nevidoucí, ale stále vyrovnaný. „Tak já ti to tedy povím. Následujícího dne zemřela. Můj bratr Damon a já… my jsme ji zabili.“

14.

Elena cítila, jak se jí při těch slovech ježí chloupky na krku.

„To nemyslíš vážně," řekla rozechvěle. Vzpomněla si, co viděla na střeše, na krev rozmazanou po Stefanových rtech, a silou vůle se přiměla od něj neucuknout. „Stefane, já tě znám. Tohle jsi nemohl udělat…"

Ignoroval její protesty a dál upřeně zíral do prázdna očima planoucíma jako zelené kousky ledu u paty ledovce. Hleděl skrze ni, do nějakých nepředstavitelných dálek. „Když jsem toho večera ležel v posteli, doufal jsem proti vší pravděpodobnosti, že za mnou přijde. Už jsem na sobě začínal pozorovat některé změny. Lépe jsem viděl ve tmě a také se mi zdálo, že lépe slyším. Cítil jsem se silnější než dřív, plný jakési základní životní energie. A měl jsem hlad."

„Byl to takový hlad, jaký jsem si předtím neuměl představit. U večeře jsem zjistil, že obyčejné jídlo a pití mě nemohou uspokojit. Nerozuměl jsem tomu. A pak jsem zhlédl bílé hrdlo jedné ze služebných a už jsem věděl, co se děje." Zhluboka se nadechnul, pohled měl hluboký a zmučený. „Tu noc jsem ještě té potřebě odolal, ačkoli mě to stálo vypětí veškeré vůle. Myslel jsem na Katherine a modlil jsem se, aby za mnou přišla. Modlil!" Krátce se zasmál. „Jestli se tvor jako já může modlit."

Eleně dřevěněly prsty v jeho sevření, ale pokusila se ho ještě pevněji sevřít, nabídnout mu útěchu. „Pokračuj, Stefane.“

Nyní se mu hovořilo jen těžko. Zdálo se, že téměř zapomněl na její přítomnost, jako by ten příběh vyprávěl sám pro sebe.

„Následujícího rána byla ta potřeba ještě silnější. Bylo to, jako by moje žíly vyschly a rozpraskaly v touze po vláze. Věděl jsem, že už nedokážu dlouho odolávat.

Šel jsem za Katherine do jejích komnat. Chtěl jsem ji požádat, poprosit ji…“ Hlas se mu zlomil. Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval. „Ale Damon už tam byl a čekal před jejím pokojem. Viděl jsem, že *on* potřebě neodolal. Jak mu zářila pleť, jaký měl bujarý krok, bylo to vidět. Vypadal pyšně jako kočka, která vylízala smetanu.

Ale neměl Katherine. ‚Klepej, jak chceš,‘ řekl mi, ‚ale ta dračice uvnitř tě nepustí dál. Už jsem to zkoušel. Přemůžeme ji společně? My dva?‘

Neodpověděl jsem mu. Výraz jeho tváře, ten potutelný samolibý výraz mě odpuzoval. Zabušil jsem na ty dveře, jako bych chtěl vzbudit…“ Odmlčel se a pak se znovu nevesele zasmál. „Chtěl jsem říct ‚jako bych chtěl vzbudit všechny mrtvé.‘ Ale mrtvé nakonec není až tak těžké vzbudit, že?“ Po chvíli pokračoval.

„Ta děvečka, Gudren, otevřela dveře. Její tvář vypadala jako bílý talíř a oči jako černé sklo. Požádal jsem ji, zda mohu vidět její paní. Předpokládal jsem, že odpoví, že Katherine ještě spí, ale Gudren místo toho jen pohlédla na mě a pak přes mé rameno na Damona.

‚*Jemu* bych to neřekla,‘ prohlásila nakonec, ‚ale vám to řeknu. Moje paní Katherine není doma. Šla se

dnes časně ráno projít do zahrad. Říkala, že potřebuje hodně přemýšlet.‘

Byl jsem dost překvapený. ‚Dnes brzy ráno?‘ ujistil jsem se.

‚Ano,‘ odpověděla mi. Hleděla na mě i na Damona s nechutí. ‚Paní byla včera večer moc nešťastná,‘ pronesla významně. ‚Celou dlouhou noc proplakala.‘

Když to řekla, zalil mě podivný pocit. Nebyla to jen hanba a žal nad tím, že je Katherine tak nešťastná. Byl to strach. Zapomněl jsem na svůj hlad i na slabost. Dokonce jsem zapomněl i na svou nenávist k Damonovi. Byl jsem najednou plný spěchu a silné naléhavosti, otočil jsem se k Damonovi a řekl mu, že musíme najít Katherine, a on k mému úžasu jen přikývnul.

Začali jsme prohledávat zahrady a volat Katherinino jméno. Pamatuji si přesně, jak toho dne všechno vypadalo. Slunce se opíralo do vysokých cypřišů a borovic v zahradách. Damon a já jsme se mezi nimi proplétali, stále rychleji, a volali na ni. Stále jsme ji volali…“ Elena vnímala, jak se Stefan chvěje, cítila to skrze jejich pevně spojené prsty. Dýchal zrychleně, ale mělce.

„Došli jsme až skoro na konec zahrad, když jsem si vzpomněl na místo, které Katherine obzvlášť milovala. Bylo to kousek za zahradou směrem do polí, taková nízká zídka pod citroníkem. Vydal jsem se tam a volal na ni. Cítil jsem… strach, hroznou předtuchu. A věděl jsem, že nesmím… nesmím jít…“

„Stefane!“ zvolala Elena. Ubližoval jí, jak zatínal prsty, drtil jimi ty její. Chvění v jeho těle narůstalo, úplně se roztřásl. „Stefane, prosím!“

Ale zdálo se, že ji neslyší. „Bylo to jako… noční můra… všechno se odehrávalo tak pomalu. Nemohl

jsem se pohnout… a přesto jsem musel. Musel jsem jít dál. S každým krokem jsem dostával čím dál větší strach. Cítil jsem jeho pach. Pach spáleného masa. Nesmím tam jít… nechci to vidět…“

Jeho hlas byl teď vyšší a naléhavější, lapal po dechu. Oči měl veliké, s rozšířenými zornicemi jako vyděšené dítě. Elena uchopila jeho sevřené prsty druhou rukou a úplně je zakryla. „Stefane, to je v pořádku, už nejsi tam, jsi tady se mnou.“

„Nechci to vidět… ale nemůžu si pomoct. Je tam něco bílého, pod tím stromem. Nenuťte mě se na to dívat!“

„Stefane, Stefane, podívej se na mě!“

Ale už ji neslyšel. Vyrážel křečovitě slova, jako by nad nimi neměl žádnou kontrolu, jako by se jich nedokázal dost rychle zbavit. „Nedokážu přijít blíž… a přesto to udělám. Vidím ten strom i zídku. A to bílé. Za stromem. Bílé se zlatým vespod. A v tu chvíli už vím, vím to a běžím tam, protože jsou to její šaty. Katherininy bílé šaty. Proběhnu kolem stromu a uvidím to na zemi a je to pravda. Jsou to Katherininy šaty,“ jeho hlas zesílil a zlomil se v nepředstavitelné hrůze, „ale Katherine v nich není.“

Elena pocítila zachvění, jako by ji někdo ponořil do ledové vody. Naskočila jí husí kůže, pokusila se k němu promluvit, ale nedokázala to. Brebentil, jako by dokázal udržet tu hrůzu od sebe, jen dokud bude mluvit dál.

„Katherine tam není, takže možná je to všechno jen vtip, ale její šaty leží na zemi a jsou plné popela. Jako popel z krbu, přesně takového, jen smrdí po spáleném mase. Páchne. Z toho pachu je mi nevolno a na omdlení.

Vedle rukávu šatů je kus pergamenu. A na kameni o kousek dál leží prsten. Prsten s modrým kamenem, Katherinin prsten. Katherinin prsten…“

Náhle zavolal hrozným hlasem „Katherine, co jsi to udělala?“ Padl na kolena, konečně pustil Eleninu dlaň a skryl tvář v dlaních.

Elena ho držela, dokud jím otřásaly trýznivé vzlyky. Objala jeho ramena a přitáhla si ho na klín. „Katherine si sundala prsten,“ zašeptal. Nebyla to otázka. „Vystavila se slunci.“

Drsné vzlyky pokračovaly stále dál, držela ho na svých dlouhých sukních a hladila mu zachvívající se ramena. Mumlala bezvýznamné zvuky, aby ho utěšila a zahnala vlastní děs. Až se konečně utišil a zvedl hlavu. Mluvil zastřeně, ale zdálo se, že se konečně vrátil do současnosti, že se vrátil zpět.

„Na tom pergamenu byl vzkaz. Vzkaz pro mě a Damona. Psala tam, že byla sobecká, když nás chtěla mít oba. Psala, že nedokáže unést, že je příčinou sváru mezi námi. A prý doufá, že až už nebude s námi, přestaneme jeden druhého nenávidět. Udělala to, aby nás usmířila.“

„Ach, Stefane,“ zašeptala Elena. Cítila, jak ji v očích pálí horké slzy soucitu. „Ach Stefane, je mi to tak líto. Ale copak po všech těch letech nechápeš, že to, co Katherine udělala, bylo špatné? Bylo to dokonce sobecké, a byla to *její* volba. Svým způsobem to nemělo nic společného s tebou ani s Damonem.“

Stefan zavrtěl hlavou, jako by se pokoušel setřást pravdu oněch slov. „Dala za to život. To my jsme ji zabili.“ Posadil se. Ale oči měl stále ještě rozšířené jako velké tmavé kotouče a měl výraz malého zmateného kluka.

„Damon tam přišel za mnou. Vzal ten vzkaz a přečetl si ho. A pak – myslím, že se zbláznil. Oba jsme se zbláznili. Vzal jsem Katherinin prsten a on se ho chtěl zmocnit. To neměl. Pustili jsme se do boje. Řekli jsme jeden druhému hrozné věci. Obviňovali jsme jeden druhého z toho, co se stalo. Nepamatuji se, jak jsme se dostali zpět do domu. Ale najednou jsem měl v ruce meč. Bili jsme se. Chtěl jsem zlikvidovat ten arogantní obličej navždy, chtěl jsem ho zabít. Pamatuji si, jak otec něco křičel z domu. Bili jsme se ještě zuřivěji, abychom to skončili, než se k nám dostane.

A byli jsme vyrovnaní soupeři. Damon vždycky býval silnější a toho dne se zdál i rychlejší, jakoby se změnil víc než já. A tak zatímco otec stále křičel z okna, cítil jsem, jak se Damonova čepel dostala za moje krytí. A pak jsem cítil, jak mi proniká do srdce.“

Elena ohromeně zírala, ale on bez zaváhání pokračoval. „Cítil jsem bolest, jak ocel pronikla mým tělem, cítil jsem to hluboko, hluboko uvnitř. Celou cestu, tvrdý výpad. Pak ze mě začala unikat síla a já jsem padnul. Ležel jsem tam na dláždění.“

Vzhlédnul k Eleně a jednoduše zakončil: „A tak… jsem umřel.“

Elena seděla jako omráčená, jako by ten led, který cítila v hrudi onoho večera, roztál a zaplavil ji.

„Damon tam stál nade mnou a pak se sklonil. Slyšel jsem, jak otec zdálky křičí, a také výkřiky ostatních lidí z domácnosti, ale jediné, co jsem viděl, byla Damonova tvář. Ty černé oči byly jako bezměsíčná noc. Chtěl jsem mu ublížit za to, co mi udělal. Za všechno, co udělal mě a Katherine.“ Stefan se na okamžik odmlčel a pak pronesl téměř zasněně. „A tak jsem pozvedl meč a zabil ho. Z posledních sil jsem probodl bratrovi srdce.“

Bouře venku zuřila dál, Elena rozbitým oknem slyšela tiché zvuky noci, cvrkání cvrčků a vítr pročechrávající stromy. Ve Stefanově pokoji vládlo hluboké ticho.

„Dál nevím nic, jen to, že jsem se pak vzbudil ve své hrobce," pokračoval Stefan. Opřel se a zavřel oči. Měl ztrhanou a vyčerpanou tvář, ale ona děsivá dětská zasněnost byla pryč.

„Oba jsme s Damonem měli v sobě právě tolik Katherininy krve, aby nás zachránila před skutečnou smrtí. Místo toho jsme se proměnili. Procitli jsme společně v hrobce, oblečeni do našich nejlepších šatů a položeni bok po boku na márách. Byli jsme příliš slabí, než abychom si mohli dál ubližovat; krve bylo sotva dost, aby nás udržela při životě. A byli jsme zmatení. Volal jsem na Damona, ale on vyběhl ven do noci.

Naštěstí nás pohřbili i s prsteny, které nám darovala Katherine. A v kapse jsem našel její prsten." Stefan mimoděk pohladil zlatý kroužek. „Předpokládám, že si mysleli, že mi ho dala.

Pokusil jsem se jít domů. To bylo hloupé. Služební křičeli, když mě spatřili, a utíkali pro kněze. I já jsem utíkal. Na jediné místo, kde jsem byl v bezpečí, do temnoty.

A od té doby jsem tam zůstal. Tam patřím, Eleno. Svou pýchou a žárlivostí jsem zabil Katherine a svou nenávistí jsem zabil Damona. Ale udělal jsem ještě něco horšího, než že jsem zabil bratra. Já jsem ho odsoudil k prokletí.

Kdyby tehdy nezemřel, v žilách s ještě silnou Katherininou krví, býval by měl šanci. Časem by její krev zeslábla a vyprchala. Mohl se opět stát obyčejným člověkem. Ale tím, že jsem ho tehdy zabil, jsem ho odsoudil k životu v temnotě. Vzal jsem mu jedinou šanci na záchranu."

Stefan se hořce zasmál. „Víš, co v italštině znamená jméno Salvatore, Eleno? Znamená to spasení, spasitel. Jsem tak pojmenován, a taky po svatém Štěpánovi, prvním křesťanském mučedníkovi. A odsoudil jsem svého bratra do pekel.“

„Ne,“ odpověděla Elena. A pak prohlásila rozhodným hlasem: „Ne, Stefane. On se odsoudil sám. On zabil *tebe*. Ale co se s ním stalo potom?“

„Na nějakou dobu se připojil k jedné ze Svobodných společností, k bezohledným žoldnéřům, kteří loupili a plundrovali. Putoval s nimi celou zemí, bojoval a pil krev obětí.

Tehdy jsem žil vně městských hradeb, napůl vyhladovělý, lovil jsem zvířata, sám zvířetem. Dlouhou dobu jsem o Damonovi nic neslyšel. A pak jednoho dne jsem uslyšel jeho hlas ve své mysli.

Byl silnější než já, protože pil lidskou krev. A zabíjel. Lidé mají nejsilnější životní podstatu a jejich krev propůjčuje moc. Když lidé zemřou, nějakým způsobem poskytují životní podstatu, která je nejsilnější ze všech. Jako by v těch posledních okamžicích hrůzy a boje o život duše nejvíce pulsovala životem. A protože Damon zabíjel lidi, byl schopen využívat Síly více než já.“

„Jaké… síly?“ zeptala se Elena. V hlavě se jí rýsovala jedna myšlenka.

„Síla, jak jsi řekla. A rychlost. Zostření všech smyslů, zvláště v noci. To je základ. A také dovedeme… cítit mysli. Dokážeme cítit přítomnost mysli a občas i povahu jejích myšlenek. Můžeme slabší mysli uvrhnout do zmatku, buďto abychom je uchvátili, nebo podrobili naší vůli. Existují i další. S dostatkem lidské krve dokážeme měnit tvar, stát se

zvířaty. A čím více zabíjíš, tím mocnější se Síly stávají.

Damonův hlas v mé mysli byl velmi silný. Řekl, že teď patří mezi *condottieri* své vlastní společnosti a že se vrací do Florencie. Řekl, že pokud tam budu, až se vrátí, zabije mě. Uvěřil jsem mu a odešel. Od té doby jsem ho viděl jen dvakrát. Hrozba je vždy stejná a pokaždé je o něco silnější. Damon ze své přirozenosti vytěžil maximum a zdá se, že se ve své temnější stránce vyžívá.

Ale je to i má přirozenost. Stejná temnota sídlí i ve mně. Myslel jsem, že se dokážu přemoci, ale mýlil jsem se. Proto jsem přišel sem, do Fell's Church. Myslel jsem si, že kdybych se usadil v nějakém malém městečku, daleko od starých vzpomínek, mohl bych uniknout temnotám. A místo toho jsem dnes zabil člověka."

„*Ne*," řekla Elena prudce. „Tomu nevěřím, Stefane." Jeho příběh ji naplnil hrůzou a lítostí… a také strachem. To musela připustit. Ale její znechucení zmizelo a jedinou věcí si byla naprosto jistá. Stefan není vrah. „Co se stalo dnes večer, Stefane? Hádal ses s panem Tannerem?"

„Já… se nepamatuji," odpověděl sklíčeně. „Použil jsem Síly, abych ho donutil udělat, co jste chtěly. Pak jsem odešel. Ale později jsem ucítil závrať a slabost mě přemohla. Stejně jako předtím." Zpříma na ni pohlédl. „Naposledy se to stalo tehdy na hřbitově, hned u kostela, tu noc kdy byla napadena Vickie Bennettová."

„Ale ty jsi to neudělal. Ty jsi to *nemohl* udělat… Stefane?"

„Já nevím," odpověděl drsně. „Je tu snad nějaké jiné vysvětlení? A napil jsem se od toho starého muže

pod mostem, tu noc, kdy jste utíkaly ze hřbitova. Přísahal bych, že jsem si nevzal tolik, aby mu to nějak ublížilo, ale prý skoro zemřel. A byl jsem u toho, když byli napadeni Vickie i Tanner.“

„Ale nevzpomínáš si, že bys je napadl,“ konstatovala Elena s úlevou. Myšlenka, která se jí rýsovala v představách, se již stávala téměř jistotou.

„Jaký je v tom rozdíl? Kdo jiný by to mohl být, když ne já?“

„Damon,“ odpověděla Elena.

Trhnul sebou a všimla si, že se mu svaly na ramenou opět napjaly. „Je to hezká myšlenka. Tu první noc jsem doufal, že by se to dalo takhle nějak vysvětlit. Že by tu mohl být někdo další, někdo jako můj bratr. Ale pátral jsem svou myslí a nenašel jsem nic, žádnou cizí přítomnost. Nejjednodušším vysvětlením je, že ten vrah jsem skutečně já.“

„Ne,“ oponovala mu Elena, „ty to nechápeš. Nemyslím tím jenom, že někdo jako Damon mohl ty věci udělat. Tvrdím, že Damon je tady, ve Fell’s Church. Viděla jsem ho.“

Stefan na ni jen zíral.

„Musel to být on,“ trvala na svém Elena a zhluboka se nadechla. „Zatím jsem ho viděla dvakrát, možná třikrát. Stefane, právě jsi mi vyprávěl dlouhý příběh a já teď mám taky jeden, který ti chci vyprávět.“

Tak stručně a rychle, jak jen dokázala, mu odvyprávěla, co se jí přihodilo v tělocvičně a u Bonnie doma. Jeho rty se sevřely do úzké čárky, když mu vyprávěla, jak se ji Damon pokusil políbit. Tváře jí zčervenaly, když si vzpomněla na svou reakci, jak se mu téměř vzdala. Ale řekla Stefanovi všechno.

Řekla mu i o tom havranovi a o všech ostatních podivných věcech, které se jí přihodily od chvíle, kdy se vrátila z Francie.

„A Stefane, jsem přesvědčená, že Damon byl dnes večer ve Strašidelném domě," dokončila vyprávění. „Těsně potom, cos dostal závrať v první místnosti, někdo mě minul. Byl oblečený jako – jako Smrt, v černém hávu a v kápi. Neviděla jsem mu do obličeje, ale něco na tom, jak se pohyboval, mi připadalo známé. Byl to on, Stefane. Damon tam byl."

„Ale to pořád nevysvětluje ty ostatní příhody. Vickie a toho stařík a. Od toho stařík a jsem si krev vzal." Stefanův obličej byl napjatý, jako by se téměř bál doufat.

„Ale sám jsi řekl, žes nevzal dost, aby mu to mohlo nějak ublížit. Stefane, kdo ví, co se s tím mužem dělo, když jsi odešel? Nebyla by to pro Damona ta nejsnadnější věc na světě, pak ho napadnout? Zvlášť, pokud tě celou tu dobu špehoval, možná v nějaké jiné podobě…"

„Jako havran," zamumlal Stefan.

„Jako havran. A co se týče Vickie… Stefane, tys tvrdil, že dokážete slabší mysli uvést ve zmatek, přemoci je. Nemohl by totéž Damon dělat tobě? Přemoci tvou mysl, jako ty můžeš přemoci mysl lidí?"

„Ano, a také přede mnou zastřít svou přítomnost." Ve Stefanově hlase narůstalo vzrušení. „Proto neodpovídal na mé volání. Chtěl…"

„Chtěl, aby se stalo přesně tohle. Chtěl, abys o sobě začal pochybovat, aby sis myslel, že jsi vrah. *Ale to není pravda, Stefane.* Ach Stefane, teď to víš a už se nemusíš bát." Postavila se a projela jí vlna radosti a úlevy. Z této ohavné noci přece jen povstalo něco nádherného.

„Tak proto ses mě tak stranil, že?“ zeptala se a vztáhla k němu ruce. „Protože ses bál, co bys mi mohl udělat. Ale to teď už nemusíš.“

„*Opravdu ne*?“ Opět dýchal zrychleně a hleděl na její vztažené paže, jakoby to byli hadi. „Ty si myslíš, že není žádný důvod k obavám? Damon možná napadl ty lidi, ale neovládá moje myšlenky. A ty nevíš, jak jsem na tebe myslel.“

Elena mluvila stále stejně klidně. „Ty mi nechceš ublížit,“ prohlásila.

„Ne? Byly chvíle, kdy jsem se na tebe díval na veřejnosti a sotva jsem se ubránil, abych se tě nedotknul. Kdy mě tolik pokoušelo tvoje bílé hrdlo, tvoje malé bílé hrdlo s matně modrými žílami rýsujícími se pod kůží…“ Oči měl upřené na její hrdlo způsobem, který jí připomněl Damonovy oči, a ucítila, jak se jí srdce rozbušilo rychleji. „Chvíle, kdy jsem si myslel, že tě popadnu a násilím si tě vezmu přímo ve škole.“

„Není třeba mě k něčemu nutit,“ řekla Elena. Cítila teď, jak jí srdce splašeně bije; v zápěstích, v loketních jamkách… i na hrdle. „Už jsem se rozhodla, Stefane,“ řekla jemně a spoutávala ho pohledem. „Chci to.“

Ztěžka polknul. „Nevíš, o co mě žádáš.“

„Myslím, že ano. Vyprávěl jsi mi, jak to bylo s Katherine, Stefane. Chtěla bych, aby to tak bylo i s námi. Nemyslím tím, že bych chtěla, abys mě změnil. Ale můžu ti trošku dát, aniž by se to stalo, že? Já vím,“ dodala ještě tišeji, „jak moc jsi miloval Katherine. Ale ona je dávno pryč a já jsem tady. A já tě miluji, Stefane. Chci být s tebou.“

„Nevíš, o čem mluvíš!“ strnule stál, ve tváři hněv a v očích muka. „Pokud jednou povolím, co mě *zadrží*, abych tě nezměnil nebo nezabil? Ta vášeň je silnější,

než si dovedeš představit. Copak jsi ještě nepochopila, kdo jsem a co můžu udělat?“

Stála tam a tiše na něj hleděla, bradu letmo pozdvihnutou. Zdálo se, že ho to přivádí k šílenství.

„Copak jsi ještě neviděla dost? Nebo ti mám ukázat víc? Copak si nedokážeš představit, co bych ti mohl udělat?“ Přešel k vychladlému krbu a popadnul dlouhý kus dřeva, tlustší než obě Elenina zápěstí dohromady. Jediným pohybem ho zlomil jako sirku. „Máš křehké kosti,“ řekl.

Naproti přes místnost ležel polštář z postele. Popadnul ho a seknutím nehtů rozdrásal jemné hedvábí na cáry. „Máš jemnou pleť.“ Pak se nadpřirozenou rychlostí přemístil k Eleně; prostě tu byl a držel ji za ramena dřív, než si stihla uvědomit, co se děje. Chvíli zíral do její tváře a pak s divokým zasyčením, které jí zježilo chloupky na krku, stáhnul rty dozadu.

Měl úplně stejný dravčí výraz jako předtím na střeše – odhalil bílé zuby, špičáky se mu vytáhly, až byly neuvěřitelně dlouhé a ostré. Byly to tesáky predátora, lovce. „*Tvůj* bílý krk,“ řekl zkresleným hlasem.

Elena okamžik ochromeně stála, hleděla jako ponořená do té mrazivé tváře a pak cosi hluboko v jejím podvědomí převzalo kontrolu. Sáhla do obranného kruhu jeho paží a uchopila jeho obličej do svých rukou. Cítila v dlaních, jak má chladné tváře. Držela ho takhle, něžně, velmi něžně, jakoby ho plísnila za to, jak jí tvrdě svírá nahá ramena. Pozorovala, jak mu tvář pomalu zaplavuje zmatek, když pochopil, že to nedělá ve snaze s ním zápasit nebo ho odstrčit.

Elena počkala, dokud se ta nejistota neobjevila i v jeho očích a neroztříštila jeho soustředěný pohled tak,

že se stal téměř prosebným. Věděla, že v její vlastní tváři není strach, je něžná, ale naléhavá, rty lehce pootevřené. Oba nyní dýchali rychle, ve společném rytmu. Elena vnímala, jak se rozechvěl, třásl se stejně, jako když nemohl unést vzpomínky na Katherine. Pak velice něžně a cílevědomě přitáhla ona dravčí ústa ke svým.

Pokoušel se jí vzdorovat. Ale její něha byla silnější než veškerá jeho nadlidská síla. Zavřela oči a myslela jen na Stefana – ne na ty hrozné věci, které se dnes dozvěděla, ale na Stefana, který jí hladíval vlasy tak něžně, jako by se mu mohla v dlaních rozpadnout. Vzpomínala na to, když políbila ta dravčí ústa, která jí několik minut předtím hrozila.

Cítila tu změnu, proměnu jeho úst, když podlehnul a bezmocně jí odpovídal, reagoval na něžné polibky se stejnou něžností. Pocítila, jak Stefanovým tělem proběhlo zachvění. Tvrdé sevření na jejích ramenou také povolilo a přešlo v objetí. Věděla, že vyhrála.

„Ty mi nikdy neublížíš," zašeptala.

Bylo to, jako by slíbali všechen strach, stísněnost a samotu ve svém nitru. Elena pocítila, jak jí projela vlna vášně jako blesk v letní bouřce, a vnímala, jak Stefan odpovídá stejnou vášní. Ale především vše prostupovala něha, až děsivá svou intenzitou. Nebyl nutný spěch ani hrubost, pomyslela si Elena, když ji Stefan něžně vedl si sednout.

Polibky se pomalu stávaly naléhavějšími a Elena cítila, jak jí letní blesky opět rozechvívají celé tělo a nabíjejí ji jako elektrickým nábojem. Rozbušilo se jí srdce a zadrhával dech. Cítila se rozněžněle a zatočila se jí hlava, zavřela oči a zvrátila hlavu v gestu odevzdání.

Přišel čas, Stefane, pomyslela si. A velice něžně si opět přitáhla jeho hlavu, tentokrát k hrdlu. Vnímala, jak se rty dotýká její kůže, cítila jeho dech, teplý a chladivý zároveň. Pak pocítila ostré bodnutí.

Ale bolest téměř okamžitě ustala. Byla nahrazena pocitem rozkoše, který ji rozechvěl. Zalila ji obrovská vlna blaženosti a odnesla ji vstříc Stefanovi.

Nakonec si uvědomila, že mu hledí do tváře – do tváře, která konečně neskrývala nic za vysokými bariérami, už žádné hranice a žádné zdi. A výraz, který tam spatřila, jí podlomil kolena.

„Věříš mi?“ zašeptal. A když prostě přikývla, pohlédl jí do očí a sáhl pro něco za postel. Byla to dýka. Pozorovala ji beze strachu a pak opět upřela zrak do jeho tváře.

Neodpoutal od ní pohled, ani když dýku vyjímal z pochvy a nařízl malou ranku na vlastním hrdle. Elena to pozorovala rozšířenýma očima, krev byla jasně červená jako bobule cesmíny. Ale když ji pobídl, nepokoušela se mu vzdorovat.

Pak ji jen dlouho držel v náručí a společně poslouchali, jak cvrčci venku hrají své písně. Nakonec se zavrtěl.

„Přál bych si, abys tu mohla zůstat,“ zašeptal. „Přál bych si, abys tu mohla zůstat navždy. Ale nejde to.“

„Já vím,“ odpověděla stejně tiše. Jejich oči se setkaly v tichém srozumění. Bylo toho tolik co říci, tolik důvodů být spolu. „Zítra,“ řekla. Pak se opřela o jeho rameno a zašeptala. „Ať se stane cokoli, Stefane, budu s tebou. Řekni, že tomu věříš.“

Jeho hlas byl zdušený, tlumený v jejích vlasech. „Eleno, věřím tomu. Ať se stane cokoli, my budeme spolu.“

15.

Jakmile Stefan dovedl Elenu k jejímu domu, zamířil do lesů.

Jel po Old Creek Road, řídil svůj vůz pod mohutnými mraky, skrze které nebylo vidět ani kousíček oblohy, až na to místo, kde parkoval první den školy.

Zanechal tam auto a pokusil se vrátit přesně po svých stopách na mýtinu, kde zahlédl havrana. Jeho lovecký instinkt mu pomáhal, připomínal si tu tvar keře, tu podivně zkroucený kořen, až najednou stál na pasece lemované věkovitými duby.

Tady. Pod touto duchnou špinavě hnědých listů možná ještě zůstaly kosti onoho králíka.

Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, aby posbíral své Síly a vyslal zkoumavou myšlenku.

A poprvé od chvíle, kdy přišel do Fell's Church, pocítil záchvěv odpovědi. Ale zdál se matný a kolísavý a nedokázal určit, odkud pochází.

Povzdechnul si a obrátil se – a zůstal jako přikovaný.

Před ním stál Damon, paže zkřížené na prsou, a opíral se o dub. Vypadal, jako by tu stál celé hodiny.

„Takže," pronesl Stefan ztěžka, „je to pravda. Uplynula dlouhá doba, bratře."

„Ne tak dlouhá, jak by se zdálo, *bratře*." Stefan si ten hlas pamatoval – ten sametový ironický hlas. „Sledoval jsem tě celé roky," řekl Damon klidně. Smetl kousek kůry z rukávu své kožené bundy tak

ležérně, jako si kdysi rovnal manžetové knoflíčky. „Ale ty jsi to nevěděl, že? Tvoje Síly jsou slabé – jako vždy.“

„Buď opatrný, Damone,“ řekl Stefan tiše a výhružně. „Dnes večer buď velmi opatrný. Nejsem v tolerantní náladě.“

„Svatý Štěpán se zlobí? Jen si to představte. Předpokládám, že tě rozmrzely mé malé výpady do tvého teritoria. Dělal jsem to jen proto, že jsem ti chtěl být nablízku. Bratři by si měli být blízcí.“

„Dnes večer jsi *zabíjel*. A pokoušel ses mě přesvědčit, že jsem to udělal já.“

„A jsi si naprosto jistý, žes to neudělal? Možná jsme to udělali spolu. Opatrně!“ varoval, když Stefan přikročil blíž. „Ani já nejsem dnes večer v tolerantní náladě.

Měl jsem jenom seschlého mrňavého učitele historie, a ty jsi měl hezkou holku.“

Zuřivost ve Stefanově nitru zaplála, jakoby se soustředila do jediného žhavého bodu, jako by měl uvnitř malé slunce. „Drž se od Eleny dál,“ zašeptal tak výhružně, že Damon skutečně trochu ucukl hlavou. „Drž se od ní, Damone. Vím, žes ji špehoval a sledoval. Ale s tím je konec. Ještě jednou se k ní přiblížíš a budeš toho litovat.“

„Tys byl vždycky sobecký. To je tvoje jediná slabost. Nechceš se o nic dělit, že?“ Náhle se Damonovy rty rozvlnily v jediném krásném úsměvu. „Ale krásná Elena je naštěstí velkorysejší. Vyprávěla ti o našich malých dostaveníčkách? Skoro se mi vzdala na místě hned, když jsme se poprvé potkali.“

„To je lež!“

„Kdepak, drahý bratře. Nikdy nelžu o důležitých věcech. Nebo jsem chtěl říci o nedůležitých? Na každý

pád tvá lepá panna téměř omdlela v mém náručí. Myslím, že se jí líbí muži v černém.“ Zatímco na něj Stefan zíral a pokoušel se ovládnout svůj dech, Damon dodal téměř něžně: „Víš, mýlíš se v ní. Myslíš si, že je sladká a poddajná jako Katherine. Ale není. Není to vůbec tvůj typ, můj zbožný bratře. Má v sobě jiskru a oheň, se kterými by sis ty nevěděl rady.“

„Ale předpokládám, že ty ano.“

Damon uvolnil zkřížené paže a opět se pomalu usmál. „Ach, ano.“

Stefan měl sto chutí po něm skočit a rozbít mu ten jeho krásný arogantní úsměv, roztrhat mu hrdlo. Řekl stěží ovládaným hlasem: „Máš pravdu v jedné věci. Je silná. Dost silná, aby tě odrazila. A teď, když ví, kdo opravdu jsi, to také udělá. Jediné, co k tobě teď cítí, je odpor.“

Damon zdvihl obočí. „Opravdu? Teď? To ještě uvidíme. Možná zjistí, že skutečná temnota je jí více po chuti než mdlé pološero. Já alespoň dokážu přiznat pravdu o své přirozenosti. Ale o tebe mám strach, mladší bratříčku. Vypadáš slabý a podvyživený. Ona je koketka, že?“

Zab ho, dožadovalo se cosi ve Stefanově mysli. Zab ho, zlom mu vaz, rozervi mu hrdlo na krvavé cáry. Ale věděl, že Damon se dnes večer velmi dobře nakrmil. Jeho bratr měl nyní mohutnou temnou auru, pulsovala a téměř zářila životní podstatou, kterou vsál.

„Ano, napil jsem se zhluboka,“ řekl Damon vlídně, jakoby věděl, na co Stefan myslí. Povzdychnul si a přejel si rty jazykem ve šťastné vzpomínce. „Byl malý, ale měl překvapující množství šťáv. Nebyl hezký jako Elena a rozhodně tak hezky nevoněl. Ale vždycky mi přináší radost cítit, jak nová krev zpívá v mých žilách.“ Damon hlasitě vydechl, odstoupil od stromu a rozhlédl

se kolem. Stefan si vzpomínal i na ty elegantní pohyby, každé gesto provedené s maximálním sebeovládáním a naprosto dokonale. Za ta staletí se Damonovo držení těla jen vytříbilo.

„Mám pak chuť dělat třeba tohle," prohlásil Damon a přikročil k mladému stromku o pár metrů dál. Stromek byl téměř stejně vysoký jako on a když ho objal prsty, nedokázal je na druhé straně spojit. Ale Stefan si všimnul, jak se Damon rychle nadechl a svaly pod černou košilí se mu napjaly – a najednou vytrhl strom ze země, až se mu kořeny kývaly. Stefan ucítil štiplavou vlhkost porušené zeminy.

„Stejně se mi tady nelíbil," řekl Damon a mrštil stromkem tak daleko, jak propletené kořeny dovolily. Pak se podmanivě usmál. „Nebo třeba tohle."

Najednou se zamihotal záchvěv pohybu a Damon byl pryč. Stefan se rozhlédl kolem, ale nikde ho neviděl.

„Tady nahoře, bratříčku." Hlas se ozýval seshora, a když Stefan vzhlédnul, uviděl Damona usazeného mezi rozložitými větvemi dubu. Zlatohnědé listy zašustily a on znovu zmizel.

„A teď jsem zas tady, bratře," Stefan ucítil poklepání na rameno. Trhnul sebou a otočil se jako na obrtlíku, ale za sebou neviděl nic. „Přímo tady, bráško." Znovu se otočil. „Ne, zkus to tady." Stefan se vztekle otočil na druhou stranu ve snaze Damona dopadnout, ale v prstech sevřel jen vzduch.

Tady, Stefane. Tentokrát se hlas ozýval z jeho mysli a jeho Síla jím otřásla do hloubi duše. Vysílat myšlenky takto zřetelně vyžadovalo nesmírnou energii. Pomalu se ještě jednou otočil a uviděl Damona zpátky na původním místě, jak se opírá o dubisko.

Ale tentokrát se humor z těch tmavých očí vytratil. Byly jen temné a neproniknutelné. A Damonovy rty se svíraly v tenkou čárku.

Jaký další důkaz bys chtěl, Stefane? Jsem o tolik silnější než ty, o kolik jsi ty silnější než ti ubozí lidičkové. Jsem také rychlejší než ty a mám takové Síly, o kterých jsi sotva slyšel. Prastaré Síly, Stefane. A nebojím se je používat. Pokud se se mnou pustíš do boje, použiji je proti tobě.

Tak proto jsi přišel? Chceš mě mučit?

Byl jsem k tobě shovívavý, bratře. Mnohokrát jsem tě mohl zabít, ale vždy jsem ušetřil tvůj život. Ale tentokrát je to jiné. Damon opět vykročil od stromu a promluvil nahlas: „Varuji tě, Stefane, nestav se proti mně. Nezáleží na tom, proč jsem přišel. To, co chci teď, je Elena. A pokud se mi pokusíš zabránit v tom, abych si ji vzal, zabiju tě."

„Můžeš to zkusit," odpověděl Stefan. Žhavý vztek v něm plál mocněji než dřív a vyvřel na povrch jako žhavá láva. Nějak záhadně věděl, že tím ohrožuje Damonovu temnotu.

„Myslíš, že to nedokážu? Ty se nikdy nepoučíš, že, mladší bratříčku?" Stefan sotva stihnul postřehnout Damonovo znavené zavrtění hlavou, když se najednou objevil další rozmazaný pohyb a ucítil, jak ho popadly silné paže. A najednou divoce zápasil a pokoušel se ho veškerou silou setřást. Ale bylo to, jako by se pokoušel setřást paže z oceli.

Divoce ho udeřil a snažil se zasáhnout zranitelné místo pod čelistí. Vůbec to nepomohlo; paže měl znehybněné vzadu, tělo imobilizované. Byl bezbranný jako pták v drápech štíhlé obratné kočky.

Na okamžik ochabnul a položil se na Damona mrtvou vahou. Pak se náhle vzepjal všemi svaly a

pokusil se vytrhnout. Ale ony kruté ruce ho jen sevřely pevněji. Jeho úsilí bylo zbytečné a žalostné.

Ty jsi byl vždycky tvrdohlavý. Možná tě tohle dokáže přesvědčit. Stefan pohlédl do tváře svého bratra, bledé jako zamrzlá okenní skla penzionu, a do jeho černých bezedných očí. Pak ucítil, jak ho bratrovy prsty popadly za vlasy, škubnul jí dozadu a odhalil tak hrdlo.

Zápasil nyní s dvojnásobným úsilím, zoufale a zběsile. *Nenamáhej se,* ozval se hlas v jeho hlavě a pak ucítil ostrou pronikavou bolest zubů. Cítil pokoření a bezmocnost jako oběť šelmy, jako lovený, jako kořist. A pak bolest, jak mu byla vysávána krev proti jeho vůli.

Odmítal se tomu poddat a bolest se zhoršovala. Měl pocit, jako by se mu snažili vytrhnout duši, stejně jako ten stromek ze země. Pronikaly jím plamenné jazyky, které se soustřeďovaly kolem ranek v hrdle, kam se zanořily Damonovy zuby. Agónie mu svírala hrdlo i čelist a rozlévala se dolů po hrudi a ramenou. Pocítil závrať a uvědomil si, že ztrácí vědomí.

Pak ho náhle ty ruce pustily a on padnul k zemi na vlhké a rozkládající se dubové listí. Lapal po dechu a s bolestí se opřel o ruce a kolena.

„Vidíš bratříčku, jsem silnější než ty. Jsem dost silný, abych si tě vzal, abych si vzal tvoji krev i tvůj život, pokud si to budu přát. Nech Elenu mě, nebo to udělám.“

Stefan vzhlédl. Damon stál nad ním se vztyčenou hlavou a mírně rozkročenýma nohama jako dobyvatel, který pokládá nohu na krk přemoženého. Ty oči černé jako půlnoc triumfálně planuly a na rtech měl Stefanovu krev.

Stefana naplnila nenávist, taková nenávist, jakou nikdy dříve nepocítil. Bylo to, jakoby veškerá dřívější nenávist k Damonovi byla jen kapkou vody v tomto divokém zpěněném oceánu zášti. Mnohokrát za minulá dlouhá staletí litoval, co svému bratrovi udělal, a celou duší si přál, aby to mohl změnit. Nyní si jen přál udělat to znovu.

„Elena není tvoje," vydechnul. Zvedl se na nohy a snažil se, aby nebylo znát, jaké úsilí ho to stojí. „A nikdy nebude." Soustředil se na každý krok, kladl jednu nohu před druhou a vydal se pryč. Celé tělo ho bolelo, ale hanba, kterou pociťoval, ho trýznila víc, než veškerá fyzická bolest. Na oblečení se mu zachytily kousky mokrých listů a zeminy, ale nesmetl je dolů. Veškeré úsilí soustředil na to, aby se udržel v pohybu, aby dokázal vzdorovat slabosti, která se zmocnila jeho údů.

Ty se nikdy nepoučíš, bratře.

Stefan se neohlédl ani se nepokusil o odpověď. Zatnul zuby a pokračoval v chůzi. Další krok. A další krok. A další.

Kdyby si tak mohl jen na okamžik sednout a odpočinout si…

Další krok… a další. Auto už nemůže být daleko. Listí mu šustilo pod nohama a pak uslyšel šustot za sebou.

Pokusil se rychle otočit, ale jeho reflexy byly téměř nulové. A prudký pohyb byl na něj příliš. Temnota ho naplnila, naplnila jeho tělo i mysl a ucítil, jak padá. Padal navždy do černé a absolutní noci. A pak milosrdně ztratil vědomí.

16.

Elena pospíchala do školy, měla pocit, jako by tam nebyla celé věky. Minulá noc jí připadala jako zážitek z raného dětství, který si stěží pamatuje. Ale věděla, že dnes bude muset čelit jejím následkům.

Minulý večer musela čelit tetě Judith. Teta byla velmi rozčílená, když jí sousedé řekli o vraždě, a znepokojila se ještě více, když zjistila, že nikdo zřejmě neví, kde je Elena. Než se Elena dostala někdy kolem druhé ráno domů, byla šílená strachy.

Elena to nemohla vysvětlit. Mohla jen říct, že byla se Stefanem a že věděla, že ho obviňují, ale že si je jistá jeho nevinou. Všechno ostatní, co se odehrálo, si musela nechat pro sebe. I kdyby jí teta Judith uvěřila, nikdy by to nepochopila.

Dnes ráno Elena zaspala a šla pozdě. Když pospíchala ke škole, na ulici kromě ní už nikdo nebyl. Obloha nad hlavou byla šedivá a zvedal se vítr. Zoufale toužila vidět Stefana. Celou noc v tvrdém spánku o něm měla noční můry.

Jeden sen byl zvláště živý. V něm viděla Stefanův bledý obličej a rozzlobené obviňující oči. Podával jí knížku a ptal se: „Jak jsi mohla, Eleno? Jak jsi mohla?“ Pak jí upustil knížku k nohám a odešel. Prosebně za ním volala, ale pokračoval v chůzi, dokud nezmizel v temnotách. Když pohlédla dolů na knížku, všimla si, že je vázaná v modrém sametu. Její deníček.

Pocítila opět záchvěv vzteku, když si vzpomněla, jak jí byl deník ukraden. Ale co ten sen znamenal? Co mohlo v deníku být, že Stefan zareagoval takhle?

Nevěděla. Věděla jen, že ho musí vidět, slyšet jeho hlas a cítit jeho objetí. Nebýt s ním bylo jako by postrádala část sebe.

Vyběhla schody ke škole a ponořila se do ztichlých chodeb. Zamířila k učebně cizích jazyků, protože věděla, že Stefan má první hodinu latinu. Pokud ho alespoň na chvíli uvidí, bude v pořádku.

Ale nebyl ve třídě. Malým okénkem ve dveřích viděla jeho prázdné místo. Matt tam byl a výraz jeho tváře ji vyděsil. Nepřestával se dívat na Stefanovo volné místo s výrazem temné předtuchy.

Elena se mechanicky odvrátila od dveří. Jako automat vystoupala po schodech a vešla do své třídy na trigonometrii. Když otevřela dveře, všechny obličeje se obrátily k ní, a tak chvatně vklouzla do lavice k Meredith.

Paní Halpernová na okamžik přerušila výklad a pohlédla na ni, pak pokračovala. Když se obrátila zpět k tabuli, Elena pohlédla na Meredith.

Meredith se natáhla a vzala ji za ruku. „Jsi v pořádku?“ zašeptala.

„Já nevím,“ odpověděla hloupě. Měla pocit, jako kdyby ji samotný vzduch kolem dusil, jako kdyby na ni ze všech stran doléhala nesmírná tíha. Mereditiny prsty byly suché a horké. „Meredith, víš, co je se Stefanem?“

„Ty chceš říct, že to *neví*š?“ Mereditiny tmavé oči se rozšířily údivem a Elena měla pocit, jako by se ta doléhající váha ještě zvětšila. Připadala si jako velmi hluboko pod vodou bez skafandru.

„Nezatkli ho snad… nebo ano?“ zeptala se vyděšeně.

„Eleno, je to ještě horší. Prostě zmizel. Policie šla brzy ráno k němu do penzionu, ale on tam nebyl. Přišli i do školy, ale neukázal se. Říkají, že našli jeho auto opuštěné u Old Creek Road. Eleno, oni si myslí, že odešel, utekl z města, protože je vinen.“

„To není pravda,“ drtila Elena mezi zuby. Viděla, jak se ostatní otáčejí a dívají se po ní, ale bylo jí to jedno. „On je nevinný!“

„Já vím, že si to myslíš, Eleno, ale proč by jinak utekl?“

„Neutekl by. A ani to neudělal.“ Něco v Eleně vřelo, plamen vzteku zahnal ničivý strach. Dýchala nepravidelně. „Nikdy by neodešel z vlastní vůle.“

„Ty si myslíš, že ho někdo donutil? Ale kdo? Tyler by se neodvážil…“

„Donutil, nebo něco horšího,“ přerušila ji Elena. Celá třída na ně teď zírala a paní Halpernová otevřela ústa. Elena rychle vstala a hleděla, aniž by je viděla. „Bůh mu pomoz, jestli Stefanovi ublížil,“ pronesla. „Bůh mu *pomoz*.“ Otočila se a zamířila ke dveřím.

„Eleno! Vrať se, Eleno!“ Slyšela za sebou volání paní Halpernové a Meredith. Šla dál, stále rychleji. Viděla jen to, co bylo přímo před ní. Její mysl se soustředila pouze na jedinou věc.

Mysleli si, že si to jde vyřídit s Tylerem Smallwoodem. Dobře. Ať si klidně plýtvají časem na pátrání špatným směrem. Věděla, co musí udělat.

Vyšla ze školy a obklopil ji studený podzimní vzduch. Pohybovala se rychle, každým krokem ukrajovala vzdálenost mezi školou a Old Creek Road. Odsud se obrátila k Wickery Bridge a ke hřbitovu.

Studený vítr jí odfoukl vlasy dozadu a udeřil ji do tváře. Kolem ní poletovaly dubové listy a vířily ve vzduchu. Ale požár v jejím srdci stále plál žhavým plamenem a spaloval pronikavou zimu. Teď už věděla, co ten žhavý vztek znamená. Prošla kolem rudých buků i šumných vrb přímo doprostřed starého hřbitova a rozhlédla se horečnatýma očima.

Nahoře plynuly mraky jako olověná řeka. Větve dubů a buků divoce mávaly jako paže a srážely se ve větru. Póry vy větru jí vrhaly hrsti listí do tváře. Připadalo jí, jako by se ji samotný hřbitov snažil vypudit, jakoby ukazoval svou moc a sbíral síly provést jí něco hrozného.

Elena to všechno ignorovala. Rozhlížela se dokola a planoucím pohledem pátrala mezi náhrobky. Pak se otočila a zakřičela přímo do běsnění větru. Jen jediné slovo, ale věděla, že se dočká odpovědi.

„*Damone*!“

L. J. Smith
Upíří deníky – Probuzení

Poprvé vydalo v roce 1991 nakladatelství HarperTeen, které patří do skupiny HarperCollins Publishers, 1350 Avenue of Americas, New York, NY 10019
Copyright © 1991 by Daniel Weiss Associates, Inc. and Lisa Smith
Cover art © 2007 by Chad Michael Ward
Cover design by Jennifer Heuer
ISBN 978-0-06-114097-6

Z anglického originálu *Vampire Diaries – Awakening*
přeložila Lucie Schürerová.
Redakční úprava Otmar Jursa
Jazyková korektura Kateřina Matoušková
Odpovědná redaktorka Helena Klečková
Technická redaktorka Daruše Singerová
Vydalo Nakladatelství FRAGMENT, Radiová 1122/1, Praha 10,
jako svou 1795 publikaci, 1. vydání, 2009
Sazbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o.
Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín

České vydání © Fragment, s.r.o., 2009
Translation © Lucie Schürerová, 2009

Beletrie pro děti a mládež / Fantasy, sci-fi, horory / edice Upíří deníky

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

e-mail: fragment@fragment.cz
http://www.fragment.cz

ISBN 978-80-253-0854-7 (1. vydání, 2009)